

ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2
โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

สารนิพนธ์
ของ
พัชชา โตอินทร์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2552

ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2
โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

สารนิพนธ์
ของ
พัชชา โตอินทร์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2552
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2
โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
พัชชา โตอินทร์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2552

พัชชา โตอินทร์. (2552). ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียน
ช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์
กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน
ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร โดยจำแนกปัจจัย
ที่ศึกษาเป็น 3 ด้าน คือ ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัย
ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ฐานะเศรษฐกิจของ
ผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ความคาดหวังของผู้ปกครอง การ
สนับสนุนทางการเรียนภาษาจีนของผู้ปกครอง และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะ
ทางกายภาพของโรงเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับ
เพื่อน และการเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญญประดิษฐ์
เขตบางแค กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำนวน 331 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่
แบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ
การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันและการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัย พบว่า

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียน
ช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .01 มี 8 ปัจจัย ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง(X_8) นิสัยทางการเรียน(X_{15}) ลักษณะ
มุ่งอนาคตทางการเรียน(X_{16}) ความคาดหวังของผู้ปกครอง(X_{17}) การสนับสนุนของผู้ปกครองในการ
เรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียน(X_{18}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู(X_{20}) สัมพันธภาพระหว่าง
นักเรียนกับเพื่อน(X_{21}) และการเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน(X_{22}) และปัจจัยที่มี
ความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัด
บุญญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 9 ปัจจัย ได้แก่
เพศหญิง(X_2) ระดับชั้น: ประถมศึกษาปีที่ 5(X_5) ระดับชั้น: ประถมศึกษาปีที่ 6(X_6) ผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน(X_7) อาชีพของผู้ปกครอง: รับจ้าง(X_{10}) อาชีพของผู้ปกครอง: เกษตรกร(X_{11}) ระดับ
การศึกษาของผู้ปกครอง: ปริญญาตรี(X_{13}) ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง: สูงกว่าปริญญาตรี(X_{14})
และลักษณะด้านกายภาพของโรงเรียน(X_{19})

2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียน
ช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ .01 มี 2 ปัจจัย ได้แก่ อายุ(X_3) และระดับการศึกษาของผู้ปกครอง: ระดับต่ำกว่าปริญญาตรี (X_{12}) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 มี 3 ปัจจัย ได้แก่ เพศชาย(X_1) ระดับชั้น: ประถมศึกษาปีที่ 4(X_4) และอาชีพของผู้ปกครอง: รับราชการ (X_9)

3. ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ .01 มี 3 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน(X_{16}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน(X_{21}) และการเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน(x_{22}) ซึ่งปัจจัยทั้ง 3 ปัจจัยนี้ สามารถร่วมกันพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 45.40

4. สมการพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร มีดังนี้

4.1 สมการพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนดิบ ดังนี้

$$\hat{Y} = .718 + .360x_{16} + .217x_{21} + .214x_{22}$$

4.2 สมการพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนมาตรฐาน ดังนี้

$$Z = .443x_{16} + .255x_{21} + .073x_{22}$$

FACTORS AFFECTING MOTIVE IN CHINESE LANGUAGE LEARNING
OF THE SECOND LEVEL, PRIMARY GRADES 4-6 STUDENTS,
AT WATBUNYAPRADIT SCHOOL IN BANGKAE DISTRICT, BANGKOK

AN ABSTRACT
BY
PATCHA TOIN

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University
May 2008

Patcha Toin. (2009). *Factors Affecting Motive in Chinese Language Learning of the Second Level, Primary Grades 4 - 6 Students, at Watbunyapradit School in Bangkae District, Bangkok*. Master Thesis, M.Ed. (Educational Psychology). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor: Asst. Prof. Dr. Pasana Chularut.

The purposes of this research were to study the factors affecting motive in Chinese language learning of the second level, primary grades 4 - 6 students, at Watbunyapradit school in Bangkae district, Bangkok. The factors were divided into 3 dimensions; first of them was personal factors; gender, age, grade level, learning achievement, learning habits in Chinese language, and further orientation; second of them was family factors: guardian's economic level, guardian's occupation, guardian's educational level, guardian's expectation towards student and guardian's support in Chinese language learning; and third of them was learning environmental factors: physical learning environment, interpersonal relationship between students and their teachers, interpersonal relationship between students and their peers, and student's peer imitation in Chinese language learning.

The 331 samples were the second level, primary grades 4-6 students at Watbunyapradit school during academic year of 2008. The instruments were questionnaires of factors affecting motive in Chinese language learning of the second level, primary grades 4 - 6 students, at Watbunyapradit school in Bangkae district, Bangkok. The data was analyzed by using the Pearson Product Moment Correlation Coefficient and Stepwise Multiple Regression Analysis.

The results were as follows:

1. There were significantly positive correlation between motive in Chinese language learning and 8 factors; guardian's economic level (x_8), learning habit in Chinese language (x_{15}), further orientation (x_{16}), guardian's expectation towards student (x_{17}), guardian's support in Chinese language learning (x_{18}), interpersonal relationship between students and their teachers (x_{20}), interpersonal relationship between students and their peers (x_{21}), and student's peer imitation in Chinese language learning (x_{22}) at .01 level. There were significantly positive correlation between motive in Chinese language learning and 9 factors; gender: female (x_2), grade levels: prathom sukka V (x_5), prathom sukka VI (x_6), learning achievement (x_7), guardian's occupation: employee (x_{10}), guardian's

occupation: agriculture (x_{11}), guardian's educational level: bachelor degree (x_{13}), guardian's educational level: upper bachelor degree (x_{14}), physical learning environment (x_{19}) at .05 level.

2. There were significantly negative correlation between motive in Chinese language learning and 2 factors; age (x_3), guardian's educational level: lower bachelor degree (x_{12}) at .01 level. There were significantly negative correlation between motive in Chinese language learning and 3 factors; gender: male (x_1), grade level: prathom sukka IV (x_4), guardian's occupation: government officer (x_9) at .05 level.

3. There were 3 significantly factors affecting motive in Chinese language learning of the second level, primary grades 4-6 students, at Watbunyapradit school in Bangkhae district, Bangkok at .01 level ranking from the most affecter to the least affecter; further orientation (X_{16}), interpersonal relationship between students and their peers (X_{21}), and student's peer imitation in Chinese language learning (X_{22}). These 3 factors could predict motive in Chinese language learning about percentage of 45.40

4. The significantly predicted equations of motive in Chinese language learning of the second level, primary grades 4 - 6 students, at Watbunyapradit school in Bangkhae district, Bangkok at .01 level were as follows:

4.1 In term of raw scores were:

$$\hat{Y} = .718 + .360x_{16} + .217x_{21} + .214x_{22}$$

4.2 In term of standard scores were:

$$Z = .443x_{16} + .255x_{21} + .073x_{22}$$

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการ
สอบได้พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนช่วง
ชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร ของ พชชา โตอินทร์ จบนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา
จิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....
(รองศาสตราจารย์ เวชนี กรีทอง)

คณะกรรมการสอบ

.....ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์)

.....กรรมการสอบสารนิพนธ์
(รองศาสตราจารย์ เวชนี กรีทอง)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีคณะศึกษาศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.องอาจ นัยพัฒน์)

วันที่.....เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2552

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ รองศาสตราจารย์เวรณี กรีทอง และผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง กรรมการควบคุมสารนิพนธ์ กรรมการสอบปากเปล่าที่ได้รับแต่งตั้งเพิ่มเติมที่กรุณาให้คำปรึกษา พร้อมทั้งแนวคิด คำแนะนำ ข้อเสนอแนะ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเมตตา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างมาก จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์เวรณี กรีทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง และอาจารย์บังอร ไชยสิทธิ์ ที่กรุณาให้คำ แนะนำ และเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ยุพิน ตรีสร ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ และอาจารย์บังอร ไชยสิทธิ์ อาจารย์ประจำวิชาภาษาต่างประเทศโรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ ที่เมตตาช่วยอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลงานวิจัย

ขอขอบคุณคณะดี สุริยะจันทร์หอม นิสิตปริญญาโทสาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ภาคปกติ ปีการศึกษา 2551 ที่ให้คำปรึกษาในเรื่องการคิดคำนวณด้านสถิติ

ขอขอบคุณเพื่อนนิสิตปริญญาโทสาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ภาคพิเศษ ปีการศึกษา 2551 ทุกคนที่คอยช่วยเหลือ เป็นกำลังใจให้แก่กัน และคุณธนศ รัตนบัณฑิตสกุล ที่ให้กำลังใจ ให้คำแนะนำ คอยช่วยเหลือ และช่วยอำนวยความสะดวกในด้านต่าง ๆ มาโดยตลอด

สุดท้ายขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ บุคคลในครอบครัวผู้ให้ความรัก ให้กำลังใจ และให้ทุนทรัพย์ในการศึกษา ตลอดจนแนวคิด และคำปรึกษาที่ดี เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี

ประโยชน์อันใดที่ได้จากการทำปริญญานิพนธ์นี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชา พระคุณพ่อ แม่ ครู อาจารย์ ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ในการอบรมสั่งสอนผู้วิจัยมาจนถึงปัจจุบัน

พัชชา โตอินทร์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	5
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	5
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	5
ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า.....	9
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	10
 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	 11
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน.....	11
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน.....	11
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน.....	18
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน.....	19
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร.....	48
 3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	 51
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	51
การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ.....	53
การหาคุณภาพเครื่องมือ.....	68
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	69
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	70
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	70

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	71
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	71
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	72
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	72
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	74
 5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	 81
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	81
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	81
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	81
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	82
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	83
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	83
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	84
การอภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า.....	86
ข้อเสนอแนะ.....	101
ข้อเสนอแนะในการนำผลงานวิจัยไปใช้.....	101
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	102
 บรรณานุกรม	 103
 ภาคผนวก	 109
ภาคผนวก ก.....	110
ภาคผนวก ข.....	132
ภาคผนวก ค.....	143
 ประวัติย่อผู้วิจัย	 148

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ จำแนกตามสาขาวิชาและเพศ.....	52
2 แสดงจำนวนและ ร้อยละ ข้อมูลทั่วไปของนักเรียน	74
3 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว ด้านสภาพแวดล้อม และแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน.....	75
4 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และ และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน กับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน.....	77
5 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน.....	79
6 แสดงผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน.....	79
7 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามนิสัยทางการเรียน.....	133
8 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต ทางการเรียน.....	135
9 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามความคาดหวัง ของผู้ปกครอง.....	136
10 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามการสนับสนุน ทางการเรียนภาษาจีนของผู้ปกครอง.....	137
11 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะทางด้าน กายภาพของโรงเรียน.....	138
12 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่าง นักเรียนกับครู.....	139
13 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่าง นักเรียนกับเพื่อน.....	140
14 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อน ในการเรียนภาษาจีน.....	141
15 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียน ภาษาจีน.....	142

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในปัจจุบันประเทศไทยอยู่ในภาวะของการพัฒนา ทั้งทางด้านเศรษฐกิจและด้านสังคมจะเห็นได้จากการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ประชาชนในชาติจึงจำเป็นต้องเรียนรู้ที่จะปรับตัวให้ทันการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา การเสริมสร้างบุคลากรภายในชาติให้มีศักยภาพทันกับการพัฒนา จึงจำเป็นต้องปลูกฝังเยาวชนให้มีความรู้ความสามารถ โดยเฉพาะทางด้านการศึกษาซึ่งเป็นเรื่องที่ต้องให้ความสำคัญ ดังนั้นหน่วยงานต่าง ๆ จึงได้ตื่นตัว และตระหนักที่จะค้นคว้าหาข้อมูลใหม่ ๆ มาพัฒนาการเรียนการสอน โดยเฉพาะการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะของการใฝ่รู้ ใฝ่เรียน รู้จักการคิดวิเคราะห์ และสามารถนำความรู้มาปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและประเทศชาติได้ ตามที่ได้มีการระบุไว้ในสาระสำคัญของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 โดยกำหนดชัดเจนในมาตราที่ 22 ว่าต้องยึดผู้เรียนทุกคนให้มีความสามารถเรียนรู้ และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษา ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ และมาตราที่ 24(2) กำหนดให้จัดเนื้อหาสาระ และกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียนโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล (กระทรวงศึกษาธิการ. 2546: 11) จากแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ถือได้ว่าเป็นการส่งเสริม และการพัฒนาผู้เรียนนั้นเป็นรากฐานที่จะนำไปสู่การพัฒนาประเทศโดยแท้จริง แมคเคลแลนด์ (สมพร พรหมจรรย์. 2540: 2; อ้างอิงจาก McClelland. 1953) กล่าวว่า แรงจูงใจที่สำคัญยิ่ง และควรปลูกฝังให้เกิดแก่พลเมือง คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผลของการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะทำให้ประเทศประสบความสำเร็จก้าวหน้าทางเศรษฐกิจได้อย่างรวดเร็ว และได้เสนอแนะไว้ 3 ประการ สำหรับนโยบายในการพัฒนาเศรษฐกิจ ได้แก่ ต้องพยายามให้บุคคลลดความยึดมั่นในชนบทธรรมเนียมประเพณี หันมาเอาใจใส่ รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น พยายามทำใหบุคคลต้องการความสำเร็จสูงขึ้นและต้องพยายามใช้บุคคลที่มีความต้องการความสำเร็จให้เกิดประโยชน์มากที่สุด

แรงจูงใจในการเรียนนับเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จทางการเรียน เพราะในด้านการศึกษานั้นแรงจูงใจในการเรียนเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น ดังที่ บรูเนอร์ (สมพร พรหมจรรย์, 2540: 3; อ้างอิงจาก Bruner. 1961) ได้กล่าวไว้ว่า กิจกรรมการเรียนรู้จะประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับปริมาณของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแต่ละบุคคลเป็นปัจจัยสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับ สุรางค์ โค้วตระกูล (2548: 179) กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนรู้ ความสัมฤทธิ์ผลในการเรียนของ

นักเรียนนอกจากจะขึ้นอยู่กับความสามารถแล้วยังขึ้นอยู่กับแรงจูงใจ นักเรียนที่มีความสามารถแต่ขาดแรงจูงใจในการเรียนรู้ก็จะมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนต่ำ

การขาดแรงจูงใจจึงเป็นปัญหาของการเรียนการสอน รวมถึงเป็นปัญหาหลักของการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ คือ ผู้เรียนขาดแรงจูงใจในการเรียน เพราะผู้เรียนขาดการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน (Gibbs and Jenkins. 1992: 50–54) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของจาโคโบวิทส์ (ปริญาดา ยะวงศา. 2546: 3-4; อ้างอิงจาก Jakobovits. 1971) ที่ได้สรุปว่าแรงจูงใจเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนภาษา โดยองค์ประกอบในการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียนมี 4 ประการ และสามารถคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ได้ดังนี้ (1) ความถนัดทางการเรียนภาษาต่างประเทศ (Aptitude) 33% (2) สติปัญญา (Intelligence) 20% (3) แรงจูงใจ (Motivation) 33% (4) องค์ประกอบอื่นๆ 14% จะเห็นได้ว่าการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น นอกจากความถนัดทางการเรียนแล้ว แรงจูงใจก็มีความสำคัญมากเช่นกัน ดังนั้นครูผู้สอนจึงต้องมียุทธวิธีสร้างแรงจูงใจที่กระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจสิ่งที่เรียน

ปัจจุบันมีการใช้ภาษาสากล ในการสื่อสารอย่างเป็นทางการหลัก มียู้อยู่ด้วยกัน 5 ภาษา ได้แก่ ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน ภาษาญี่ปุ่น และภาษาจีน (ชนากร เสรีบุรี. 2544: 3) ซึ่งในปัจจุบันประเทศจีนมีฐานะทางเศรษฐกิจที่โดดเด่น ทำให้ทั่วโลกหันมาสนใจ ประกอบกับอิทธิพลทางเศรษฐกิจ ตลาดและการค้า ทำให้เกิดกระแสความนิยมประเทศจีนเกิดขึ้น ทั้งทางด้านภาษา และวัฒนธรรม (บิสิเนสไทย. 2545: 1) ซึ่งในประเทศไทยก็เกิดความตื่นตัวในการเรียนภาษาจีนเช่นเดียวกัน

แต่เนื่องจาก สถาบันที่เปิดสอนภาษาจีนมีค่อนข้างน้อย ไม่เพียงพอต่อการตอบสนองต่อตลาดการค้า ดังนั้นการเร่งสร้างผู้มีความรู้ความสามารถทางภาษาจีน อาจส่งผลทำให้เศรษฐกิจของไทยก้าวไปสู่ระดับสากล ควรจะส่งเสริมให้มีการเรียนการสอนภาษาจีนให้มากยิ่งขึ้น (กิจวัฒน์ ธนวิศาล. 2547: 5) ดังนั้นภาครัฐได้เล็งเห็นความสำคัญของการเรียนรู้ภาษาจีน จึงมีการเปิดสอนภาษาจีนในโรงเรียนรัฐบาลมากขึ้นเพื่อสนองความต้องการของผู้เรียน และเพื่อให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลง โรงเรียนวัดบุญญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร จึงเริ่มจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน ในปี พ.ศ. 2546 โดยจัดการเรียนการสอนเพียงชั้นเดียว คือ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภายหลังจึงได้จัดการเรียนการสอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เพื่อให้การเรียนการสอนในวิชาภาษาจีนเป็นไปอย่างต่อเนื่อง และในปีพ.ศ. 2550 จึงได้เปิดการเรียนการสอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จนถึงปัจจุบัน โดยทางโรงเรียนวัดบุญญประดิษฐ์ได้มีการจัดการเรียนการสอนมุ่งเน้นพื้นฐานการใช้ภาษาจีนสำหรับการอ่าน และการเขียนเบื้องต้น เพื่อเป็นทางเลือกในการศึกษาต่อระดับมัธยมศึกษาต่อไป

เนื่องจากมารดาของผู้วิจัยเป็นครูผู้สอนที่ โรงเรียนวัดบุญญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร และได้เคยปรารภถึงปัญหาความไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกับผู้วิจัย ทำให้ผู้วิจัยได้ติดตามสอบถามถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในการเรียนการสอน โดยได้ข้อมูลเบื้องต้นจากการสัมภาษณ์

ครูผู้สอนวิชาภาษาต่างประเทศ ในช่วงชั้นที่ 2 ปัญหาที่พบส่วนใหญ่ของนักเรียนในระดับช่วงชั้นที่ 2 คือ นักเรียนไม่ตั้งใจเรียนในวิชาภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะวิชาภาษาจีนนักเรียนขาดสมาธิ และความสนใจในระหว่างการเรียนรู้การสอน ไม่สามารถปรับตัวเข้ากับอาจารย์ผู้สอนได้ ทำให้การเรียน การพัฒนาทักษะในการเรียนไม่ตรงตามเป้าหมาย ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้สำรวจปัญหาเบื้องต้นของ นักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ เขตบางแคกรุงเทพมหานคร จำนวน 331 คน โดยได้ใช้แบบสอบถามปลายเปิดจำนวน 2 ข้อ สอบถามนักเรียนดังรายละเอียดต่อไปนี้

คำถามที่ 1 ถามว่า “นักเรียนคิดว่า ในขณะที่นักเรียนเรียนในชั้นเรียน นักเรียนมีปัญหา การเรียนหรือไม่ ถ้ามีคือปัญหาใด” ผลการสำรวจพบปัญหาเรียงลำดับจากปัญหาที่พบมากที่สุดไปหาน้อยที่สุดได้ดังนี้

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปัญหาที่พบมากที่สุด คือ ปัญหาการเรียนภาษาจีน จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 44.5 ได้แก่ นักเรียนไม่ตั้งใจเรียน ไม่กระตือรือร้นในการเรียน ไม่สนใจที่ครูสอนและไม่ทำการบ้าน ปัญหาการปรับตัว จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 29.8 ได้แก่ ไม่ต้องการมาเรียนในตอนเช้า เข้ากับเพื่อนไม่ได้ ปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 25.7 ได้แก่ ผู้ปกครองให้เงินมาโรงเรียนน้อยเกินไป

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปัญหาที่พบมากที่สุด คือ ปัญหาการเรียนภาษาจีน จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 58 ได้แก่ ไม่กระตือรือร้นในการเรียน นักเรียนไม่ตั้งใจ ไม่ชอบวิชา ภาษาจีน เรียนไม่รู้เรื่อง ทำการบ้านไม่เสร็จ ไม่ชอบอ่านหนังสือภาษาจีน ไม่มีกิจกรรมที่น่าสนใจใน การเรียน ปัญหาการปรับตัว จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 30 ได้แก่ เบื่อกฎระเบียบของโรงเรียน เข้ากับเพื่อนไม่ได้ ปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 12 ได้แก่ ผู้ปกครองให้ เงินมาโรงเรียนน้อยเกินไป

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปัญหาที่พบมากที่สุด คือ ปัญหาการเรียนภาษาจีน จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 49 ได้แก่ นักเรียนไม่ตั้งใจเรียน ไม่สนใจที่ครูสอน ทำการบ้านไม่ เสร็จ ไม่ชอบอ่านหนังสือภาษาจีน การเรียนเป็นเรื่องที่น่าเบื่อ วิชาภาษาจีนยาก ปัญหาการปรับตัว จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 26.5 ได้แก่ ครุดเกินไป ว่างนอนในเวลาเรียน ไม่อยากมาโรงเรียน ด้านเศรษฐกิจ จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 24.5 ได้แก่ ผู้ปกครองให้เงินมาโรงเรียนน้อยเกินไป

คำถามที่ 2 ถามว่า “เมื่อมีปัญหาตามข้อ 1 นักเรียนคิดว่าเกิดจากสาเหตุใด”

ระดับประถมศึกษาปีที่ 4 ปัญหาด้านการเรียนมีสาเหตุมาจาก พุดคุยและเล่นกันในขณะ เรียน ครูดุ ไม่ชอบคัดลายมือภาษาจีน ปัญหาการปรับตัวมีสาเหตุมาจาก เพื่อนไม่ยอมให้เข้ากลุ่ม เพื่อนชอบล้อเรื่องน้ำหนักตัว ปัญหาทางด้านเศรษฐกิจมีสาเหตุมาจาก ผู้ปกครองมีรายได้น้อย

ระดับประถมศึกษาปีที่ 5 ปัญหาด้านการเรียนมีสาเหตุมาจาก พุดคุยและเล่นกันในขณะ เรียน ครูสอนน่าเบื่อ ครูสอนเร็ว ครูเข้มงวดมาก ไม่เข้าใจในบทเรียน ไม่มีจุดมุ่งหมายในการเรียน ปัญหาการปรับตัวมีสาเหตุมาจาก เพื่อนไม่ยอมให้เข้ากลุ่ม ถูกทำโทษเป็นประจำ ปัญหาทางด้าน เศรษฐกิจมีสาเหตุมาจาก ผู้ปกครองมีรายได้น้อย

ระดับประถมศึกษาปีที่ 6 มีปัญหาด้านการเรียนมีสาเหตุมาจาก พุดคุยและเล่นกันในขณะเรียน ครูสอนน่าเบื่อ เรียนภาษาจีนไม่สามารถใช้ในชีวิตประจำวันได้ ไม่เข้าใจในบทเรียน ไม่มีจุดมุ่งหมายในการเรียน ปัญหาการปรับตัวมีสาเหตุมาจาก เพื่อนไม่ช่วยทำกิจกรรมทางการเรียน ไม่คิดจะเรียนต่อระดับมัธยมศึกษา ปัญหาทางด้านเศรษฐกิจมีสาเหตุมาจาก ผู้ปกครองมีรายได้น้อย ต้องช่วยผู้ปกครองทำงานเพื่อจะได้เงินมาโรงเรียน

จากผลการสำรวจเบื้องต้นพบว่า ปัญหาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร มีปัญหาในเรื่องการเรียนมากที่สุด โดยเฉพาะการขาดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน ดังที่ พาสนา จุฬรัตน์ (2548: 220) กล่าวว่า แรงจูงใจหรือการจูงใจเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนรู้ ทำให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนรู้ของผู้เรียน นอกจากนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถแล้วยังขึ้นอยู่กับแรงจูงใจ ผู้เรียนมีความสามารถ แต่ขาดแรงจูงใจในการเรียนรู้ก็จะทำให้การเรียนไม่ประสบผลสำเร็จ เท่าที่ควร สอดคล้องกับ แอทคินสัน (จิราภรณ์ กุณสิทธิ์. 2541: 37; อ้างอิงจาก Atkinson. 1964) กล่าวว่า แรงจูงใจ คือสภาพที่แฝงอยู่ในตัวบุคคล จนกว่าจะถูกกระตุ้นจากตัวชี้แนะในสภาพแวดล้อม ทำให้เกิดความคาดหวังขึ้นบุคคลจึงกระทำการกระทำของเขากับมาตรฐานความดีเลิศ และผลการกระทำนั้นอาจจะออกมาประสบความสำเร็จ หรือล้มเหลว ดังนั้น ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จไม่ได้ขึ้นอยู่กับทุกสถานการณ์ แต่จะเกิดในสถานการณ์ที่รับรู้ว่าการกระทำจะถูกนำไปเปรียบเทียบกับมาตรฐานอันดีเลิศบางอย่าง ซึ่งจะไปกระตุ้นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้ออกมาเป็นการกระทำ นอกจากนี้การเปลี่ยนแปลงการคาดหวังในโอกาสของความสำเร็จ จะทำให้เปลี่ยนแปลงแรงจูงใจ ความคาดหวังของบุคคลจะเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้บุคคลนั้นทำงานตามเป้าหมาย และทำให้บุคคลประสบความสำเร็จ หรือความล้มเหลวในเป้าหมายนั้น และหากบุคคลมีความคาดหวังสูงความตั้งใจในการทำงานก็จะเพิ่มขึ้นด้วย เนื่องจากการเรียนวิชาภาษาจีน หรือการเรียนภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็นในปัจจุบัน จึงควรสนับสนุนให้เด็กมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน เพื่อส่งผลให้ผู้เรียน มีความกระตือรือร้นในการเรียน มีแรงผลักดันในการเรียน เพื่อให้การเรียนวิชาภาษาจีนเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีความก้าวหน้าทั้งในด้านความรู้ และการประกอบอาชีพในอนาคต

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

ในการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถนำข้อมูลที่ได้ไปใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับผู้บริหารสถานศึกษาในการวางนโยบายเพื่อปรับปรุงแก้ไขแนวทางการจัดการเรียนการสอนและเทคนิคการสอนของครูผู้สอนให้ตรงกับความต้องการของผู้เรียน รวมถึงเป็นแนวทางในการส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นบุคคลที่มีแรงจูงใจในการเรียน ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนมีโอกาสประสบผลสำเร็จทางการเรียนมากยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำนวน 331 คน ได้แก่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 97 คน เป็นนักเรียนชายจำนวน 43 คน นักเรียนหญิงจำนวน 54 คน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 124 คน เป็นนักเรียนชายจำนวน 65 คน นักเรียนหญิงจำนวน 59 คน และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 110 คน เป็นนักเรียนชายจำนวน 74 คน นักเรียนหญิงจำนวน 36 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 จำนวน 167 คน ซึ่งชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 49 คน เป็นนักเรียนชายจำนวน 22 คน เป็นนักเรียนหญิงจำนวน 27 คน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 63 คน เป็นนักเรียนชายจำนวน 33 คน เป็นนักเรียนหญิงจำนวน 30 คน และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 55 คน เป็นนักเรียนชายจำนวน 37 คน เป็นนักเรียนหญิงจำนวน 18 คน ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากประชากรที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ตามตารางของยามาเน่ (Yamane.1967: 886-887) โดยใช้ระดับชั้นและเพศเป็นชั้น (Strata)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1.1 ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่

- 1.1.1 เพศ
- 1.1.2 อายุ
- 1.1.3 ระดับชั้น
- 1.1.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 1.1.5 นิสัยทางการเรียน
- 1.1.6 ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

1.2 ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่

- 1.2.1 ฐานะเศรษฐกิจของผู้ปกครอง
- 1.2.2 อาชีพของผู้ปกครอง
- 1.2.3 ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง
- 1.2.4 ความคาดหวังของผู้ปกครอง
- 1.2.5 การสนับสนุนทางการเรียนภาษาจีนของผู้ปกครอง

1.3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่

- 1.3.1 ลักษณะทางกายภาพของโรงเรียน
- 1.3.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
- 1.3.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
- 1.3.4 การเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน

2. ตัวแปรตาม คือ แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน หมายถึง การแสดงออกทางจิตใจที่กระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมด้านความต้องการ ความรู้สึก ลักษณะนิสัย ความพยายามที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ให้ประสบความสำเร็จ มีความพร้อมทางการเรียน ความต้องการใช้ความสามารถในการเรียนของตนเองได้อย่างเต็มที่เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ ความกระตือรือร้นทางการเรียน การพึ่งพาตนเองทางการเรียน และการรู้คุณค่าของเวลาเรียนวิชาภาษาจีน

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน หมายถึง สิ่งที่ส่งผลให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียน นิสัยทางการเรียน ช่วงชั้นที่ 2 ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้านได้แก่ ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะ และ มุ่งอนาคตทางการเรียน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1.1 เพศ ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง

2.1.2 ระดับชั้น ได้แก่

2.1.2.1 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

2.1.2.2 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

2.1.2.3 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

2.1.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถทางการเรียนของนักเรียน ซึ่งวัดจากผลการเรียนที่เป็นคะแนนเฉลี่ยสะสม (Grade Point Average) ในภาคเรียนที่ผ่านมา

2.1.4 นิสัยทางการเรียน หมายถึง การแบ่งเวลาในการเรียน การทบทวน บทเรียน การทอ้งคำศัพท์ ความสม่ำเสมอในการเข้าชั้นเรียน การเข้าชั้นตรงตามเวลา การทำงานที่ได้รับมอบหมาย ความตั้งใจเรียน การซักถามข้อสงสัยต่อครูทั้งภายใน และภายนอกห้องเรียน

2.1.5 ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการเห็นความสำคัญของผลดี ผลเสียที่เกิดขึ้นในอนาคต เพื่อสามารถวางแผนปฏิบัติด้านการเรียน เพื่อรับรองผลดีป้องกันผลเสียตลอดจนสามารถควบคุมตนเองให้ปฏิบัติ หรือเว้นการปฏิบัติต่อการกระทำบางอย่างตามความต้องการของตนเอง ทั้งนี้เพื่อป้องกันผลเสียที่จะเกิดขึ้นมาทั้งแก่ตนเอง และผู้อื่นในภายหลัง

2.2 ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ฐานะเศรษฐกิจของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง และความคาดหวังของผู้ปกครอง

2.2.1 ฐานะเศรษฐกิจของผู้ปกครอง ได้แก่ รายได้ของบิดา มารดา หรือ ผู้ปกครอง ที่ได้รับรวมกันเป็นรายเดือน และการสนับสนุนทางการเรียนภาษาจีนของผู้ปกครอง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.2.2 อาชีพของผู้ปกครอง ได้แก่

2.2.2.1 อาชีพรับราชการ และรัฐวิสาหกิจ

2.2.2.2 อาชีพเกษตรกร ทำนา ทำไร่ ทำสวน เลี้ยงสัตว์

2.2.2.3 อาชีพรับจ้าง พนักงานบริษัท ค้าขาย และธุรกิจส่วนตัว

2.2.3 ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ได้แก่

2.2.3.1 ต่ำกว่าปริญญาตรี

2.2.3.2 ปริญญาตรี

2.2.3.3 สูงกว่าปริญญาตรี

2.2.4 ความคาดหวังของผู้ปกครอง หมายถึง การรับรู้ของนักเรียนที่มีต่อ ความคิด ความรู้สึก และสิ่งที่ผู้ปกครองคาดหวังต่อตัวนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องความสามารถทางการเรียน ผลการเรียน และต้องการให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน

2.2.5 การสนับสนุนทางการเรียนภาษาจีนของผู้ปกครอง หมายถึง การรับรู้ของนักเรียนที่มีต่อพฤติกรรมของผู้ปกครองในการสนับสนุนการเรียนภาษาจีนของนักเรียน ได้แก่ การเอาใจใส่ต่อการเรียนของบุตร ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมทางการเรียนที่โรงเรียนจัดขึ้น ไว้วางใจในการทำกิจกรรมของบุตรกับเพื่อน ให้คำปรึกษาแนะนำเกี่ยวกับการเรียน การให้กำลังใจของผู้ปกครองต่อบุตร เพื่อกระตุ้นให้บุตรประสบความสำเร็จทางการเรียนให้ความรักห่วงใยใกล้ชิดต่อบุตร พยายามส่งเสริมสนับสนุนในการเรียนของบุตร รวมถึงการจัดหาอุปกรณ์การเรียน เพื่อให้บุตรประสบผลสำเร็จทางการเรียน

2.3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพของโรงเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.3.1 ลักษณะทางกายภาพของโรงเรียน ได้แก่

2.3.1.1 ห้องเรียน ได้แก่ การตกแต่งบรรยากาศภายในห้องเรียนด้วยภาพหรือตัวอักษรภาษาจีน ความสะอาดภายในห้องเรียน ความมีระเบียบเรียบร้อย ขนาดของห้องเรียนเมื่อเทียบกับปริมาณของนักเรียน และบริเวณห้องเรียนปราศจากสิ่งรบกวนต่าง ๆ เช่น เสียงดัง รบกวน กลิ่นเหม็น

2.3.1.2 สื่อ อุปกรณ์การเรียนการสอน ได้แก่ วัสดุทัศนสอนภาษาจีน แผ่นบันทึกเสียงภาษาจีน แผ่นภาพ เกม เป็นต้น

2.3.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ได้แก่ การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครู และการปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

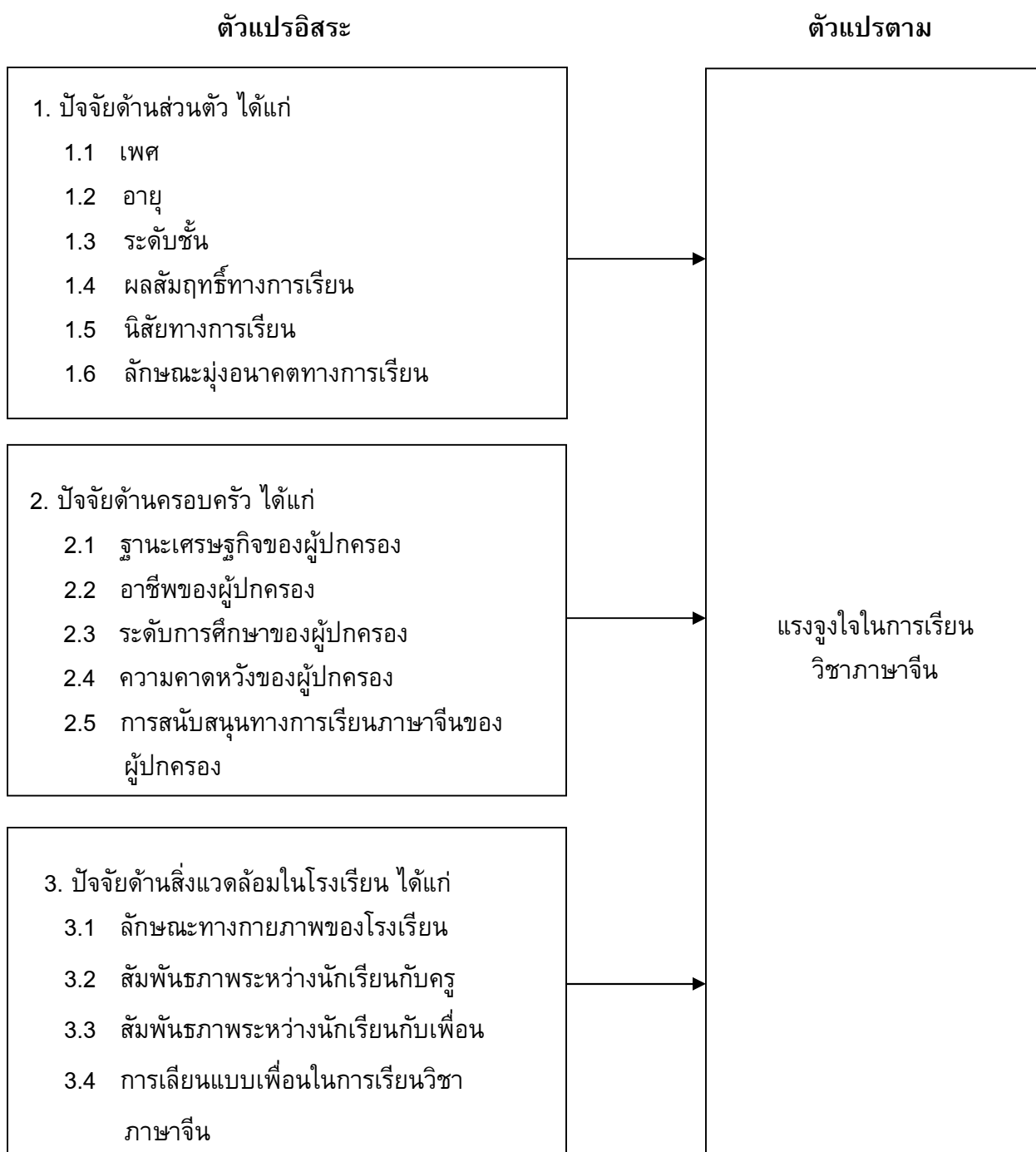
2.3.2.1 การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครู ได้แก่ การตั้งใจเรียน การขอคำแนะนำ การซักถามเมื่อมีข้อสงสัยเกี่ยวกับการเรียน การให้ความเคารพเชื่อฟัง และปฏิบัติตามคำสั่งสอนของครู

2.3.2.2 การปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียน ได้แก่ การให้ความรัก ความสนใจ เอาใจใส่ ตั้งใจอบรมสั่งสอนนักเรียน ยอมรับความคิดเห็น ให้ความเป็นกันเอง และดูแลให้คำปรึกษากับนักเรียนเมื่อมีปัญหาอย่างใกล้ชิด

2.3.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน หมายถึง การปฏิบัติตนของนักเรียนและเพื่อนที่มีต่อกันด้านการเรียนทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนเพื่อให้เกิดความ สัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ได้แก่ การช่วยเหลือพึ่งพาส่งกันและกันด้านการเรียน ไว้วางใจซึ่งกันและกัน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันทางการเรียน และการทำงานกิจกรรมต่างๆ ร่วมกันในกลุ่มเพื่อนเป็นอย่างดี

2.3.4 การเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน หมายถึง การกระทำของนักเรียน ที่ปฏิบัติตาม หรือคล้ายตามเพื่อน ได้แก่ การเลียนแบบการออกเสียงภาษาจีน การเลือกอ่านหนังสือภาษาจีน การทำกิจกรรมในเวลาว่างที่เกี่ยวข้องกับวิชาภาษาจีน และการตั้งเป้าหมายการประกอบอาชีพในอนาคต

กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

ปัจจัยทั้ง 3 ด้าน คือ ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน บุคลิกภาพ นิสัยทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ฐานะเศรษฐกิจของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ความคาดหวังของผู้ปกครอง การสนับสนุนทางการเรียนภาษาจีนของผู้ปกครอง และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมใน

โรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพของโรงเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และการเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีนส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมติฐานในการวิจัย ดังนี้

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร
2. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นลำดับดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน
 - 2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านส่วนตัว
 - 2.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านส่วนตัว
 - 2.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านส่วนตัว
 - 2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านครอบครัว
 - 2.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านครอบครัว
 - 2.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านครอบครัว
 - 2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน
 - 2.3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน
 - 2.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน

1.1.1 ความหมายของแรงจูงใจ

คิตต์ (ณัฐนันท์ ธรรมธรา. 2541: 30; อ้างอิงจาก Kidd. 1973) ได้กล่าวถึง “แรงจูงใจ” มาจากคำกริยาในภาษาลาตินว่า *Movere* ซึ่งมีความหมายตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า “to move” อันหมายความว่า “เป็นสิ่งที่โน้มน้าวหรือชักนำให้บุคคลเกิดการกระทำหรือปฏิบัติการ”

สืบสาย บุญวีรบุตร (2541: 52-53) กล่าวว่า แรงจูงใจ (Motivation) คือสิ่งที่กำหนดทิศทางและระดับความตั้งใจที่จะกระทำ หรือ ประพฤติ (Direction and intensity) ในการเลือกและการคงไว้ของพฤติกรรมมนุษย์ แรงจูงใจเป็นตัวกำกับพฤติกรรมของมนุษย์ที่จะให้ถอยหนีหรือเผชิญหน้าต่อสถานการณ์ต่าง ๆ และความตั้งใจที่จะประพฤติหรือพยายามที่จะบรรลุตามเป้าหมาย

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2542: 138) ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า หมายถึง กระบวนการที่อินทรีย์ถูกกระตุ้นจากสิ่งเร้า ให้มีพฤติกรรมมุ่งไปสู่จุดหมายปลายทาง ถ้ามีแรงจูงใจ

มาก พฤติกรรมก็จะมีมาก ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของมนุษย์จึงเกิดจากแรงจูงใจเป็นสำคัญ

วรณีย์ ลิ้มอักษร (2543: 156) กล่าวว่า แรงจูงใจหมายถึง การกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมด้วยความเต็มใจ เมื่อกระทำ หรือได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขแล้วก็จะได้รับสิ่งตอบแทนตามที่บุคคลต้องการ

อุปลรัตน์ เฟื่องสฤติย์ (2544: 70) กล่าวว่า แรงจูงใจ มีความหมายว่า ภาวะที่เกิดความไม่สมดุลขึ้นภายในร่างกาย ภาวะดังกล่าวอาจเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลมีพฤติกรรมไปสู่จุดมุ่งหมายปลายทางให้ได้ แรงจูงใจชนิดนี้เป็นสิ่งที่ไม่สามารถเห็นได้โดยตรงแต่อนุมานได้จากพฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกมา

บราวน์ (Brown. 1981: 121-122) ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า หมายถึง แรงขับ และแรงกระตุ้นสภาวะอารมณ์ หรือความปรารถนาภายในที่จะผลักดันให้บุคคลเกิดการแสดงพฤติกรรมต่างๆ เพื่อตอบสนองเป้าหมายที่วางไว้

เฮนสัน และ เอิร์น (Henson and Eller. 1999: 371) ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า หมายถึง ปฏิกริยาของคนที่แสดงออกทางพฤติกรรมต่อเหตุการณ์ต่างๆ ที่มากระตุ้นความสนใจ

จากเอกสารข้างต้นสรุปได้ว่า แรงจูงใจ เป็นแรงกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมตามที่ตนเองปรารถนา และสนใจ ดังนั้นการตั้งใจเรียนถ้ามีแรงจูงใจในการเรียนก็จะส่งผลให้การเรียนรู้ของนักเรียนดีขึ้น เพราะการตั้งใจเรียน และการใช้เวลาในการทำกิจกรรมทางการเรียนล้วนสะท้อนออกมาจากแรงจูงใจของผู้เรียน

1.1.2 ปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจ

สพอลดิง (Spaulding. 1992: 4-5) กล่าวว่า นักการศึกษาและนักจิตวิทยาได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic motivation) หมายถึง สภาวะของบุคคลที่ได้รับแรงกระตุ้นจากภายนอก ให้มองเห็นจุดหมายและนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมของบุคคล ที่ไม่ได้เกิดจากอุดมคติ ได้แก่ เป้าหมาย หรือการคาดหวังของบุคคล ความรู้เกี่ยวกับความก้าวหน้า การทดสอบอย่างสม่ำเสมอ การให้รางวัลและคำชมเชย เป็นต้น

2. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic motivation) หมายถึง สภาวะของบุคคลที่มีความต้องการที่จะทำหรือเรียนรู้บางสิ่งบางอย่างด้วยจิตใจของตนเองที่รักการแสวงหา แรงจูงใจประเภทนี้เกิดจากความสนใจ เจตคติ ความต้องการ ดังนั้นบุคคลจะมองเห็นคุณค่าของกิจกรรมที่ทำ จึงทำด้วยความเต็มใจ และตระหนักว่าการบรรลุผลสำเร็จในกิจกรรมนั้นเป็นรางวัลอยู่ในตัวอยู่แล้ว

สุปราณี สนิธิรัตน์ (ม.ป.ป: 21) ได้กล่าวว่า แรงจูงใจทั้งสองประเภทนับว่ามีบทบาทสำคัญยิ่งต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงส่วนใหญ่จะประสบผลสำเร็จทางการเรียนสูง ตรงข้ามกับผู้ที่ไม่ประสบผลสำเร็จมักจะเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ แต่

แรงจูงใจภายในของผู้เรียนเองเป็นสิ่งที่สำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่าแรงจูงใจภายนอกอื่น ๆ

จากเอกสารข้างต้นสรุปได้ว่า แรงจูงใจ หมายถึง ความต้องการหรือความปรารถนาของบุคคลที่เกิดขึ้นตามสภาวะสิ่งเร้าโดยแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ แรงจูงใจจึงเป็นปัจจัยที่สำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลไปสู่จุดมุ่งหมายที่ต้องการ ดังนั้นแรงจูงใจในการเรียนจะส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนได้ดีขึ้น

1.1.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ

1.1.3.1 ทฤษฎีแรงจูงใจของวรูม

ทฤษฎีแรงจูงใจของวรูม (ณกุล ยัมศิริ. 2546: 18; อ้างอิงมาจาก Vroom. 1970) ได้แก่ ทฤษฎีความคาดหวัง (Expectation Theory) ทฤษฎีนี้มาจากการศึกษาค้นคว้าด้านจิตวิทยาของบุคคลในองค์กร ซึ่งพบว่าบุคคลในองค์กรจะกระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่งก็ตามมักขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่อไปนี้

1. ผลตอบแทนที่ได้รับ
2. ความพอใจ และความไม่พอใจต่อผลตอบแทนที่ได้รับ
3. ผลตอบแทนที่ได้รับเมื่อเปรียบเทียบกับผู้อื่น
4. โอกาสที่จะได้รับผลตอบแทนตามความคาดหวัง

ในทฤษฎีของวรูม การที่มนุษย์จะเลือกตัดสินใจ กระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้น มีสาเหตุหรือแรงจูงใจ โดยอาศัยเหตุผลและปัจจัยหลายๆ อย่างประกอบกันไม่ได้เกิดจากปัจจัยเพียงปัจจัยหนึ่ง

1.1.3.2 ทฤษฎีจิตวิเคราะห์

ซิกมันด์ ฟรอยด์ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2547: 200 – 203; อ้างอิงมาจาก Sigmund Freud. 1948) อธิบายว่า พฤติกรรมต่างๆ ของบุคคลเกิดจากแรงขับที่ฝังอยู่ในจิตไร้สำนึก (Unconscious) สิ่งสำคัญที่สุดของแรงจูงใจคือ สัญชาตญาณแรงขับ (instinctual drives) ฟรอยด์มีความเชื่อว่าพฤติกรรมทั้งหมดที่บุคคลแสดงออกนั้นมาจากสัญชาตญาณแรงขับซึ่งสัญชาตญาณแรงขับนี้เป็นสิ่งเร้าภายในที่แรงมาก บุคคลไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงหรือหนีจากสิ่งเร้านี้ได้เลย ต่างจากสิ่งเร้าภายนอกที่บุคคลยังมีโอกาสหลีกเลี่ยงหรือหนีได้เมื่อเกิดความไม่พอใจในสิ่งเร้านั้น เมื่อใดก็ตามที่สิ่งเร้าภายในหรือแรงขับนี้เพิ่มมากขึ้น แรงกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเพื่อสนองความพึงพอใจก็จะสูงขึ้น ซึ่งถ้าบุคคลไม่สามารถที่จะแสดงพฤติกรรมที่สามารถตอบสนองต่อแรงขับนี้ได้แล้ว ก็อาจจะเป็นสาเหตุทำให้บุคคลเกิดความเจ็บป่วยทางจิตได้ แต่ถ้าบุคคลสามารถแสดงพฤติกรรมที่ตอบสนองแรงขับนี้ได้ บุคคลก็จะมีความรู้สึกที่เป็นสุข ฟรอยด์ได้แบ่งสัญชาตญาณนี้ออกเป็น 2 ประเภทด้วยกัน คือ

1. สัญชาตญาณแห่งการมีชีวิต (Life instinct) สัญชาตญาณแห่งการมีชีวิตนี้เป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลได้พัฒนาและเจริญเติบโต ซึ่งสัญชาตญาณชนิดนี้ประกอบด้วยพลังงานชนิด

หนึ่งที่เรียกว่า ลิบิโด (Libido) เป็นพลังงานทางจิตที่กระตุ้นให้บุคคลกระทำกิจกรรมทางเพศ ซึ่งในที่นี่ฟรอยด์ไม่ได้หมายถึงเฉพาะกิจกรรมที่เกี่ยวกับการร่วมเพศเท่านั้น หากแต่ความหมายของกิจกรรมทางเพศนั้นมีความหมายที่กว้างกว่านั้น

2. สัญชาตญาณแห่งความตาย (Dead instinct) สัญชาตญาณแห่งความตายเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวอันนำไปสู่การทำลาย ซึ่งอาจนำไปสู่พฤติกรรมฆ่าตัวตายหรือแสดงพฤติกรรมอื่น ๆ ที่เป็นภัยแก่ตนเอง หรืออาจแสดงพฤติกรรมออกมาในรูปแบบของความก้าวร้าวต่อบุคคลอื่น

ฟรอยด์เชื่อว่าความต้องการความพึงพอใจทางเพศและความก้าวร้าวเป็นสิ่งที่ เป็นพื้นฐานหลักสองประการของการจูงใจให้บุคคลแสดงพฤติกรรม

1.1.3.3 ทฤษฎีแรงจูงใจของมาสโลว์ (Maslow)

มาสโลว์ (พาสนา จุสรัตน์. 2548: 201–203; อ้างอิงจาก Maslow. 1987) ได้ลำดับความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ไว้ 5 ขั้น ดังนี้

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological Need) หมายถึง ความต้องการพื้นฐานของร่างกายที่ผลักดันรุนแรงและสำคัญที่สุด ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นที่บุคคลต้องการในการดำรงชีวิต ถ้าความต้องการขั้นนี้ขาดไป ความต้องการในระดับขั้นต่อไปจะไม่เกิดขึ้น เช่น ความต้องการอาหาร น้ำ อากาศ เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค และความต้องการทางเพศ เป็นต้น

2. ความต้องการความมั่นคง ปลอดภัย หรือสวัสดิภาพ (Safety Need) หมายถึง ความต้องการความมั่นคงปลอดภัยทั้งด้านร่างกายและจิตใจในการดำรงชีวิต เช่น บุคคลต้องการบ้านที่ปลูกสร้างอย่างแข็งแรง เพื่อป้องกันแสงแดด สายฝน และโจรผู้ร้ายที่จะมาทำอันตราย หรือบุคคลต้องการมีหน้าที่การงานเพื่อมีรายได้มาใช้จ่ายในการยังชีพ เพราะบุคคลไม่ต้องการเผชิญกับสภาวะที่ไม่มั่นคงในชีวิต

3. ความต้องการความรักและเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม (Love and Belonging Need) หมายถึง ความต้องการความรัก การยอมรับ และต้องการมีสัมพันธภาพที่ดีกับบุคคลอื่นในสังคม เมื่อความต้องการในขั้นที่ 1 และ 2 ของบุคคลได้รับการตอบสนองเป็นที่พอใจแล้วบุคคลจะเริ่มนึกถึงผู้อื่น และต้องการเข้าสังคม มีเพื่อน มีหมู่คณะหรือกลุ่มของตน ต้องการให้ตนเป็นที่ยอมรับของกลุ่ม ต้องการที่จะมีความรู้สึกว่าเป็นเจ้าของและเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม เพราะบุคคลทุกคนย่อมต้องการเพื่อน ไม่ต้องการอยู่คนเดียว ไม่มีใครทนได้ ถ้ารู้สึกที่ไม่ได้รับการยอมรับจากกลุ่ม

4. ความต้องการชื่อเสียง เกียรติยศ และการยกย่อง (Esteem Need) หมายถึง ความต้องการที่จะให้ผู้อื่นมองตนว่าเป็นบุคคลที่มีประโยชน์ มีความสามารถ มีคุณค่า มีเกียรติ มีศักดิ์ศรีและมีตำแหน่ง บุคคลที่มีความต้องการในขั้นนี้จะพยายามทำสิ่งต่างๆ ให้ประสบความสำเร็จเห็นประจักษ์แก่สายตาผู้อื่น หากความต้องการดังกล่าวถูกทำลายและไม่ได้รับการตอบสนอง บุคคลเหล่านี้ก็จะรู้สึกมีปมด้อย ท้อแท้ สิ้นหวัง และไม่ยอมมีชีวิตอยู่ในโลกนี้

5. ความต้องการที่จะรู้จักตนเองและพัฒนาตนเองตามศักยภาพอย่างแท้จริง (Self Actualization Need) หมายถึง ความต้องการที่จะรู้จักและเข้าใจตนเองว่ามีความสามารถหรือศักยภาพที่แท้จริงเป็นอย่างไร และใช้ศักยภาพนั้นให้เกิดประโยชน์แก่สังคมอย่างแท้จริง กล่าวคือ บุคคลกล้าที่จะตัดสินใจเลือกทางเดินของชีวิต พิจารณาตนเองอย่างใจเป็นธรรม ยอมรับทั้งในส่วนที่เป็นข้อบกพร่องและข้อดีของตนเอง พร้อมทั้งรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นที่มีต่อตนเอง เป็นสภาพที่บุคคลพยายามใช้ความสามารถที่ตนเองมีอยู่อย่างเต็มที่

จากทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า มนุษย์มีแรงจูงใจ หรือความต้องการที่แตกต่างกันออกไปและเป็นความต้องการที่ไม่สิ้นสุด ซึ่งหากบุคคลใดมีความปรารถนาอย่างแรงกล้า ก็ย่อมที่จะเกิดความเข้มข้นของแรงจูงใจที่อยากจะกระทำการสิ่งต่างๆ ให้ประสบความสำเร็จ และสามารถที่จะกระทำการสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นให้ประสบผลสำเร็จได้โดยง่าย ดังนั้นแรงจูงใจในการกระทำการสิ่งต่าง ๆ ให้ประสบความสำเร็จนั้น อาจเกิดจากสาเหตุสำคัญหลาย ๆ ประการไม่ว่าจะเป็น ลักษณะของตัวบุคคลนั่นเอง หรือธรรมชาติของความต้องการ

1.1.4 ประเภทของแรงจูงใจ

ฮัน ดอลลาร์ด และมิลเลอร์ (สฺรูรงค์ โคว์ตระกูล. 2548: 154-155; อ้างอิงจาก Dollard, Miller. 1950. Hull. 1952) กล่าวว่าโดยธรรมชาติแล้วมนุษย์จะแสวงหาสถานภาพสมดุลอยู่เสมอ หรือมีความโน้มเอียงที่จะรักษาความคงตัวภายใน เป็นต้นว่า มนุษย์แสวงหาอาหารรับประทาน ความหิวเป็นแรงขับ(Drive) หรือแรงจูงใจ (Motiva) ให้เกิดพฤติกรรม ทฤษฎีนี้ ฮัล (Hull) ให้ชื่อว่า “ทฤษฎีลดแรงขับ” โดย ฮัน ดอลลาร์ด และมิลเลอร์ ได้แบ่งแรงขับ หรือแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. แรงจูงใจทางสรีระ (Physiological Motivas) แรงจูงใจประเภทนี้ประกอบด้วย ความหิว ความกระหาย และความต้องการทางเพศ

2. แรงจูงใจทางจิตวิทยา (Psychological Motivas) ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ ตัวอย่างเช่น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจที่อยากเป็นส่วนหนึ่งของหมู่คณะ เป็นต้น

สพอลดิง (Spaulding.1992: 4-5) กล่าวว่า นักการศึกษา และนักจิตวิทยาได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic motivation) หมายถึง สภาวะของบุคคลที่ได้รับแรงกระตุ้นจากภายนอก ให้มองเห็นจุดหมาย และนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมของบุคคล ที่ไม่ได้เกิดจากอุดมคติ ได้แก่ เป้าหมาย หรือการคาดหวังของบุคคล ความรู้เกี่ยวกับความก้าวหน้า การทดสอบอย่างสม่ำเสมอ การให้รางวัล และคำชมเชย เป็นต้น

2. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic motivation) หมายถึง สภาวะของบุคคลที่มีความต้องการที่จะทำหรือเรียนรู้บางสิ่งบางอย่าง ด้วยจิตใจของตนเองที่รักการแสวงหา แรงจูงใจประเภทนี้เกิดจากความสนใจ เจตคติ ความต้องการ ดังนั้นบุคคลจะมองเห็นคุณค่าของกิจกรรมที่ทำ จึงทำด้วยความเต็มใจ และตระหนักว่าการบรรลุผลสำเร็จในกิจกรรมนั้นเป็นรางวัลอยู่ในตัวอยู่แล้ว

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2542: 140) กล่าวว่า แรงจูงใจแบ่งออกเป็นประเภทหรือลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

1. แรงจูงใจเพื่อความอยู่รอด (Survival Motivation) เป็นแรงจูงใจที่ช่วยให้คนเราสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ แรงจูงใจชนิดนี้มักจะสัมพันธ์กับสิ่งพื้นฐานที่คนเราต้องการในชีวิต เช่น น้ำ อาหาร อากาศ การขับถ่าย เป็นต้น

2. แรงจูงใจทางสังคม (Social Motivation) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ในสังคม อาจได้รับอิทธิพลมาจากสิ่งเร้าที่เป็นบุคคล หรือจากวัตถุที่มองได้จับต้องได้ หรือมาจากภาวะทางสังคมที่มองไม่เห็นก็ได้ เช่น การมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น การเป็นผู้นำ การสร้างมิตร เป็นต้น

3. แรงจูงใจเกี่ยวกับตนเอง (Self Motivation) แรงจูงใจชนิดนี้ค่อนข้างที่จะซับซ้อนพอสมควร และเป็นสิ่งผลักดันให้คนเราพยายามปรับตัวไปในทางที่ดีขึ้น เช่น แรงจูงใจเกี่ยวกับความสำเร็จในหน้าที่การงาน หรือความสำเร็จในชีวิต เป็นต้น

สงวน สุทธิเลิศสกุล (จันทิมา จันทรศักดิ์. 2547: 22 – 23; อ้างอิงจาก สงวน สุทธิเลิศสกุล. 2528: 112-113) ได้กล่าวถึง แรงจูงใจที่เกิดจากระบบสังคมต่างๆ เช่น ระบบเศรษฐกิจ ระบบสังคมและวัฒนธรรม ระบบการศึกษา สาธารณสุข และระบบการเมือง เป็นต้น ระบบเหล่านี้ก่อให้เกิดแรงจูงใจทางสังคมหลายประการ แต่ที่สำคัญพอจะแยกกล่าวได้ 3 ประเภทคือ

1. แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ (Affiliative Motive) แรงจูงใจชนิดนี้เกิดขึ้นจากสัญชาตญาณในการรวมกลุ่มของมนุษย์ เพื่อการช่วยเหลือกัน เพื่อความอยู่รอดของสังคม แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์จะมีลำดับลดหลั่นกันเป็นชั้น ๆ ตามลำดับในระบบสังคม ซึ่งแตกต่างกันระหว่างระบบของพวกเจ้าขุนมูลนาย บุคคลธรรมดาและทาส ระบบของสังคมไทยเป็นไปในลักษณะที่เอื้อเพื่อแสดงไมตรีต่อกัน เรียกว่า ระบบไมตรีสัมพันธ์ คือ เป็นแรงจูงใจของบุคคลที่ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน อย่างผูกมิตรไมตรี และตระหนักรู้เสมอว่า “รู้อะไรไม่รู้รู้จักกัน” บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์สูง มักชอบทำงานร่วมหรือทำงานที่ต้องเกี่ยวข้องกับผู้อื่น

2. แรงจูงใจใฝ่อำนาจ (Power Motive) แรงจูงใจชนิดนี้เกิดขึ้นเนื่องจากสัญชาตญาณในการเป็นผู้นำของบุคคล เพื่อที่จะให้ได้มาซึ่งอำนาจ และอำนาจจะบันดาลให้เกิดผลตามที่ต้องการอีกหลายอย่าง อันอาจเป็นที่ยอมรับหรือยกย่องของสังคม จากความต้องการอำนาจกันอย่างมากมายทั้งอำนาจที่ชอบธรรมและไม่ชอบธรรม อำนาจนี้จึงมีอยู่ 2 อย่าง คือ อำนาจที่แสดงออกได้อย่างแท้จริงว่า ตนมีอยู่เหนือผู้อื่น คือ สามารถใช้อำนาจนั้นได้กับอำนาจแฝงอยู่ในตัวบุคคล บุคคลต้องการอำนาจนี้เพื่อเปรียบเทียบกับผู้อื่นเท่านั้น บุคคลในสังคมล้วนแต่ต้องการจะมีอำนาจอย่างใดอย่างหนึ่งจากสองอย่างนี้ด้วยกันทั้งนั้น เว้นเสียแต่ว่าแรงขับหรือทิศทางของใครจะมีมากน้อยต่างกันอย่างไรเท่านั้น

3. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive) หมายถึง ความปรารถนาที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีได้ผลดีเยี่ยม หรือได้ผลดีกว่าบุคคลอื่น ๆ โดยทุ่มเทความพยายามทั้งหมดที่มีอยู่จนประสบความสำเร็จได้รับการยกย่องชมเชยหรือจนได้รับรางวัล บุคคลที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้ทำงานได้อย่างสัมฤทธิ์ผลนั้น จะต้องเป็นไปใน 3 ลักษณะ คือ

3.1 มีความต้องการในการทำงานให้สำเร็จอยู่ในระดับสูง หรือต้องการทำงานให้ได้มาตรฐานจริงๆ

3.2 เป็นงานสร้างสรรค์ที่บ่งบอกให้รู้ถึงเอกลักษณ์ว่า ชอบงานนั้นอย่าง เป็นชีวิตจิตใจ ความรู้สึกเป็นเจ้าของงานนั้น

3.3 เป็นงานที่ต้องใช้เวลานาน อาศัยความอดทนอย่างยอดเยี่ยม ซึ่งชี้ให้เห็นว่าเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ คือ มีความตั้งใจที่ยาวนานในการทำงาน

จากประเภทแรงจูงใจ ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า แรงจูงใจประเภทต่าง ๆ นั้น นับว่ามีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงส่วนใหญ่ จะประสบผลสำเร็จทางการเรียน ตรงข้ามกับผู้ที่ไม่ประสบผลสำเร็จมักเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ แรงจูงใจภายในของนักเรียนเองจึงเป็นสิ่งที่สำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มากกว่าแรงจูงใจภายนอกอื่นๆ

1.1.5 ความสำคัญของแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

ศิริยา คณิวรานนท์ (2541: 37) กล่าวโดยสรุปว่าแรงจูงใจเป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษา และผลสัมฤทธิ์ในการเรียน การจัดการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอย่างสนุกสนาน เพลิดเพลิน จะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนและการฝึกภาษา นอกจากนั้นยังเป็นการสร้างเจตคติที่ดีต่อวิชาที่เรียนด้วย

ศิริพันธ์ โรจนุตมะ (2541: 20) กล่าวว่าเพื่อให้การเรียนภาษาต่างประเทศดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ และผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนดี ต้องสร้างแรงจูงใจในการเรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีความสนใจ กระตือรือร้นต่อการเรียน การจัดกิจกรรมที่เหมาะสมกับความสนใจ ความต้องการ และเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้ จัดว่าเป็นการสร้างแรงจูงใจในการเรียน

การ์ตเนอร์ และแลมเบอร์ต (ศิริยา คณิวรานนท์. 2541: 37; อ้างอิงจาก Gattner and Lambert. 1972) กล่าวว่าแรงจูงใจเป็นส่วนที่สำคัญที่จะทำให้การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศได้ผลดี

บราวน์ (Brown. 1981: 127) กล่าวว่า แรงจูงใจคือกุญแจที่จะไขไปสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้

กิฟส์ และเจนกินส์ (Gibbs and Jenkin. 1992: 50-54) กล่าวว่า ปัญหาของการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ก็คือ ผู้เรียนขาดแรงจูงใจในการเรียนเพราะผู้เรียนขาดการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน

ดัฟฟี และโรเลอร์ (Duffy and Roehler. 1993: 82-83) กล่าวว่าแรงจูงใจเป็นองค์ประกอบทางจิตวิทยาที่สำคัญยิ่งในการเรียนภาษาต่างประเทศ แรงจูงใจในการเรียนนั้นเป็นความปรารถนาของผู้เรียนที่อยากจะให้ตนบรรลุถึงความสำเร็จ อยากเรียนรู้เพื่อตนจะได้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เกรฟส์, จูเอล และเกรฟส์ (Graves, Juel and Graves. 1998: 40) ให้ความคิดเห็นว่า ผู้เรียนจะประสบผลสำเร็จในการอ่านภาษาต่างประเทศนั้น ผู้เรียนต้องมีแรงจูงใจ และทัศนคติที่ดีต่อการอ่าน กล่าวคือผู้เรียนจะเห็นว่าสิ่งนั้นคุ้มค่ากับการอ่าน และมีความสุขกับการร่วมกิจกรรม ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาต่างประเทศได้

จากเอกสารความสำคัญของแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศข้างต้น สรุปได้ว่า การเรียนการสอนวิชาภาษาต่างประเทศจะดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพนั้น ผู้เรียนต้องมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาที่เรียน ซึ่งเกิดจากแรงจูงใจในการเรียน เพราะการเรียนภาษาต่างประเทศซึ่งเป็นภาษาที่สองนั้นจำเป็นต้องเอาใจใส่และสนใจมากเป็นพิเศษการสร้างแรงจูงใจในการเรียนจึงเป็นวิธีที่จะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความคาดหวังความภาคภูมิใจและเกิดความพอใจในการเรียน เพื่อให้ประสบความสำเร็จ ในการเรียน

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน

เนื่องจากผู้วิจัยไม่พบงานวิจัยเกี่ยวกับ แรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน จึงได้นำเสนองานวิจัยที่ใกล้เคียง

1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ฮัสเซียน (Hussien. 1995: 2353) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการอ่านกับผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนเกรด 3 โรงเรียนรัฐบาลในรัฐจอร์เจีย (Georgia) ผลการศึกษพบว่า แรงจูงใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักเรียนมีแรงจูงใจในการอ่านสูง และมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษสูงขึ้น

แคนโตส โกเมซ (Cantos Gomez. 1997: 766) ศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนสเปนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยการใช้ และไม่ใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) ผลการศึกษพบว่านักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม

ซอเออร์ (Sauer. 1997: 1129) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนเกรด 2 โดยให้นักเรียนเลือกจับคู่ทำกิจกรรมการอ่านกับเพื่อนที่นักเรียนพอใจ ผลการศึกษพบว่า การเลือกจับคู่ในการทำกิจกรรมการอ่านกับเพื่อนที่นักเรียนพอใจ ทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงขึ้น

กอตต์ไฟรด์ และคนอื่นๆ (อูษณีย์ อนุรุทวงศ์. 2546: 99-100; อ้างอิงจาก Gottfried, A.W. and et. al. 1994) ได้ศึกษากลุ่มเด็กปฐมวัยที่มีการแสดงออกถึงความสามารถทาง

ภาษา เมื่อโตขึ้นในวัยประถมเด็กจะมีไอคิวสูงกว่าเด็กทั่วไป และสิ่งที่มีความสำคัญมากต่อการเพิ่มขึ้นหรือลดลงของความสามารถทางสติปัญญา คือ แรงจูงใจภายในที่เกิดขึ้นจากการเห็นคุณค่าของการเรียนรู้ ความอยากรู้อยากเห็น ความสุขกับการเรียน การเรียนที่ท้าทายให้ใคร่รู้

1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ปริญดา ยะวงศา (2546: 52) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากการร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษสรุปว่า แรงจูงใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงสูงขึ้นหลังเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

จากงานวิจัยข้างต้นสรุปได้ว่า การเรียนให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีนั้นต้องสร้างแรงจูงใจทางการเรียน ดังนั้นการเรียนภาษาต่างประเทศจะดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนต้องมีเจตคติที่ดีต่อวิชาที่เรียน มีความสนใจความกระตือรือร้นต่อบทเรียน ปฏิบัติกิจกรรมที่เอื้อประโยชน์ต่อผลสัมฤทธิ์ที่ดีทางการเรียน ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนเอง ซึ่งแรงจูงใจดังที่ได้กล่าวแล้วมีความสำคัญต่อนักเรียน

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน

2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านส่วนตัว

2.1.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพศ

2.1.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเพศ

วิลลี่ (วรสิริ ลิขิตวงศ์. 2547: 21; อ้างอิงจาก Wiley. 1961) กล่าวว่า เพศหญิงและเพศชาย เป็นลักษณะที่แสดงความแตกต่างในด้านเพศ โดยเด็กชายซึ่งมีโครงสร้างทางร่างกายที่ใหญ่โต และกล้ามเนื้อมากกว่าผู้หญิง มีความก้าวร้าว กล้าแสดงออก มีลักษณะกตขี้ ข่มขู่ ชอบใช้กำลัง ในขณะที่เด็กหญิงมักจะเฉย ยอมทำตามผู้อื่น น่ารัก นุ่มนวล และไม่ชอบการแข่งขัน

เบอร์นาท (ลลนา อ้างอิงจาก Bernard, H.W. 1972) กล่าวว่า วัฒนธรรมมีความสำคัญเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างเพศ ในวัฒนธรรมทั่วไป เด็กชายจะมีลักษณะก้าวร้าว รักอิสระ แต่เด็กชายกลับถูกคาดหวังโดยครูว่าจะอยู่ในกรอบระเบียบที่คล้ายกับเด็กหญิง ซึ่งส่งผลในการพิจารณาคะแนนสอบด้วย เช่น ถ้าทำงานที่มีคุณภาพเท่ากัน จะมีแนวโน้มว่าเด็กชายจะได้คะแนนน้อยกว่าเด็กหญิง ดังนั้นหากไม่มีข้อสอบที่ไม่มีมาตรฐาน และเชื่อถือได้ จะมีแนวโน้มว่ากลุ่มนักเรียนที่จะมีคะแนนสูง ส่วนใหญ่จะเป็นเด็กหญิง และกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำจะเป็นเด็กชาย

จากเอกสารดังกล่าวสรุปได้ว่า ตัวแปรเพศเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อปัญหาทางการเรียนของนักเรียนเพราะเพศที่แตกต่างกันทำให้นักเรียนมีทัศนคติต่อวิชาเรียนแตกต่างกัน โดยเฉพาะเกี่ยวกับการวางแผนการเรียนรวมถึงเป้าหมายที่ต้องการเป็นในอนาคต

2.1.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพศ

2.1.1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

คล้าก (Cfark. 1906: 1361) ได้ศึกษาถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนระหว่างเพศหญิง และเพศชาย พบว่านักเรียนหญิง และนักเรียนชาย ไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องเกณฑ์สติปัญญา และทักษะพื้นฐานในการอ่าน แต่ในเรื่องการใช้ภาษา และ การสะกดคำ นักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนชาย ในด้านความหมายของคำ นักเรียนหญิงมีความสามารถสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยทางสถิติ

แมคเดอร์มอท และคณะ (Mcdemott & Others. 2001: 201) ได้ศึกษาพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนอเมริกัน โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนอายุ 6–17 ปี จำนวน 1,268 คน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความแตกต่างของเพศ อายุ เชื้อชาติ ของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน

2.1.1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

จิตติมา เลิศจินดา (2547: 63) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ โรงเรียนวัดตะกั่ว เขตประเวศ กรุงเทพมหานคร พบว่า เพศหญิง มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์น้อย ทั้งนี้เพราะได้รับการปกป้องจากคนรอบข้างมาก ความเป็นอิสระน้อย ต้องทำตามความต้องการของผู้ปกครองนำไปสู่ความคับข้องใจ เกิดปัญหาทำให้ไม่สามารถพัฒนาคุณลักษณะของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ได้ และนักเรียนหญิงยังต้องกังวลเรื่องของการเปลี่ยนแปลงของร่างกาย ทำให้ขาดสมาธิในการเรียน

ลลนา พรหมสุวรรณ (2547: 62) ศึกษาเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ทางด้านส่วนตัว ด้านสังคม และด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน กับความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร สรุปได้ว่า เพศมีความสัมพันธ์ทางลบต่อการตั้งใจเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยทางสถิติ โดยพบว่านักเรียนหญิงมีความตั้งใจเรียนในระดับสูง ส่วนนักเรียนชายมีความตั้งใจเรียนอยู่ในระดับต่ำ

จากงานวิจัยดังกล่าวสรุปได้ว่า เพศที่แตกต่างกันทำให้บุคคลประสบปัญหาในการดำเนินชีวิตแตกต่างกัน เช่น การปรับตัวด้านการเรียน การสร้างสัมพันธ์ภาพกับบุคคลอื่น และสุขภาพจิตเป็นต้น

2.1.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอายุ

2.1.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอายุ

ไมเยอร์และแอลเลน (Myer and Allen. 1984) กล่าวว่า บุคคลที่มีอายุมากจะมีความยึดมั่นผูกพันมากกว่า เนื่องจากพึงพอใจในงานและได้รับตำแหน่งที่พึงพอใจ

เฮอร์ลอค (วรสิริ ลิขิตวงศ์. 2547: 21; อ้างอิงจาก Hurlock. 1959)

ได้กล่าวถึงสภาพปัญหาของเด็กวัยรุ่นว่าเป็นระยะเวลาที่พัฒนาทั้งด้านการดำเนินชีวิต ด้านร่างกาย และด้านจิตใจเป็นช่วงเวลาของความเจริญงอกงาม และความเปลี่ยนแปลงในทุกๆ ด้านของเด็ก เช่น ด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ และสังคม เป็นช่วงเวลาที่ได้รับสิ่งใหม่ ๆ ทั้งประสบการณ์ ความรับผิดชอบ ตลอดจนความสัมพันธ์กับเพื่อน และกับผู้ใหญ่ การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วนี้ ทำให้วัยรุ่นไม่มีเวลาพอที่จะปรับตัวให้ทันกับปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นทั้งปัญหา สังคม ปัญหาทางโรงเรียน ปัญหาทางบ้าน ปัญหาสุขภาพ ปัญหาทางการเงิน และปัญหานาटक

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่าอายุ มีผลต่อการปรับตัวของเด็ก โดยเฉพาะการปรับตัวจากเด็กเล็ก เป็นวัยรุ่น หากเด็กปรับตัวได้ไม่ดีก็อาจส่งผลให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ขึ้นได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงคาดว่า อายุ น่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน ภาษาจีน

2.1.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอายุ

2.1.2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

แมคเคอร์มอท และคณะ (Mcdermott and others. 2001: 201) ได้ศึกษาพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนอเมริกัน โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนอายุ 6 – 17 ปีจำนวน 1,268 คน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความแตกต่างของเพศ อายุ และเชื้อชาติ ของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนรู้นักเรียน

2.1.2.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ลัดดาวัลย์ หกสุวรรณ (วรสิริ ลิขิตวงศ์. 2547: 26; อ้างอิงจาก ลัดดาวัลย์ หกสุวรรณ. 2518) ได้ศึกษาเปรียบเทียบปัญหาการเรียน สังคมและส่วนตัวของนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลายในเขตการศึกษา 2 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนวัยรุ่นตอนต้น มีปัญหาการเรียนมากกว่า นักเรียนที่อยู่ในวัยก่อนวัยรุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จิตติมา เลิศจินดา (2547: 63) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ โรงเรียนวัดตะกล้าเขตประเวศ กรุงเทพมหานคร พบว่า ระดับอายุของนักเรียนที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนต้นทำให้มีการพัฒนาทางด้าน ร่างกาย อารมณ์ และสังคม แตกต่างกันเมื่อสามารถปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทำให้ไม่เกิดความคับข้องใจ และมีการพัฒนาไปอย่างปกติ เพราะเด็กในช่วงวัยรุ่นตอนต้นนี้ต่างพยายามที่จะปรับปรุงให้ตนมีคุณสมบัติน่าคบค้าสมาคม เช่น เรียนดี มีมารยาท สะอาดเรียบร้อยทำให้ไม่มีอุปสรรคต่อการเรียน และสามารถทำกิจกรรมทางการเรียนต่าง ๆ ให้ประสบผลสำเร็จ

จากงานวิจัยข้างต้น สรุปได้ว่า ระดับอายุที่แตกต่างกัน มีผลทำให้เด็กประสบปัญหาในการเรียนที่แตกต่างกัน และเมื่ออายุเพิ่มขึ้นพฤติกรรมการแสดงออกบางประการก็จะเปลี่ยนแปลงไป

2.1.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้น

2.1.3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้น

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2545: 5) ได้กำหนดระดับช่วงชั้นตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โดยได้กำหนดหลักสูตรเป็น 4 ช่วงชั้น ตามระดับพัฒนาการของผู้เรียนดังนี้

ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง 3

ช่วงชั้นที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ถึง 6

ช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง 3

ช่วงชั้นที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ถึง 6

ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดเวลาในการจัดการเรียนรู้และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนให้เหมาะสมกับวัย และเนื้อหาในการเรียนของผู้เรียนไว้ดังนี้

ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 มีเวลาเรียนประมาณปีละ 800 – 1,000 ชั่วโมง โดยเฉลี่ยวันละ 4-5 ชั่วโมง

ช่วงชั้นที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 มีเวลาเรียนประมาณปีละ 800 – 1,000 ชั่วโมง โดยเฉลี่ยวันละ 4-5 ชั่วโมง

ช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 มีเวลาเรียนประมาณปีละ 1,000 - 1,200 ชั่วโมง โดยเฉลี่ยวันละ 5-6 ชั่วโมง

ช่วงชั้นที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 มีเวลาเรียนปีละไม่น้อยกว่า 1,200 ชั่วโมง โดยเฉลี่ยวันละไม่น้อยกว่า 6 ชั่วโมง

แนวการจัดการเรียนรู้ในแต่ละช่วงชั้นมีดังนี้

ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 การจัดการเรียนรู้ต้องสนองตอบต่อความสนใจของผู้เรียน โดยคำนึงถึงหลักจิตวิทยาพัฒนาการ และจิตวิทยาการเรียนรู้ ทั้งนี้ ในแต่ละคาบเวลาเรียนนั้น ไม่ควรใช้เวลานานเกินความสนใจของผู้เรียน สถานศึกษาต้องจัดการเรียนรู้ให้ครบทุกกลุ่มสาระ ในลักษณะบูรณาการที่มีภาษาไทยและคณิตศาสตร์เป็นหลัก เน้นการเรียนรู้ตามสภาพจริง มีความสนุกสนาน ได้ปฏิบัติจริง เพื่อพัฒนาความเป็นมนุษย์ ทักษะพื้นฐานการติดต่อสื่อสารในการคิดคำนวณ การคิดวิเคราะห์ และพัฒนาลักษณะนิสัยและสุนทรียภาพ

ช่วงชั้นที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 การจัดการเรียนรู้มีลักษณะคล้ายกับช่วงชั้นที่ 1 แต่ละเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือกเรียนในสิ่งที่ตนสนใจ มุ่งเน้นทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม การสอนแบบบูรณาการ โครงการ การใช้หัวเรื่องในการจัดการเรียนการสอน เพื่อมุ่งให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการคิด การค้นคว้า แสวงหาความรู้ สร้างความรู้ด้วยตนเอง สามารถสร้างสรรค์ผลงานแล้วนำไปแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับผู้อื่น

ช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ที่มีหลักการทฤษฎีที่ยาก ซับซ้อน อาจจัดแยกเฉพาะ และควรเน้นการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานมากขึ้น เพื่อมุ่งให้ผู้เรียนเกิดความคิด ความเข้าใจ และรู้จักตนเองในด้านความสามารถ ความถนัด เพื่อเตรียมตัวเข้าสู่อาชีพ สถานศึกษาต้องจัดบรรยากาศการเรียนรู้ให้เหมาะสม

ช่วงชั้นที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 การจัดการเรียนรู้เริ่มเน้นเข้าสู่เฉพาะทางมากขึ้น มุ่งเน้นความสามารถ ความคิดระดับสูง และความต้องการของผู้เรียน ทั้งในด้านอาชีพ การศึกษาเฉพาะทาง ตลอดจนการศึกษาต่อ

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้น ที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าระดับชั้นที่แตกต่างกัน ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมที่แตกต่างกันตามเกณฑ์ของอายุ ในการจัดการเรียนการสอนในแต่ละระดับชั้นจึงจำเป็นต้องมีความแตกต่างกัน เช่น เด็กเล็กจะมีพฤติกรรม ไม่ตั้งใจเรียน ขาดความสนใจและความรับผิดชอบในตนเองน้อยกว่าเด็กโต

2.1.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้น

2.1.3.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

โจนส์ (กาญจนา โรจนอาภา. 2551: 38; อ้างอิงจาก Jones. 1970) ได้ศึกษาความเปลี่ยนแปลง ความรู้สึกผิดชอบของเด็กตามระดับอายุ พบว่า เด็กอายุ 9 - 11 ปี มีความรู้สึกผิดชอบน้อยและมีช่วงความรับผิดชอบไม่แตกต่างกันเลย อายุ 13 ปีขึ้นไปจะมีความรับผิดชอบสูงขึ้นเรื่อยๆ จนถึง 16 - 17 ปี จะคงที่ครั้งหนึ่ง

อีตัน และคณะ (สุวีรี ปิ่นเจริญ. 2549: 19; อ้างอิงจาก Eaton; etal. 1965) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของการฝ่าฝืนกฎระเบียบและพฤติกรรมที่ขัดต่อศีลธรรมของเด็กระดับต่าง ๆ ผลการศึกษาพบว่า การฝ่าฝืนกฎระเบียบและพฤติกรรมที่ขัดต่อศีลธรรมมีความสัมพันธ์กับเด็กระดับชั้นต่าง ๆ กล่าวคือ เด็กชั้นที่ 7 - 9 มีการฝ่าฝืนร้อยละ 77 ส่วนเด็กชั้นที่ 10 - 12 มีการฝ่าฝืนร้อยละ 23

โจนส์ (พระมหาพะเจ็ด ชุ่มเพ็งจันทร์. 2548: 14; อ้างอิงจาก Jones. 1970) ได้ศึกษาความเปลี่ยนแปลงความรู้สึกผิดชอบของเด็กตามอายุ พบว่า เด็กอายุ 9 - 11 ปี มีความรู้สึกผิดชอบน้อยและมีช่วงความรับผิดชอบไม่แตกต่างกันเลย อายุ 13 ปี ขึ้นไปจะมีความรับผิดชอบสูงขึ้นเรื่อย ๆ จนถึง 16 - 17 ปีจะคงที่ครั้งหนึ่ง

2.1.3.2.2 งานวิจัยในประเทศ

จิตติมา เลิศจินดา (2547: 62) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ โรงเรียนวัดตะกั่ว เขตประเวศ กรุงเทพมหานคร พบว่า ตัวแปรระดับชั้นส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์น้อย ทั้งนี้เพราะ นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 อยู่ในช่วงที่ยังไม่ต้องเตรียมตัวสอบแข่งขัน เพื่อเข้าเรียนต่อใน ระดับมัธยมศึกษา

จากเอกสารและงานวิจัยข้างต้น สรุปได้ว่า ระดับชั้นและอายุปีที่ต่างกัน ทำให้นักเรียนมีลักษณะหรือบุคลิกภาพบางประการแตกต่างกัน

2.1.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.1.4.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เพรสคอตท์ (Persott. 1996: 14-16) ผู้อำนวยการสถาบันการค้นคว้าเรื่องเด็กแห่งมหาวิทยาลัยแมรีแลนด์ ได้อธิบายถึงองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนไว้ 6 ประการ ดังนี้

1. องค์ประกอบทางด้านร่างกาย ได้แก่ อัตราการเจริญเติบโตของร่างกาย สุขภาพ ขอบกระดูก และลักษณะท่าทางของร่างกาย
2. องค์ประกอบทางความรัก ได้แก่ ความสัมพันธ์ของบิดามารดา ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา กับบุตร ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง และความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว
3. องค์ประกอบทางวัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ขนบธรรมเนียม ประเพณี ความเป็นอยู่ของสมาชิกในครอบครัว สภาพแวดล้อมทางบ้าน การอบรม และฐานะทางบ้าน
4. องค์ประกอบด้านความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน ได้แก่ ความสัมพันธ์ของผู้เรียนกับเพื่อนวัยเดียวกัน
5. องค์ประกอบทางการพัฒนาแห่งตน ได้แก่ สติปัญญา ความสนใจ เจตคติ และแรงจูงใจ
6. องค์ประกอบทางการปรับตัว ได้แก่ ปัญหาการปรับตัว การแสดงออกทางอารมณ์

เพรสคอตท์ ได้กล่าวว่า องค์ประกอบทั้ง 6 ด้านนี้ โดยธรรมชาติแล้วบางองค์ประกอบเป็นสิ่งที่ส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แต่บางองค์ประกอบเป็นอุปสรรคต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนแต่ละคนแตกต่างกันไป

มารีซา นาคทับที (2541: 24) กล่าวว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความสามารถที่ผู้เรียนได้รับหลังจากการเรียนรู้วิชานั้น ๆ แล้วจึงทราบว่ามีปริมาณมากน้อยเพียงใด โดยพิจารณาได้จากคะแนนผลสอบ แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หรือได้จากการสังเกตพฤติกรรม และความสำเร็จด้านอื่นๆ

ทรายทอง พวกสันเทียะ (2542: 6) ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า หมายถึง ความสามารถในการเข้าถึงความรู้ที่ได้รับ และสามารถพัฒนาทักษะในการเรียนสามารถวัดได้โดยการสังเกตหรือแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในแต่ละความรู้นั้นๆ

อดิเทพ ศรีสุวรักษ์ (2545: 48) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความสามารถที่ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้นั้น ๆ แล้วจึงทราบว่ามีปริมาณมากน้อยเพียงใด โดยพิจารณาได้จากคะแนนผลสอบ แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หรือได้จากการสังเกตพฤติกรรมและความสำเร็จด้านอื่นๆ

จากเอกสารดังกล่าวสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถในการด้านความรู้ และทักษะทางการเรียนที่เกิดจากการเรียนรู้ในเรื่องต่างๆ ซึ่งพิจารณาจากระดับผลการเรียนเฉลี่ยสะสมทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ โดยนับย้อนหลัง 1 ปี

2.1.4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.1.4.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

คอยโว (สุกัญญา แยมยิ้ม. 2540: 20; อ้างอิงจาก Koivo. 1980) ศึกษาความสัมพันธ์ด้านการรับรู้ของนักเรียนในเรื่องนิสัยทางการเรียนและทัศนคติต่อการเรียน ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีนิสัยทางการเรียนและทัศนคติต่อการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

โบโนโม (พัชรินทร์ สมหมาย. 2549: 48; อ้างอิงจาก Bounomo. 1990) ได้ศึกษาลักษณะทางจิตพิสัยของนักเรียนที่ประสบความสำเร็จและไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ ทำการศึกษากับนักเรียน 6 คน โดยใช้แบบสอบถาม การสังเกต และการสัมภาษณ์เกี่ยวกับประวัติครอบครัว นอกจากนี้ยังใช้การสัมภาษณ์ระดับลึก (In-Depth Interviews) เกี่ยวกับแรงจูงใจ เจตคติ โรคภัยไข้เจ็บ และบุคลิกลักษณะ ซึ่งสังเคราะห์และวิเคราะห์จาก 8 องค์ประกอบ คือ อิทธิพลของครอบครัว ความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน การดูรายการโทรทัศน์ มุมมองในเรื่องวัฒนธรรม (Intercultural Perspective) ของตน การเลือกเรียนภาษาต่างประเทศ ประสบการณ์ในชั้นเรียน และยุทธวิธีในการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ จะเป็นนักเรียนที่มีการยอมรับนับถือตนเอง (Self-esteem) มีความเชื่อมั่นในตนเอง (Self-confidence) และมีเจตคติที่ดีในการเรียนรู้ (Mature Attitude) สูง

2.1.4.2.2 งานวิจัยในประเทศ

จิตติมา เลิศจินดา (2547: 64) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ โรงเรียนวัดตะกั่ว เขตประเวศ กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียน แสดงว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำบางคนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มาก ทั้งนี้เพราะ นักเรียนต้องการพัฒนาตนเองทางด้านการเรียน

พัชรินทร์ สมหมาย (2549: 102) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย เพราะนักเรียนจะตั้งใจ

เรียน และเอาใจใส่ในการเรียน มีความกระตือรือร้น ขยันอ่านหนังสือและทบทวนบทเรียน ส่งงานที่ได้รับมอบหมายตรงตามเวลาที่กำหนด พยายามปรับปรุงแก้ไขการทำงานให้ดีขึ้น การปรึกษาครูเมื่อมีปัญหาหรือไม่เข้าใจบทเรียน และศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ

จากผลการวิจัยดังกล่าวสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนอกจากจะเป็นผลที่เกิดจากความตั้งใจเรียน ความรับผิดชอบต่อการเรียนแล้ว ยังส่งผลด้านบวกต่อนักเรียนคือ ทำให้นักเรียนเกิดความมุ่งมั่น ความตั้งใจที่จะเรียนจนประสบความสำเร็จต่อไป

2.1.5 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิสัยทางการเรียน

2.1.5.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนิสัยทางการเรียน

โฮล์ทแมน (วิชาม์ กุลเพ็ญทวีรัชต์. 2547: 24; อ้างอิงจาก Holtzman. 1965) ได้กล่าวเกี่ยวกับนิสัยทางการเรียนว่า หมายถึง พฤติกรรมการเรียนที่แสดงออกอย่างสม่ำเสมอ ดังนี้

1. การใช้เวลาเรียนซึ่งได้แก่ การรู้จักใช้เวลาได้อย่างเหมาะสม สมในการเรียน และการทำงาน รู้จักแบ่งเวลาว่าควรทำเรื่องใดก่อนหลัง ไม่ผัดผ่อนหลีกเลี่ยงรอเวลา ทำในระยะเวลากระชั้นชิด ไม่เสียเวลากับเรื่องที่ไม่เป็นสาระจนเกินควร ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายทันต่อเวลา

2. วิธีการเรียน ได้แก่ การรู้จักใช้วิธีการเรียนอย่างถูกต้อง มีการวางแผน เตรียมงานก่อนลงมือทำ รู้จักแหล่งข้อมูลที่ต้องการทราบ ทำงานด้วยความมีระเบียบ จนกระทั่งกลายเป็นนิสัยติดตัวบุคคลนั้นไป นิสัยในการเรียนจึงเป็นพฤติกรรมทางด้านการเรียนที่บุคคลพึงพอใจ และปฏิบัติเป็นประจำ โดยที่พฤติกรรมนั้นอาจมาจากทักษะในการเรียน และเทคนิคในการเรียน

สเวย สิงโตสี (2544: 7) กล่าวว่า นิสัยทางการเรียนสามารถแสดงได้ 2 ลักษณะ คือ นิสัยทางการเรียนที่ดี และนิสัยทางการเรียนที่ไม่ดี โดยทั่วไปเป็นที่เชื่อกันว่า นักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนที่ดีมักจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ส่วนนักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนที่ไม่ดี จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หรือไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียน แต่นิสัยทางการเรียนเกิดจากการฝึกฝน หรือปฏิบัติเป็นประจำ ดังนั้นนักเรียนสามารถแก้ไขปรับปรุงนิสัยทางการเรียนของตนเองได้

จากเอกสารที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นสรุปได้ว่า นิสัยทางการเรียน หมายถึง ความประพฤติที่แสดงออกเป็นประจำในด้านการเรียน เป็นพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นถึงความพึงพอใจต่อการเรียน โดยแสดงออกผ่านทางพฤติกรรมที่มุ่งมั่นในการเรียน เอาใจใส่ ขยัน อดทน มีความรับผิดชอบ ในการแสวงหาความรู้ รู้จักแบ่งเวลาในการเรียน และพัฒนาวิธีการเรียนอยู่ตลอดเวลา

2.1.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิสัยทางการเรียน

2.1.5.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

คอยโว (Koivo. 1983: 2524 – A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ด้านการรับรู้ของนักเรียนในเรื่องนิสัยและทัศนคติในการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีนิสัย และทัศนคติในการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

2.1.5.2.2 งานวิจัยในประเทศ

มรกต ศรียาสวิน (2545: 60 – 61) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาดนตรี นาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์ กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่าตัวแปรนิสัยทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาดนตรีนาฏศิลป์

พระมหาภคคี เกตุเรน (2547: 119) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาพระพุทธศาสนา ของนักเรียนศูนย์ศึกษาพุทธศาสนาวัดอภัย วัดช้างให้อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี พบว่านักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนดี ทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนมาก ทั้งนี้เพราะนิสัยทางการเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนประพฤติอย่างสม่ำเสมอ ได้แก่ การแบ่งเวลาในการเรียน การทบทวนบทเรียน การเข้าชั้นเรียนตามเวลา การทำงานที่ได้รับมอบหมาย การตั้งใจเรียน เป็นต้น

จากงานวิจัยข้างต้นสรุปได้ว่า นิสัยทางการเรียนของนักเรียนมีความเกี่ยวข้องกับการปรับตัวของนักเรียน นักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนที่ไม่เหมาะสม ย่อมไม่รู้จักแบ่งเวลา ขาดการวางแผนทางการเรียน ขาดความสนใจ ไม่กระตือรือร้นในการฟังคำบรรยาย และการทำงาน ซึ่งต่างจากนักเรียนที่มีผลการเรียนสูง

2.1.6 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

2.1.6.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

เรเนอร์ (Raynor. 1982: 71-116) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นจิตลักษณะที่แตกต่างหากจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ บุคคลใดมีลักษณะสองประการนี้สูงก็อาจคาดได้ว่าเขาจะมีพลังผลักดันให้กระทำกิจกรรมต่าง ๆ ในปัจจุบันได้อย่างขยันขันแข็งที่สุด ถ้าผลงานนี้จะเป็นจุดเริ่มต้นของผลประโยชน์ที่จะได้รับในระยะยาว เช่น ขยันเรียนหนังสือในปัจจุบันเพื่อจะได้งานดีมีชีวิตก้าวหน้าและสุขสบายในอนาคต

มิเชล (อาคม ระดมสุข. 2547: 27; อ้างอิงจาก Mischel. 1974) ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นความสามารถในการคาดเดาการไกล และเล็งเห็นความสำคัญของผลดีผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคตมีความต้องการได้รับผลในอนาคตที่ดี หรือมากกว่าผลที่จะได้รับในปัจจุบัน จึง

ดำเนินการวางแผนเพื่อปฏิบัติต่อจากนั้นจะควบคุมตนเองให้ปฏิบัติเป็นขั้นตอนตามแผนที่วางไว้ เพื่อไปสู่เป้าหมายที่ต้องการในอนาคตซึ่งการดำเนินการปฏิบัติตามแผนนี้เป็นระยะเวลานานกว่าจะบรรลุผล หรือจะต้องทำเป็นจำนวนหลายครั้ง เป็นการควบคุมตนเองให้ละเว้นการกระทำบางอย่าง ในระยะเวลาหนึ่ง จนกระทั่งได้ผลตามต้องการ

จากเอกสารที่ได้กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ปัจจัยลักษณะมุ่งอนาคต เกิดจากการผลักดันของสภาพแวดล้อมทางสังคม และความสามารถของบุคคลในการเห็นผลดีผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และสามารถวางแผนปฏิบัติเกี่ยวกับอนาคตได้

2.1.6.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

2.1.6.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ซังค์ (1981: 93–104) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการเพิ่มความเพียรและทักษะในการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคณิตศาสตร์ต่ำโดยทฤษฎีและวิธีการศึกษาวิจัยของแบนดูรา เป็นแบบในการดำเนินการวิจัย ซังค์ เชื่อว่าเด็กที่มีความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนสูงจะใช้ความสามารถของตนในการทำงาน ส่วนเด็กที่รับรู้ว่าจะตนมีความสามารถต่ำจะพยายามเลี่ยงงานที่ต้องใช้ความสามารถของตนหรือจะทำงานอย่างไม่เต็มใจและเมื่อมีอุปสรรคใดๆ ก็จะไม่เผชิญกับงานนั้นการเพิ่มประสบการณ์ เพื่อเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนเองจะเป็นการเพิ่มความเพียรและทักษะในการทำงานนั้น กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียน อายุ 9 ถึง 11 ปี จำนวน 56 คน ก่อนและหลังการทดลอง ซังค์จะวัดความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถในการหาคำตอบจากโจทย์คณิตศาสตร์ในการทดลอง ซังค์ให้นักเรียนดูตัวอย่างวิธีการคิดหาคำตอบจากโจทย์คณิตศาสตร์ ตามขั้นตอนอย่างละเอียด จากนั้นให้ทำแบบฝึกหัดโดยมีผู้ช่วยวิจัยให้คำแนะนำ เมื่อนักเรียนสงสัยเกี่ยวกับวิธีทำ และแจ้งผลจากการทำแบบฝึกหัดให้นักเรียนทราบ ผลปรากฏว่า นักเรียนรับรู้ความสามารถของตนเพิ่มขึ้น คาดหวังว่าตนจะสามารถทำงานได้ถูกต้องมากขึ้น นักเรียนมีความสามารถในการทำงานมากขึ้น และทำงานได้ผลดีกว่าเดิม

2.1.6.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจฉินิก (เบญจวรรณ เหมือนสุวรรณ. 2547: 40; อ้างอิงจาก ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจฉินิก: 2520) ได้ศึกษาจริยธรรมของเยาวชนไทย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน ในโรงเรียนรัฐบาล และนิสิตชาย หญิง ในเขตกรุงเทพมหานคร และเป็นผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มัธยมศึกษาปีที่ 1, 3, 5 และมหาวิทยาลัยปีที่ 2 ซึ่งมีอายุระหว่าง 11-25 ปี และมาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมทั้งสามระดับ จำนวน 1,400 คน ผลการศึกษาพบว่า

1. ลักษณะมุ่งอนาคตแปรปรวนไปตามลักษณะทางสังคม 3 ประการ คือ เพศ ชั้นเรียนและสถานที่เกิด โดยผู้หญิงมีลักษณะมุ่งอนาคตสูงกว่าผู้ชาย ผู้ที่เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ลักษณะมุ่งอนาคตสูงที่สุด ส่วนผู้ที่เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีลักษณะมุ่ง

อนาคตต่ำที่สุด และผู้ตอบที่อยู่ในกรุงเทพมหานครมีลักษณะมุ่งอนาคตสูงกว่าผู้ตอบที่เกิดในต่างจังหวัด

2. ลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับจริยธรรม

จากงานวิจัยข้างต้นสรุปได้ว่า ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตเป็นผู้ที่มีจริยธรรมสูง มีความเพียรพยายาม มีความคาดหวัง รู้จักรอคอย นอกจากนี้ยังพบว่า การพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคตโดยใช้เทคนิคการพยากรณ์จะทำให้นักเรียนมีลักษณะมุ่งอนาคตเพิ่มขึ้น ผู้วิจัยจึงคาดว่า ปัจจัยด้านลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนน่าจะส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน ของนักเรียน ช่วงชั้นที่ 2

2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านครอบครัว

2.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับด้านครอบครัว

2.2.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านฐานะเศรษฐกิจของผู้ปกครอง

กันยา สุวรรณแสง (2540: 99) กล่าวว่าสิ่งแวดล้อมทางบ้านมีอิทธิพลมากทั้งด้านการอบรม การดูแลเอาใจใส่ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว จำนวนสมาชิกในครอบครัว การตั้งจุดมุ่งหมายของบิดา มารดา ที่สูงเกินไปมีผลต่อ ความคับข้องใจ

สิปปนนท์ เกตุทัต (สุกัญญา แยมยิม. 2541: 27; อ้างอิงจาก สิปปนนท์ เกตุทัต. 2533) กล่าวว่า การพัฒนาความเจริญก้าวหน้าเชิงวัตถุก่อให้เกิดผลกระทบตามมามากมาย ไม่ว่าจะเป็นทางด้านวัตถุหรือจิตใจ โดยเฉพาะพัฒนาการความรู้สึกนึกคิดของเด็กและเยาวชนรุ่นใหม่ที่มีต่อสังคมปัจจุบันซึ่งเสนอเป็นภาพลักษณ์ได้ 3 กลุ่ม คือ เด็กที่มีครอบครัวฐานะปานกลางขึ้นไป เป็นกลุ่มที่มีโอกาสในสังคมและได้เปรียบกว่าเด็กกลุ่มอื่น เด็กย่อมมีแรงจูงใจและโอกาสทางการศึกษามากกว่ากลุ่มอื่น แต่หากอยู่ในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจดีมากความต้องการเชิงวัตถุได้รับการตอบสนองอย่างเพียงพอหรืออาจมากเกินไปจนเกิดความต้องการ แต่ขาดความอบอุ่นทางจิตใจ พ่อแม่ไม่มีเวลาเอาใจใส่ การศึกษาทางจิตวิทยากล่าวว่า เด็กเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะดิ้นรนให้ได้รับการเอาใจใส่เชิงลบเมื่อเขาทำผิด ส่วนเด็กที่มาจากครอบครัวเศรษฐกิจใหม่ เป็นเด็กที่เคยยากจน ด้อยโอกาสในสังคม แต่พ่อแม่ร่ำรวยขึ้นเนื่องจากที่ดินอยู่ในเขตความเจริญทางเศรษฐกิจ เมื่อขายที่ดินก็มักจะอพยพมาใช้ชีวิตอยู่ในเขตชุมชน ใช้เงินแสวงหาความสุขทางวัตถุ มีแนวโน้มที่จะฟุ้งเฟ้อจับจ่ายเงินอย่างไม่รู้คุณค่า และเด็กที่มาจากครอบครัวที่ยากจน ห่างไกลความเจริญ เด็กที่ด้อยทางสมอง และร่างกาย เป็นกลุ่มที่ด้อยโอกาสที่สุดในสังคม เพราะเกิดในครอบครัวที่เป็นชาวนาชาวไร่ ที่มีการศึกษาต่ำ ดำรงชีวิตแบบดั้งเดิมหรือเกิดในสลัมโดยพ่อแม่ไม่ได้ตั้งใจ เด็กมักมีสภาพร่างกายและสมองบกพร่อง ขาดโอกาสทางการศึกษาและสังคม เพราะการมีปัญหาทางเศรษฐกิจทำให้ครอบครัวไม่สามารถส่งเสียด้านการเรียนได้ เด็กต้องลาออกจากโรงเรียนกลางคัน ช่วยพ่อแม่ทำงานหารายได้ เด็กกลุ่มนี้จึงเป็นบุคคลที่น้อยเนื้อต่ำใจได้ง่าย หากไม่ได้รับความช่วยเหลือให้ถูกทาง อาจเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่ขาดการมีส่วนร่วมในสังคม

นุชนาฏ วรยศศรี (2544: 23) ได้ให้ความหมายว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวหมายถึง ระดับฐานะของผู้ปกครองของนักเรียน อันได้แก่ รายได้ของบิดา รายได้ของมารดา ของแต่ละครอบครัว เป็นปัจจัยด้านสังคมประการหนึ่งที่มีความสำคัญ เพราะเมื่อฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกัน ย่อมส่งผลถึงค่าใช้จ่ายในการเรียน การอบรมเลี้ยงดูต่างกันย่อมส่งผลกระทบต่อผลการเรียนด้วย

อานนท์ อาภาภิรม (วิรัชาม์ กุลเพ็ญทวีรัชต์. 2547: 30-31) ได้แบ่งลักษณะการอบรมเลี้ยงดูบุตรในครอบครัวตามฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมไว้ 3 ลักษณะ

1. การอบรมเลี้ยงดูบุตรของครอบครัวที่ยากจน วิธีการอบรมเลี้ยงดูบุตรของครอบครัวประเภทนี้มักปล่อยปละละเลย เพราะทั้งบิดา และมารดาต่างต้องทำงานหนัก จึงไม่ค่อยมีเวลาเอาใจใส่ต่อการอบรมเลี้ยงดู ตามคติที่ว่า “ลูกดีหรือไม่ดีก็สุดแต่บุญแต่กรรมของเด็ก” อย่างไรก็ตามก็ยังมีครอบครัวจำนวนไม่น้อยที่พยายามเลี้ยงดูบุตรแต่มีอุปสรรค เช่น สิ่งแวดล้อมในละแวกบ้าน เพื่อนเล่นอาจนำพาบุตรไปในทางที่ไม่ดี ฉะนั้นเด็กที่มาจากครอบครัวที่ยากจน จึงมักเป็นปัญหายุ่งยากของสังคม เพราะเด็กไม่ได้รับความรัก การเอาใจใส่ ความเมตตา จากบิดามารดา

2. การอบรมเลี้ยงดูบุตรของครอบครัวชั้นกลาง ครอบครัวประเภทนี้ จะมีโอกาส หรือเวลาในการเอาใจใส่ อบรมสั่งสอนบุตรได้ดีกว่าครอบครัวที่ยากจน ทั้งบิดามารดาอยู่ในฐานะที่จะสรรหาสิ่งต่าง ๆ มาบำบัดความต้องการของเด็กซึ่งอยู่ในวัยที่จะได้สิ่งนี้ การอบรมของชนชั้นกลางมักเน้นในเรื่องความเป็นระเบียบ โดยถือว่า “เด็กดีอยู่ที่การอบรมสั่งสอน” เมื่อเด็กเติบโตขึ้นก็นิยมวางแผนการศึกษาให้แก่เด็ก และพยายามสนับสนุนให้บุตรได้มีโอกาสศึกษาเล่าเรียนในระดับสูง ๆ

3. การอบรมเลี้ยงดูบุตรของครอบครัวชั้นสูง ครอบครัวประเภทนี้ให้ความเอาใจใส่แก่เด็กเป็นอย่างดี ทั้งในด้านการใช้ชีวิต และการอบรมสั่งสอน อย่างไรก็ตามมักจะปรากฏเสมอว่า เด็กบางคนที่มีมาจากครอบครัวชั้นสูง มีความประพฤติไม่ค่อยเรียบร้อย ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นเพราะการเลี้ยงดูอย่างตามใจมากเกินไป จนมีนิสัยที่ไม่เหมาะสม

จากเอกสารดังกล่าวสรุปได้ว่า ครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีมีความเอาใจใส่ในการเลี้ยงดูบุตรรวมถึงการให้โอกาสทางการศึกษาสามารถทำได้ดีกว่าผู้มีเศรษฐกิจของครอบครัวในระดับต่ำ จึงทำให้มีแรงจูงใจในการเรียนต่ำกว่ากลุ่มอื่น

2.2.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านเศรษฐกิจของผู้ปกครอง

2.2.1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ลาลู (Lareau. 1989: 47) ศึกษาความสัมพันธ์ของครอบครัวต่างพื้นฐานกันกับ การมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ในครอบครัวที่ยากจนมีแนวโน้มที่จะแบ่งแยกชีวิตครอบครัวออกจากสถานบันการศึกษา โดยพ่อแม่ที่ยากจนจะวางใจครูและมอบภาระหน้าที่ทั้งหมดให้โรงเรียน ในทางกลับกัน ครอบครัวที่ร่ำรวยมีแนวโน้มที่จะใช้เวลา และ

ตระเตรียมเด็กสำหรับสังคมโรงเรียนมากขึ้น เช่น มีการจ้างครูสอนพิเศษ ระบุที่สอนลูกของตน เป็นต้น

โอเรนดและเอลลิส (Nurmi. 1991: 22 - 25; citing O'Rand & Elli. 1974; Tyszkawa. 1980) ซึ่งศึกษากับวัยรุ่นชายชาวอเมริกันจำนวน 80 คน ที่มีอายุระหว่าง 17-19 ปี และของทิสซโควา ซึ่งศึกษากับวัยรุ่นชาวโปแลนด์ จำนวน 520 คน ที่มีอายุระหว่าง 11-15 ปี ซึ่งพบผลตรงกันว่าวัยรุ่นที่มีระดับชั้นทางสังคมสูง มองอนาคตกว้างไกลและวางแผนเกี่ยวกับการศึกษาและอาชีพได้มากกว่าวัยรุ่นที่มีระดับชั้นทางสังคมต่ำกว่า

เนอร์มี (Nurmi. 1991: 21; citing Nurmi. 1987) ได้ศึกษาความคาดหวังและความกลัวในชีวิตอนาคตของวัยรุ่นชาวฟินแลนด์ จำนวน 148 คน ที่มีอายุระหว่าง 10-19 ปี ผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นจากระดับชั้นทางสังคมสูงมีโครงการในอนาคตเกี่ยวกับอาชีพกว้างไกลกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับวัยรุ่นจากระดับชั้นทางสังคมต่ำกว่า

แมคเคลแลนด์ (พรเพชร โลติถิมานนท์. 2548: 55; อ้างอิงจาก McClelland. 1961) ศึกษาพบว่ามีความสัมพันธ์กันสูงระหว่าง พ่อแม่ที่เข้มงวดกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำของลูก และจากการศึกษาในประเทศตุรกีเฉพาะกลุ่มนักธุรกิจที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงพบว่า ในช่วงวัยเด็กมักจะหลบลีกผู้ปกครองที่เข้มงวด

2.2.1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

สว่างจิตร์ พัทธมณีปกรณ์ (2541: 48) ได้ศึกษาเหตุจูงใจในการเลือกเรียนคอมพิวเตอร์ธุรกิจของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ระดับเหตุจูงใจในด้านความมั่นคง และก้าวหน้าในวิชาชีพ ด้านการยอมรับในสังคม และด้านความถนัดความสนใจในวิชาชีพเป็นเหตุจูงใจระดับมาก โดยมีด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องเป็นเหตุจูงใจน้อย นักศึกษาที่จบจากสถาบันต่างกัน มีประสบการณ์เดิมด้านคอมพิวเตอร์ต่างกัน อาชีพของบิดามารดา ต่างกัน ภูมิสำเนาต่างกันมีเหตุจูงใจในการเลือกเรียนไม่แตกต่างกัน

จิตติมา เลิศจินดา (2547: 62) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ โรงเรียนวัดตะกล้า เขตประเวศ กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจทางครอบครัวดีบางคนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์น้อยทั้งนี้เพราะได้รับความสะดวกสบายจนเคยชิน สร้างนิสัยเฉื่อยชา ทำให้ไม่กระตือรือร้นในการเรียน

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจในการเรียน ค่านิยมในการทำงาน ความเครียดในการเรียน และการปรับตัวทางอารมณ์ของนักเรียน

2.2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านอาชีพของผู้ปกครอง

เนื่องจากเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับ ปัจจัยด้านอาชีพของผู้ปกครองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 มีน้อยมาก ผู้วิจัยจึงได้นำเสนองานวิจัยที่ใกล้เคียง

2.2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

วินเซนท์ (Nurmi. 1991: 26; citing Vincent. 1965) ได้ศึกษาความคาดหวังในชีวิตอนาคตของวัยรุ่นชาวอเมริกา จำนวน 48 คน ที่มีอายุระหว่าง 14–15 ปี กับระดับชั้นทางสังคมพบว่าเด็กที่มาจากระดับชั้นทางสังคมสูง มองอนาคตกว้างไกลกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับเด็กที่มาจากระดับชั้นทางสังคมต่ำกว่า

2.2.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ณัฐปรียา แพงพงา (2545: 89) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการบริหารโรงเรียนเอกชนและความคาดหวังของผู้ปกครอง กรณีศึกษาโรงเรียนนานาชาติเอมมัย จากการศึกษาพบว่า ผู้ปกครองที่มีอาชีพแตกต่างกันมีความคาดหวังแตกต่างกันในด้านระบบการเรียนการสอน และในด้านค่าธรรมเนียม และค่าบริการต่าง ๆ เช่นความสะดวกในการรับ-ส่งนักเรียน

ปรีชา บังวิรัตน์เลิศ (กฤษฎา ทรงเจียรพานิช. 2549: 23; อ้างอิงจาก ปรีชา บังวิรัตน์เลิศ. 2536) ศึกษาเกี่ยวกับการให้การบ้านของครู และการช่วยเหลือของผู้ปกครองในการทำการบ้านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยเกี่ยวกับการช่วยเหลือของผู้ปกครองในการทำการบ้านของนักเรียน พบว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม หรือรับจ้าง ผู้ปกครองจะให้การสนับสนุนและส่งเสริมนักเรียนตามอัธยาศัย ส่วนผู้ปกครองที่คาดหวังให้นักเรียนศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น ส่วนใหญ่มีฐานะในครอบครัวระดับดีและ ประกอบอาชีพที่มั่นคง ผู้ปกครองจะให้การสนับสนุนด้านต่าง ๆ ที่จำเป็น มีส่วนร่วมดูแลการศึกษาให้กับเด็ก พร้อมจัดหาผู้ควบคุม และช่วยเหลือการบ้านของเด็ก เป็นต้น

เสาวภา ธรรมบุตร (ณัชวดี จันทร์ฟอง. 2549: 65; อ้างอิงจาก เสาวภา ธรรมบุตร. 2525) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกประกอบอาชีพครู ศึกษาจากกรณีนักศึกษาครูในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า บุตรที่บิดา มารดาประกอบอาชีพที่มีเกียรติภูมิต่ำ มีแนวโน้มที่จะประกอบอาชีพสูงกว่าบิดา มารดา และถ้าบิดา มารดาประกอบอาชีพเกษตรกรรม ค่าขาย หาบเร่ กรรมกร บุตรมีแนวโน้มประกอบอาชีพครูมากกว่าบุตรของผู้ประกอบอาชีพที่มีเกียรติสูงกว่า

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า อาชีพของผู้ปกครองเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจในการเรียน ค่านิยมในการทำงาน ความเครียดในการเรียน และการปรับตัวทางอารมณ์ของนักเรียน

2.2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

2.2.3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

โวล์ฟอร์ด (จักรินทร์ พริ้งทองฟู. 2546: 20; อ้างอิงจาก Wolford.n.d) ได้วิเคราะห์เกี่ยวกับปัญหาของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียน และต้องออกจากโรงเรียนกลางคัน ว่าเกิดจากผู้ปกครองมีการศึกษาต่ำ เช่น เป็นเสมียน หรือรับจ้างในคอกปศุสัตว์ ประกอบอาชีพที่ใช้วิชาชีพน้อย และรายได้น้อย

จากเอกสารดังกล่าวสรุปได้ว่า นักเรียนที่มีไม่ประสบผลสำเร็จทางการเรียนเกิดจากผู้ปกครองมีการศึกษาต่ำประกอบอาชีพที่ใช้วิชาชีพน้อย และรายได้ในครอบครัวต่ำ

2.2.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

2.2.3.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ริชเตอร์ และคนอื่น ๆ (กฤษฎ์ ทรงเจียรพานิช. 2549: 24; อ้างอิงจาก Richter et al. 1992) ศึกษาเรื่อง การดูแลเด็กในสังคมเมืองของประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่า พ่อที่มีระดับการศึกษาสูง จะมีส่วนร่วมในการเลี้ยงดูลูกมากกว่าพ่อที่มีการศึกษาน้อย โดยพ่อที่มีการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยร้อยละ 80 จะเล่นกับลูก ขณะที่พ่อที่มีการศึกษาระดับประถมร้อยละ 59 เท่านั้นที่จะเล่นกับลูก สำหรับการดูแลลูก และกล่อมลูกเมื่อลูกตื่น และร้องกลางดึก พบว่าพ่อที่มีการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยร้อยละ 53 จะตื่นขึ้นมาดูแล และกล่อมลูก ขณะที่พ่อมีการศึกษาน้อยร้อยละ 39 เท่านั้นที่ปฏิบัติตัวเช่นนั้น

แอสติน (จักรินทร์ พริ้งทองฟู. 2546: 20; อ้างอิงจาก Astin. 1964) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลทำให้นักศึกษาต้องออกจากวิทยาลัยก่อนจบการศึกษาพบว่า นักศึกษาเหล่านี้ส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคมในระดับต่ำ บิดามารดาได้รับการศึกษาระดับต่ำ

2.2.3.2.2 งานวิจัยในประเทศ

บำเพ็ญ วังเงิน. (2541: 70-72) ศึกษาเปรียบเทียบความคาดหวังของบิดาเกี่ยวกับการศึกษาของลูกในเขตเมืองและชนบทของประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่าบิดาที่อาศัยอยู่ในเขตเมืองส่วนใหญ่ต้องการให้ลูกเรียนจบในระดับสูงกว่าบิดาที่อาศัยอยู่ในชนบท และการศึกษาของบิดามีความสัมพันธ์ทางบวกกับความคาดหวังทางการศึกษาของบิดา แสดงว่าระดับการศึกษาของบิดายิ่งสูงความคาดหวังทางการศึกษาของลูกก็สูงด้วย กรณีศึกษาโรงเรียนนานาชาติ เอกมัย พบว่า ผู้ปกครองที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีความคาดหวังแตกต่างกันในจากระบบการเรียนการสอน และในด้านค่าธรรมเนียมและค่าบริการต่างๆ เช่นความสะดวกในการบริการรถรับ-ส่งนักเรียน

ยุวดี บุญศรีสวัสดิ์ (เบญจวรรณ เหมือนสุวรรณ. 2547: 14; อ้างอิงจาก ยุวดี บุญศรีสวัสดิ์. 2529) ผลการวิจัยพบว่า ระดับการศึกษาของบิดามารดา มีความสำคัญต่อ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้ที่มีคุณวุฒิสองย่อมีโอกาสดำรงตำแหน่งที่ดี มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมในระดับที่ดี ทำให้สามารถช่วยเหลือและส่งเสริมด้านเงินทุนในการเรียน

จากงานวิจัยดังกล่าวสรุปได้ว่า ระดับการศึกษาของผู้ปกครองส่งผลต่อปัญหาทางการเรียน และผลสำเร็จทางการศึกษาของผู้เรียน

2.2.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านความคาดหวังของผู้ปกครอง

2.2.4.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านความคาดหวังของผู้ปกครอง

เทอร์เนอร์ (Turner. 1982: 349-351) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับความคาดหวังว่า ลักษณะของความคาดหวังเปรียบเหมือนกับ “การเล่นละครเวที” กล่าวคือ จะต้องต้องมีผู้แสดง ผู้ชมและมีบทบาทสำคัญสำหรับผู้แสดง คือ

1. ความคาดหวัง หมายถึง ภาวะความเป็นจริงต่าง ๆ ทางสังคมจะสามารถเปรียบเทียบได้เช่นกับละครซึ่งประกอบด้วยตำแหน่งต่าง ๆ ทางสังคมมากมาย โดยมีบรรทัดฐานเป็นตัวกำหนดว่าบุคคลควรมีพฤติกรรมเช่นใดในสังคม กิจกรรมหรือการกระทำต่าง ๆ ทางสังคมจะถูกจัดระบบและควบคุมโดยบรรทัดฐานที่แตกต่างกันไปตามสถานการณ์และเงื่อนไขของสังคมที่แตกต่างกันไป

2. ความคาดหวังจากผู้ร่วมแสดงคนอื่น ๆ หมายถึง การที่สังคมมีบรรทัดฐานที่กำหนดบทบาทของบุคคล ในความสัมพันธ์กันทางสังคมดังกล่าว บุคคลในสังคมจึงต้องแสดงบทบาทซึ่งกันและกัน เพื่อที่บุคคลจะได้คาดหวังพฤติกรรมของบุคคลอื่นในสังคมที่แสดงออกและสามารถมีปฏิสัมพันธ์ที่ถูกต้องได้ตามความคาดหวังของบุคคลอื่น ๆ

3. ความคาดหวังจากผู้ชม หมายถึง เป็นความคาดหวังของบุคคลในสังคมที่อยู่ในสถานภาพต่าง ๆ กัน ซึ่งจะต้องคาดหวังและสวมบทบาทของบุคคลอื่นที่เป็นเครื่องนำทางไปสู่การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมอย่างถูกต้องและเป็นไปตามความคาดหวังร่วม

นวลจันทร์ เพิ่มพูนรัตนกุล (2540: 8) อธิบายว่าความคาดหวัง หมายถึง ความมุ่งหวังหรือคาดคะเนของบุคคลที่มีต่อคนอื่นให้กระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ตนปรารถนาให้เป็นไปในอนาคต

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ (2540: 22, 56, 226) กล่าวว่า ลูกจะถูกคาดหวังให้มีบทบาทและหน้าที่ต่อตนเอง และอาจต้องช่วยเหลืองานบ้าน เช่น การทำกับข้าว ซักผ้า นอกจากนี้ยังต้องการให้สืบต่องานอาชีพและวิถีชีวิต กล่าวคือบางคนต้องการมีลูกเพื่อให้ลูกดูแลทรัพย์สินและกิจการต่อ ตลอดจนให้เป็น “คนดี” คือเรียบร้อย ว่างนอน ว่างไม่เกียจคร้าน หมั่นศึกษาเล่าเรียน เมื่อเติบโตได้เป็นเจ้าคนนายคน

แอนเดอร์สัน (รังรอง งามศิริ. 2540: 9; อ้างอิงจาก Anderson. 1995) กล่าวว่า การรับรู้ความคาดหวังของผู้ปกครอง (Perceived Parent's Expectation) การรับรู้ความคาดหวัง

ของผู้ปกครองมีบทบาทต่อการปลูกฝัง และการอบรมเลี้ยงดู โดยจะมีผลทำให้นักเรียนเกิดความพยายามที่จะเรียนให้ประสบผลสำเร็จตามที่ผู้ปกครองคาดหวัง สภาพการณ์เช่นนี้จะทำให้นักเรียนตกอยู่ในสภาวะกดดัน และเกิดความวิตกกังวลในการเรียน ซึ่งสาเหตุหนึ่งคือความกดดันจากครอบครัว เมื่อต้องเผชิญกับการสอบ ซึ่งเป็นการประเมินผลการเรียนว่านักเรียนประสบความสำเร็จหรือไม่

อัจฉรา สุขารมณ (2542: 1) กล่าวว่า บิดามารดาเลี้ยงดูลูก มักมุ่งหวังให้ลูกเป็นเด็กฉลาดและเก่งมาก่อนเป็นอันดับหนึ่ง โดยมุ่งเน้นที่การพัฒนาด้านสติปัญญาให้แก่ลูก พยายามเสริมสร้างทุกวิถีทางให้ลูกเป็นเด็กฉลาดและเก่ง

แบนดูรา (พระมหากษัตริย์ เกตุเรน. 2547: 51; อ้างอิงจาก Bandura. 1977: 22) ได้อธิบายความคาดหวังที่เกี่ยวกับความสามารถของบุคคลไว้ 3 มิติดังนี้

1. ปริมาณของความคาดหวัง (Magnitude) ความคาดหวังที่เกี่ยวกับความสามารถของตนในการกระทำพฤติกรรมจะแตกต่างกันในแต่ละบุคคล เป็นความคาดหวังว่าตนจะทำงานสำเร็จถึงระดับใด เมื่อต้องทำงานที่มีความยากง่ายแตกต่างกัน

2. การแผ่ขยาย (Generality) ความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนที่จะแผ่ขยายจากสถานการณ์หนึ่งไปสู่อีกสถานการณ์หนึ่ง อันมีปริมาณที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ประสิทธิภาพบางอย่างไม่ทำให้ความคาดหวังขยายไปสู่สถานการณ์อื่น

3. ความเข้ม (Strength) ความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนที่มีความเข้มข้นน้อยเมื่อไม่เป็นไปตามความคาดหวัง แต่ถ้ามีความเข้มมาก บุคคลจะมีความบากบั่นพยายาม แม้ว่าจะประสบความล้มเหลวบ้างก็ตาม

จากเอกสารดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่าความคาดหวังที่เกิดขึ้นมีอิทธิพลมาจากประสบการณ์เดิม และมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมที่จะแสดงออกของบุคคลที่ถูกคาดหวังด้วย

2.2.4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านความคาดหวังของผู้ปกครอง

2.2.4.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

สไตน์ฮุสเซน และเออร์ดิน (Steinhausen & Erdin. 1992: 73 -740) ศึกษาเด็กจำนวน 1,959 คน ที่มารับบริการในคลินิกจิตเวชเด็กของมหาวิทยาลัยซูริค ประเทศสวิสเซอร์แลนด์ ผลการวิจัยพบว่า ความผิดปกติทางจิตที่มาจากปัญหาการเลี้ยงดูแบบคาดหวังมากเกินไป มีน้อยร้อยละ 3.4

ดูเซค (Dusek. 1980: 110) ศึกษา พบว่า บิดามารดาที่คาดหวังในตัวลูก ได้อย่างเหมาะสมกับระดับความสามารถของลูก จะเป็นการกระตุ้นให้ลูกใช้ความพยายามมากขึ้นในการทำตามที่บิดามารดาคาดหวัง และเกิดความมั่นใจว่าจะประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้

แอนเดอร์สัน (Anderson. 1995: 15 – 33) ศึกษาพบว่า ความคาดหวังของบิดามารดามีอิทธิพลต่อการปลูกฝังและการอบรมเลี้ยงดู โดยจะทำให้ลูกเกิดความพยายามที่จะทำให้ประสบความสำเร็จตามที่บิดามารดาคาดหวัง

2.2.4.2.2 งานวิจัยในประเทศ

สุภาภรณ์ ศศิธิลกธรรม (2543: 82) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความอุตสาหะในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานประถมศึกษาจังหวัดสระบุรี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 1,115 คน ผลการวิจัยพบว่า เจตคติต่อการเรียน บรรยากาศในครอบครัว สิ่งแวดล้อมที่โรงเรียน และการรับรู้ความคาดหวังของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับความอุตสาหะในการเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ตามลำดับ โดยปัจจัยเหล่านี้ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนความอุตสาหะในการเรียนของนักเรียนได้ร้อยละ 54.00

พิทักษ์ วงศ์แหวน (2546: 95- 97) ได้ศึกษาปัจจัยพหุระดับที่ส่งผลถึงพฤติกรรมใฝ่เรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 824 คน ผลการศึกษพบว่าตัวแปรอิสระ 64 ระดับนักเรียน ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต ความเชื่ออำนาจในตน เจตคติต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม ใฝ่เรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมใฝ่เรียนของนักเรียนมากที่สุด คือการส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครอง ส่วนตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมใฝ่เรียนของนักเรียนน้อยที่สุด คือ ลักษณะมุ่งอนาคตตัวแปรอิสระระดับนักเรียน ที่ส่งผลทางบวกต่อพฤติกรรมใฝ่เรียนของนักเรียน มี 2 ตัวแปร ได้แก่เจตคติต่อการเรียน และการส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครอง

พระมหาภคดี เกตุเรน (2547: 119) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาพระพุทธศาสนา ของนักเรียนศูนย์ศึกษาพุทธศาสนวันอาทิตย์ วัดช้างให้อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี พบว่า ความคาดหวังของผู้ปกครองมีผลกับนักเรียน ซึ่งส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียน วิชาพุทธศาสนาของนักเรียนศูนย์ศึกษาพุทธศาสนวันอาทิตย์ ทั้งนี้เพราะความคาดหวังของผู้ปกครองเหมือนการส่งสัญญาณให้นักเรียนรับรู้ความคิด ความรู้สึก ของผู้ปกครองที่คาดหวังต่อนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมกรเรียน ต้องการให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียน ความคาดหวังดังกล่าวมีอิทธิพลต่อการเรียนของนักเรียน โดยเฉพาะส่วนใหญ่แล้วนักเรียนจะมีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมให้สอดคล้องกับความต้องการของคนที่ตนรัก ทำให้นักเรียนอยากเรียนให้เก่ง อยากเป็นคนดีในสายตาของพ่อ แม่ ผู้ปกครอง

จากผลการวิจัยดังกล่าวสรุปได้ว่า ปัจจัยด้านต่างๆ เช่น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ทศคติต่อการเรียน บุคลิกภาพ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัยทางการเรียน บุคลิกภาพ ความคาดหวังของผู้ปกครอง การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง ลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอนสัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เป็นต้น ล้วนมีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ของบุคคล ฉะนั้นการวิจัยด้านแรงจูงใจในการเรียนจึงต้องคำนึงถึงปัจจัยต่างๆ เพื่อจูงใจให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

2.2.5 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านการสนับสนุนทางการเรียนภาษาจีนของผู้ปกครอง

2.2.5.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านการสนับสนุนทางการเรียนภาษาจีนของผู้ปกครอง

การ์ตเนอร์ (Gardner. 1973 อ้างอิงจาก; ญัฐมา จุฑเทียม. 2547: 31) ได้จำแนกบทบาทของบิดา มารดา ผู้ปกครอง ต่อการเรียนรู้ภาษาของนักเรียนออกเป็น 2 ชนิด ดังนี้

1. บทบาทที่ปรากฏการกระทำ (Active Role) บทบาทนี้หมายถึง การที่บิดา มารดา ผู้ปกครองปรากฏการกระทำออกมา โดยกระตุ้นนักเรียนให้เรียนภาษา สอนภาษาต่างประเทศให้แก่ นักเรียน ส่งเสริมความสำเร็จทางด้านการพูด และส่งเสริมให้นักเรียนทำทุกอย่างเกี่ยวกับภาษาต่างประเทศ ให้รางวัล หรือให้การเสริมแรงแก่ผู้เรียน เมื่อผู้เรียนประสบความสำเร็จ

2. บทบาทที่ไม่ปรากฏ (Passive Role) บทบาทชนิดนี้เป็นบทบาทที่ละเอียดอ่อน มีบทบาทมากกว่าบทบาทที่ปรากฏการกระทำ เพราะเป็นเรื่องเกี่ยวกับเจตคติของบิดา มารดา ผู้ปกครอง ที่มีต่อชุมชนที่ใช้ภาษาที่นักเรียน เรียนอยู่ บทบาทของบิดา มารดา ผู้ปกครอง ชนิดนี้จะมีส่วนช่วยจูงใจผู้เรียนในการเรียนภาษาต่างประเทศ

ประกายทิพย์ พิชัย (วิรัชาม์ กุลเพ็ทวิ. 2547: 38 อ้างอิงจาก; ประกายทิพย์ พิชัย. 2539) กล่าวว่า การสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่บิดา มารดา หรือผู้ปกครองปฏิบัติต่อบุตร ในด้านการเรียน ได้แก่ การเอาใจใส่ต่อการเรียนของบุตร ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมทางการเรียนที่โรงเรียนจัดขึ้น ให้ความสนใจในการทำกิจกรรมของบุตร กับเพื่อน ให้คำปรึกษาแนะนำเกี่ยวกับการเรียน การให้กำลังใจของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง เพื่อกระตุ้นให้บุตรประสบความสำเร็จทางการเรียน ให้ความรักความห่วงใยใกล้ชิดต่อบุตรหลาน และความคาดหวังของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง ในด้านการเรียนของบุตร โดยบิดามารดา หรือผู้ปกครองพยายามส่งเสริมสนับสนุน คาดหวังในมาตรฐานการเรียนของบุตร เพื่อต้องการให้บุตรประสบความสำเร็จในการเรียนตามที่บิดามารดา หรือผู้ปกครองมุ่งหวังจัดไว้

สรวงศ์ โค้วตระกูล (2548: 181) จากการศึกษาความสัมฤทธิ์ผลในการเรียนรู้โดยมหาวิทยาลัยจอห์น ฮอปคินส์ ผลการวิจัยพบว่า ผู้ปกครองมีบทบาทสำคัญมาก ผู้ปกครองที่เอาใจใส่ในการทำการบ้านของบุตร และสนับสนุนกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียน ฉะนั้นการทำงานของบุตรร่วมกับผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนรู้จึงสำคัญมาก ครูอาจใช้วิธีต่อไปนี้

1. ส่งเสริมให้ผู้ปกครองมาพบ และแจ้งให้ผู้ปกครองทราบถึงความก้าวหน้าทางการเรียนของนักเรียน ขอความร่วมมือจากผู้ปกครองให้ช่วยส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนรู้ของนักเรียน

2. วางแผนร่วมกับผู้ปกครองเกี่ยวกับการใช้เวลาอยู่บ้าน เป็นต้นว่า การดูโทรทัศน์ การเล่นเกม การทำการบ้าน เพื่อช่วยให้นักเรียนใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

3. ขอความร่วมมือจากผู้ปกครองเกี่ยวกับการทำงานของนักเรียนให้ผู้ปกครองช่วยดูว่านักเรียนจะต้องทำการบ้านให้เสร็จ ในกรณีที่นักเรียนทำไม่ได้ไม่เข้าใจก็ควรจะช่วยอธิบาย หรือหาครูมาสอนพิเศษ เพื่อให้นักเรียนจะได้ไม่เรียนล้าหลังเพื่อน หรือขาดความสนใจ

4. ในกรณีที่ผู้ปกครองจะต้องให้นักเรียนช่วยงานบ้าน ครูควรอธิบายให้ผู้ปกครองทราบถึงความจำเป็นที่นักเรียนต้องมีเวลาทำการบ้าน

5. สนับสนุนให้ผู้ปกครองร่วมกิจกรรมของโรงเรียน

จากเอกสารดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า การสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียนส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้วิจัยจึงคาดว่าปัจจัยด้านการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครองน่าจะส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน

2.2.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านการสนับสนุนทางการเรียนภาษาจีนของผู้ปกครอง

เนื่องจากผู้วิจัยไม่พบงานวิจัยเกี่ยวกับการสนับสนุนทางการเรียนภาษาจีนของผู้ปกครอง จึงได้นำเสนองานวิจัยที่ใกล้เคียง

2.2.5.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เมเยอร์แบงค์ (พระธีรภานุรักษ์ สารมโม. 2550: 63; อ้างอิงจาก Marjoribank. 1972) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง ความคาดหวังของผู้ปกครอง สภาพแวดล้อม และระดับฐานะทางเศรษฐกิจ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอายุ 11 ขวบ จำนวน 185 คน โดยใช้แบบทดสอบ Primary Mental Ability จากแบบทดสอบถามพบว่านักเรียนที่ผู้ปกครองให้การส่งเสริมการเล่าเรียน จะมีคะแนนจากแบบทดสอบ Primary Mental Ability สูง ซึ่งคะแนนจากแบบทดสอบ Primary Mental Ability ยังมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วย

2.2.5.2.2 งานวิจัยในประเทศ

เทื่อ ทองแก้ว (2540: 40) ศึกษาสภาพแวดล้อมในครอบครัวมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่าสภาพแวดล้อมในครอบครัวมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้เกือบที่จะอยู่ในระดับเดียวกับความถนัดทางการเรียนของนักเรียน การสอน และบรรยากาศในชั้นเรียน สภาพแวดล้อมดังกล่าวประกอบไปด้วยสภาพแวดล้อมทางบ้าน หรือการสนับสนุนจากผู้ปกครอง สิ่งที่ได้รับการสนับสนุนจากทางบ้านจะช่วยปรับปรุงคุณลักษณะทางวิชาการให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน

สมทรง สุวรรณเลิศ (2541: 7-9) ศึกษาปัญหาการเรียนของนักเรียนที่เรียนไม่ดี หรือเรียนต่ำกว่าความสามารถในเกณฑ์เฉลี่ยและในเด็กที่ฉลาดมากแต่เรียนไม่ดีเท่าที่ควร ทั้งนี้เนื่องจากมีปัญหาทางอารมณ์ ซึ่งมีสาเหตุหลายอย่าง เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว พ่อแม่ไม่ลงรอยกัน ทำให้เด็กวิตกกังวล ไม่มีความสุข หรือบางที่พ่อแม่ไม่เข้าใจและไม่สนใจเด็ก ทำให้เด็กรู้สึกว่าการเรียนไม่มีประโยชน์และขาดกำลังใจในการเรียน

พิทักษ์ วงศ์แหวน (2546: 95-97) ได้ศึกษาปัจจัยทุกระดับที่ส่งผลถึงพฤติกรรมไฝเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 824 คน ผลการศึกษาพบว่าตัวแปรอิสระระดับนักเรียน ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต ความเชื่ออำนาจในตน เจตคติต่อการเรียน แรงจูงใจไฝสัมฤทธิ์ และการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมไฝเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมไฝเรียนของนักเรียนมากที่สุด คือการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครอง ส่วนตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมไฝเรียนของนักเรียนน้อยที่สุด คือ ลักษณะมุ่งอนาคตตัวแปรอิสระระดับนักเรียน ที่ส่งผลทางบวกต่อพฤติกรรมไฝเรียนของนักเรียน มี 2 ตัวแปร ได้แก่เจตคติต่อการเรียน และการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครอง

วิชาม์ กุลเพิ่มทวี (2547: 77) การสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจไฝสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่าการสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจไฝสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่าที่ผู้ปกครองสนับสนุนด้านการเรียนมาก นักเรียนจะมีแรงจูงใจไฝสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้การที่ผู้ปกครองให้การสนับสนุนด้านการเรียนเป็นอย่างดีจัดหาอุปกรณ์การเรียน ส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนพิเศษ คอยซักถาม และให้กำลังใจในการเรียน ทำให้นักเรียนมีความรู้สึกได้รับการเอาใจใส่จากผู้ปกครองในด้านการเรียนจึงไม่ต้องการให้ผู้ปกครองผิดหวัง

จากงานวิจัยดังกล่าวสรุปได้ว่า การสนับสนุนทางการเรียนมีผลต่อความสนใจในการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น

2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน

2.3.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางด้านกายภาพของโรงเรียน

2.3.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางด้านกายภาพของโรงเรียน

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541: 50) กล่าวถึงการจัดสิ่งแวดล้อม และบรรยากาศการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ นั้น หมายถึง การจัดสภาพต่างด้านกายภาพ ด้านกิจกรรม บรรยากาศทั้งภายใน และภายนอกห้องเรียน เช่น การจัดโต๊ะ เก้าอี้ ให้สามารถเคลื่อนย้ายได้อย่างอิสระ การจัดมุมประสบการณ์ต่าง ๆ ในห้องเรียน การจัดที่ให้นักเรียนได้นำเสนอผลงานของตน การจัดสถานที่ให้นักเรียนสร้างสรรค์ผลงานที่ได้รับมอบหมาย การที่ให้นักเรียนได้เรียนรู้เรื่องราวเกี่ยวกับท้องถิ่นจากผู้รู้ และแหล่งข้อมูล การจัดระบบนิเวศวิทยาในโรงเรียน และชุมชนเพื่อเรียนรู้ความสัมพันธ์ของสิ่งมีชีวิตที่ต่างมีประโยชน์เกื้อกูลกัน การจัดโรงเรียนสีขาว ห้องเรียนสีเขียว เป็นต้น นอกจากนี้สิ่งสำคัญที่สุดคือ ความเป็นกัลยาณมิตรของครูผู้สอนที่รัก เมตตา และเอาใจใส่นักเรียนทุกคนอย่างจริงใจ ส่งเสริมให้นักเรียนรู้สึกที่ดีต่อกันช่วยเหลือกัน และทำงานร่วมกันได้อย่างมีความสุข

อัจฉรา สุขารมณ และพรรมณี บุญประกอบ (2542: 19) ได้ให้ความหมายของสภาพแวดล้อมด้านการเรียนการสอนหมายถึง การจัดการเรียนการสอน และการสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้รับความรู้และสามารถนำความรู้ความสามารถไปปฏิบัติได้โดย บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ประกอบกับการจัดหลักสูตร พฤติกรรมการสอนของครูผู้สอนการนำสื่อการเรียนการสอนมาใช้ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม นอกจากนี้สภาพแวดล้อมในการเรียนยังรวมไปถึงความพร้อมของอุปกรณ์ที่ใช้ในการสอน ตลอดจนอาคารสถานที่

พิมพันธ์ เตชะคุปต์ (2544: 10-14) ได้กล่าวถึงบรรยากาศทางกายภาพในการเรียนการสอนไว้ว่า บรรยากาศทางกายภาพ คือลักษณะของห้องเรียนที่มีบรรยากาศทางกายภาพที่เหมาะสม ควรเป็นดังนี้

1. ห้องเรียนควรมีสีสันน่าดู เหมาะสมสบายตา อากาศถ่ายเทดีปราศจากเสียงรบกวน กว้างขวางพอเหมาะกับจำนวนนักเรียน
2. ห้องเรียนควรมีบรรยากาศอิสระของการเรียนรู้ การทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ตลอดจนการเคลื่อนไหวกิจกรรมการเรียนการสอนทุกประเภท
3. ห้องเรียนสะอาดถูกสุขลักษณะ น่าอยู่ ตลอดจนมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย
4. สิ่งที่อยู่ภายในห้องเรียน เช่น โต๊ะ เก้าอี้ สื่อการสอนประเภทต่างๆ สามารถเคลื่อนย้ายได้ และสามารถดัดแปลงให้เอื้อต่อการสอน และการจัดกิจกรรมประเภทต่างๆ ได้
5. การจัดห้องเรียนให้พร้อมต่อการสอนในแต่ละครั้ง เช่น ให้มีความเหมาะสมต่อการสอนวิธีต่างๆ ตัวอย่างเช่น เหมาะต่อการสอนโดยกระบวนการกลุ่ม วิธีบรรยาย และวิธีการแสดงละคร เป็นต้น

สมพร สุทัศนีย์ (2544: 134-136) ได้กล่าวถึงการจัดสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอนไว้ว่า บรรยากาศในห้องเรียนไม่ร้อนอบอ้าว โปร่ง อากาศถ่ายเทได้สะดวก จัดโต๊ะเก้าอี้ให้เด็กนั่งสบายๆ เหมาะกับวัยและรูปร่างของเด็ก ทำให้เด็กรู้สึกมั่นคงปลอดภัยทั้งทางร่างกายและจิตใจ เช่นโต๊ะเรียนม้านั่งควรอยู่ในสภาพที่แข็งแรงทนทาน อาคารเรียนมั่นคงแข็งแรง อุปกรณ์เครื่องใช้ในห้องเรียน เช่น พัดลมติดเพดานอยู่ในสภาพที่แข็งแรง เครื่องใช้ไฟฟ้าอยู่ในสภาพดีปลอดภัย

จากเอกสารที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่าลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอนที่ดี จะต้องเป็นห้องเรียนที่มีบรรยากาศที่ปลอดโปร่ง มีอุปกรณ์การเรียนการสอนที่ทันสมัย ตลอดจนการจัดสิ่งแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียน ตั้งใจและเอาใจใส่ต่อการเรียน มีความกระตือรือร้นและมีความขยันหมั่นเพียรในการเรียน

2.3.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางด้านกายภาพของโรงเรียน

2.3.1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ไนท์ และแวกซ์แมน (พลศรี ม่วงแพร. 2546: 17; อ้างอิงจาก Knight and Waxman. 1991) ได้ศึกษาบรรยากาศ และสภาพสิ่งแวดล้อมของห้องเรียน พบว่าสิ่งสำคัญที่ทำให้เกิดการพัฒนากายภาพด้านการเรียนการสอน เจตคติของนักเรียน การปรับปรุงการเรียนการสอน คือการสร้างบรรยากาศ และสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม เพราะเป็นตัวเชื่อมโยงไปถึงคุณลักษณะที่พึงประสงค์ แรงจูงใจในการเรียน และผลลัพธ์ในการเรียนของนักเรียนด้วย

2.3.1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ถมรัตน์ บุญญานิตย์ (2541: 80- 83) ที่พบว่าการจัดการเรียนการสอนที่ขาดแรงกระตุ้นขาดแคลนสื่อ หรือสื่อการเรียนไม่เพียงพอกับความต้องการของนักเรียน หรือนักเรียนไม่ได้มีส่วนร่วมกำหนดหรือเลือกวิธีเรียนด้วยตนเอง จะทำให้นักเรียนรู้สึกเบื่อหน่าย ไม่สนใจใฝ่เรียน ไม่ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม และขาดความรับผิดชอบไม่สนใจศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง

จากงานวิจัยสรุปได้ว่า ลักษณะทางกายภาพของการเรียน ทั้งบรรยากาศในห้องเรียน สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน มีส่วนส่งผลต่อพฤติกรรมทางการเรียนที่เหมาะสม และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น

2.3.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านสัมพันธภาพระหว่าง

นักเรียนกับครู

2.3.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านสัมพันธภาพระหว่าง

นักเรียนกับครู

ภิญโญ สาธร (ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ. 2541: 14; อ้างอิงจาก ภิญโญ สาธร. 2531) ได้เสนอแนะวิธีเรียนให้เก่ง พอสรุปได้ดังนี้

1. การปฏิบัติตนในห้องเรียนขณะที่ครูกำลังสอนในชั้นเรียน นักเรียนควรให้ความสนใจในสิ่งที่ครูกำลังทำการสอนเท่านั้น หากฟังครูอธิบายไม่ทัน หรือไม่เข้าใจควรยกมือทันทีขณะฟังหรือจดคำอธิบายของครู บางทีจดไม่ทันควรเว้นที่จดไว้ภายหลังแต่รีบจดในสิ่งที่ครูกำลังพูดอยู่ ลักษณะของการจดควรจดจากความเข้าใจของนักเรียนเอง ไม่จดทุกคำพูดของอาจารย์

2. การปฏิบัติตนนอกห้องเรียน

2.1 ขยันทำแบบฝึกหัดที่ครูสั่งด้วยการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม

2.2 ทบทวนเรื่องที่เรียนมาแล้ว

2.3 ควรทำตารางเวลาส่วนตัวประจำสัปดาห์ไว้ว่าเวลาใดควร

ทำสิ่งใด

สุรางค์ โค้วตระกูล (2545: 437) กล่าวว่า การรับรู้ของครูที่มีต่อนักเรียน เป็นตัวแสดงถึงบทบาทและลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ดังนี้ คือ

1. นักเรียนแต่ละคนเป็นปัจเจกบุคคลและทุกคนมีบุคลิกภาพที่เป็นของตนเอง ซึ่งต่างกับคนอื่น

2. นักเรียนทุกคนมาโรงเรียนเพราะอยากเรียน ฉะนั้นครูที่ดีควรรู้จักเข้าใจความสนใจของนักเรียน ทำให้นักเรียนตั้งใจเรียนไม่เบื่อหน่าย

3. ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนจะต้องเป็นไปด้วยดี นักเรียนไว้วางใจครูและสามารถพูดกับครูได้อย่างเปิดเผย โดยไม่ต้องกลัวถูกลงโทษ

4. ครูและนักเรียนต้องมีความสัมพันธ์แบบประชาธิปไตย นักเรียนสามารถออกความเห็น หรือร่วมกับครูตั้งกฎเกณฑ์ต่างๆเพื่อใช้ในห้องเรียนได้

5. บรรยากาศของห้องเรียนที่ดีจะต้องเอื้อต่อการเรียนและเสริมสร้างบุคลิกภาพของนักเรียน โดยมีครูเป็นผู้สนับสนุน ให้กำลังใจ นักเรียนแต่ละคนให้พัฒนาทั้งด้านความรู้และบุคลิกภาพ

สุวิทย์ สารเสน (2544: 63) กล่าวว่าห้องเรียนที่มีบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้นั้นหมายถึงห้องเรียนที่มีบรรยากาศอบอุ่น ราบรื่น ทุกคนจริงใจต่อกัน ต่างคนต่างช่วยเหลือกัน นักเรียนและครูต่างก็มีความสุข ทุกคนต่างนับถือระเบียบ และกฎเกณฑ์ของห้องเรียน ซึ่งครูและนักเรียนช่วยกันคิดขึ้น ความสัมพันธ์ระหว่างครู กับนักเรียนเป็นลักษณะที่ต่างก็ไว้วางใจซึ่งกันและกัน มีความหวังดีต่อกัน โดยครูเป็นกัลยาณมิตรของนักเรียน

จากเอกสารที่กล่าวมา สรุปได้ว่า บรรยากาศที่ครูและนักเรียนแสดงออกถึงความสนใจต่อกันในชั้นเรียน นักเรียนและครูมีส่วนร่วมในการเรียนเพื่อจุดประสงค์ในการทำกิจกรรมการเรียน เป็นการสร้างแรงจูงใจในการเรียนการสอน

2.2.3.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ไนท์ และแวกซ์แมน (พูลศรี ม่วงแพร. 2546: 17; อ้างอิงจาก Knight and Waxman. 1991) ได้ศึกษาบรรยากาศ และสภาพแวดล้อมของชั้นเรียน ผลการวิจัยพบว่าสิ่งสำคัญที่ทำให้เกิดการพัฒนาด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติของนักเรียน การปรับปรุงการสอน คือการสร้างบรรยากาศ และสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม เพราะเป็นตัวเชื่อมโยงไปถึงคุณลักษณะที่พึงประสงค์ แรงจูงใจในการเรียน และผลลัพธ์ในการเรียนของนักเรียน

โคแกน (สุวี ปิ่นเจริญ. 2549: 48; อ้างอิงจาก Cogan. 1975) ผลการวิจัยพบว่า ความสัมพันธ์ที่เป็นมิตรระหว่างครูกับนักเรียนจะทำให้ผลการเรียนดีขึ้นยิ่งครูและนักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันมากเท่าใดนักเรียนจะพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ให้สูงถึงขีดสุดได้มากเพียงนั้น และลักษณะความสัมพันธ์ของครูกับนักเรียนจะมีอิทธิพลต่อความสนใจในวิชาเรียน นักเรียนที่มีความศรัทธาในตัวครูจะทำให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน การมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนจะทำให้ผลการเรียนของนักเรียนดีขึ้น

ไทเลอร์ (กาญจนา โรจนอาภา. 2550: 59v; อ้างอิงจาก Tyler. 1964) ได้ศึกษาสัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียนในอุดมคติ ผลการศึกษาพบว่า สัมพันธภาพที่ดีในอุดมคตินั้น ครูต้องมีการสื่อความเข้าใจที่ดีกับนักเรียนเป็นมิตรที่ดีให้ความรักความเอาใจใส่ มีความเข้าใจและยอมรับนักเรียน

2.2.3.2 งานวิจัยในประเทศ

ปิยรัตน์ ดีกลาง (2550: 92) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการมาเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 โรงเรียนธนาสงส์เคราะห์ จังหวัดหนองคาย ผลการวิจัยพบว่าสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ส่งผลต่อการมาเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 โรงเรียนธนาสงส์เคราะห์ จังหวัดหนองคาย ทั้งนี้เพราะสัมพันธภาพที่ครูปฏิบัติต่อนักเรียน เช่น ให้ความสนใจต่อนักเรียน สร้างสัมพันธภาพที่ดีทำให้นักเรียนเกิดความเป็นกันเอง ให้ความรัก ความเอาใจใส่ ให้คำปรึกษา และข้อชี้แนะแก่นักเรียน ทั้งในด้านการเรียน และเรื่องส่วนตัว ดังนั้นนักเรียนจึงเกิดแรงจูงใจในการมาเรียนมาก

จากงานวิจัยดังกล่าวสรุปได้ว่า สัมพันธภาพระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ที่สะท้อนออกมาทั้งจากความรู้ความสามารถด้านวิชาการ บุคลิกภาพ การประพฤติปฏิบัติตนของผู้สอน ทั้งในและนอกห้องเรียน ทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน และยังช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นด้วย

2.3.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

2.3.3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ชนนุช บุญสิทธิ์ (2541: 24) ได้สรุปการปฏิบัติตนของวัยรุ่นกับเพื่อน สัมพันธภาพที่ดีไว้ดังนี้ แสดงกริยายิ้มแย้ม แจ่มใส แสดงความสนใจกับบุคคลอื่น ตั้งใจฟังผู้อื่นพูด แสดงกริยาจับฟังข้อคิดเห็น ทำตนให้เป็นคนมองโลกในแง่ดี อย่าจับผิดผู้อื่น มีความเกรงใจต่อบุคคลอื่น รู้จักรับอารมณ์ วางตัวอย่างเหมาะสม ไม่โอ้อวด รู้จักปฏิเสธคำขอร้องที่ไม่มีเหตุผลและจดจำข้อมูลเล็ก ๆ น้อย ๆ ของเพื่อนไว้เพื่อแสดงความยินดีในวาระสำคัญ

พนม ลิ้มอารีย์ (กมลวัฒน์ วันวิชัย. 2545: 48-49; อ้างอิงจาก พนม ลิ้มอารีย์. 2529) กล่าวถึงอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนที่มีต่อสมาชิกไว้หลายประการคือ

1. กลุ่มที่มีอิทธิพลต่อการศึกษาหรือการเรียนรู้ สามารถกำหนดเกณฑ์การกำหนดวัตถุประสงค์ในการเรียนและวิชาการได้ในบางโอกาส วิธีการที่สมาชิกแก้ปัญหา การจดจำบทเรียน การประพฤติปฏิบัติ การสร้างนิสัย และเจตคติ การดำเนินชีวิต การทำงาน ความทะเยอทะยาน ตลอดจนความพยายามที่จะให้บรรลุเป้าหมายของบุคคลล้วนอยู่ภายใต้อิทธิพลของกลุ่มทั้งสิ้น

2. กลุ่มเป็นเครื่องสนับสนุนและช่วยให้สมาชิกสามารถแสดงความรู้สึกนึกคิด อากัปกริยาต่าง ๆ ทั้งในทางดีและไม่ดี เช่น นายชุมพรถ้าอยู่ตามลำพังอาจไม่กล้าวิจารณ์อะไร แต่พอเข้ากลุ่มเขาจะมีกำลังใจดีขึ้น มีสติขึ้นในการที่จะแสดงออก จะเห็นได้ว่ากลุ่มช่วยให้สมาชิกเกิดกำลังใจ และสนับสนุนให้แสดงออกทั้งในทางที่ดีและไม่ดี ก่อให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง

3. กลุ่มช่วยสนองความต้องการของสมาชิก นั่นคือ การที่สมาชิกรวมกันเป็นกลุ่มนั้น แต่ละคนย่อมมีความต้องการอยู่ภายในจิตใจของตน ซึ่งบุคคลอื่นจะทราบหรือไม่ทราบก็ได้ และโดยธรรมชาติของมนุษย์นั้นย่อมจะอยู่คนเดียวไม่ได้ เพราะจะเกิดความเบื่อหน่าย บุคคลทุกคนย่อมต้องมีพรรคพวกเพื่อนฝูง ต้องการความรัก ความยอมรับจากกลุ่ม จึงเป็นเหตุให้คนเข้ามารวมกลุ่มกับคนอื่น ๆ มากขึ้น เพราะหวังว่ากลุ่มจะช่วยสนองความต้องการของตนได้ และกลุ่มส่วนใหญ่ก็สามารถบำบัดความต้องการของสมาชิกได้

4. กลุ่มช่วยให้สมาชิกมองเห็นภาพของตนเอง (Perception of Self) ชัดเจนขึ้นคือช่วยให้สมาชิกทราบว่าตนเป็นอย่างไร ความสวยงาม ความมั่นใจ ความภูมิใจ สิ่งเหล่านี้สมาชิกไม่สามารถรู้เห็นได้ด้วยตนเองอย่างชัดเจน ขึ้นอยู่กับบุคคลอื่น ๆ หรือกลุ่มที่จะสะท้อนให้เห็นสภาพของสมาชิกแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร

5. กลุ่มมีอิทธิพลเหนือผลงานและการทำงานของสมาชิก จะเห็นได้จากการทำงานของแต่ละบุคคล การที่บุคคลจะทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับเพื่อนในกลุ่มถ้าสมาชิกส่วนใหญ่ของกลุ่มมีความกระตือรือร้นในการทำงาน ก็จะทำให้สมาชิกส่วนน้อยมีความกระตือรือร้นตามไปด้วย

6. กลุ่มมีอิทธิพลในการช่วยตัดสินใจ ในกรณีที่มีปัญหาหรือมีสิ่งที่จะต้องเลือกต้องตัดสินใจ อาจจะใช้มติของกลุ่มเป็นเครื่องตัดสินใจได้ คือ การเปิดโอกาสให้สมาชิกทุกคนได้มีส่วนออกความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการแก้ปัญหา นั้น ๆ ซึ่งจะช่วยให้ง่ายต่อการตัดสินใจ และยังก่อให้เกิดความเข้าใจอันดีต่อกันในหมู่สมาชิกอีกด้วย

7. กลุ่มมีอิทธิพลเหนือความกลัว ความวิตกกังวล และข้อแท้ใจของสมาชิก

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า สัมพันธภาพกับเพื่อน เป็นการแสดงพฤติกรรมโต้ตอบของนักเรียนกับเพื่อน ในลักษณะที่ทำให้เกิดความเข้าใจอันดีต่อกัน รู้จักและเข้าใจตนเอง ยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล เคารพในสิทธิของเพื่อน รู้จักการให้และการยอมรับ ให้ความช่วยเหลือเมื่อเพื่อนต้องการความช่วยเหลือ และการที่นักเรียนมีสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อน จะทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกอบอุ่น มีความเชื่อมั่นในตนเอง กระตือรือร้น และสามารถอยู่ในกลุ่มเพื่อนได้อย่างมีความสุข แต่ถ้านักเรียนมีสัมพันธภาพที่ไม่ดีกับเพื่อน จะทำให้เกิดความรู้สึกที่ไม่ดีต่อตนเองวิตกกังวล ท้อแท้ และไม่มีความสุขในการเรียน

2.3.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

2.3.3.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เบิร์คเฮาเซอร์ (Birkhauser. 1985: 103) ได้ศึกษาผลของกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ที่มีต่ออัตมโนทัศน์ของนักเรียนในชั้นเรียนระดับประถมศึกษา โดยเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มนักเรียนเกรด 3,4,5 จำนวน 77 คน ซึ่งมีส่วนร่วมอยู่ในชั้นเรียนตามปกติ และนักเรียน 75 คน ซึ่งอยู่ชั้นเรียนไม่เกิน 6 สัปดาห์ พบว่าทั้ง 2 กลุ่ม มีอัตมโนทัศน์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ซอเออร์ (Sauer. 1997: 1129) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนเกรด 2 โดยให้นักเรียนเลือกจับคู่ทำกิจกรรมการอ่านกับเพื่อนที่นักเรียนพอใจผลการศึกษาพบว่า การเลือกจับคู่ทำกิจกรรมการอ่านกับเพื่อนที่นักเรียนพอใจทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงขึ้น

2.3.3.2.2 งานวิจัยในประเทศ

จิตติมา เลิศจินดา (2547: 62) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ โรงเรียนวัดตะกล้า เขตประเวศ กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีเพื่อนที่คอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ด้านการเรียน ห่วงใยกัน การทำกิจกรรมร่วมกัน ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจ ตั้งใจในการเรียน ดังนั้นสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนจึงส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

จากงานวิจัยดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า ตัวแปรสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนเป็นตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม การเรียนของนักเรียน การใช้เวลาในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

2.3.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านการเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน

2.3.4.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านการเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน

สุน อมรวิวัฒน์ (2540: 149) กล่าวว่า การคบเพื่อนเป็นเรื่องที่จำเป็นสำหรับวัยรุ่นซึ่งทำให้วัยรุ่นพยายามทำตนให้เป็นที่ยอมรับของกลุ่มเพื่อน ทำตามแบบเพื่อน และสุน อมรวิวัฒน์ (2540: 149 – 151) ยังได้กล่าวถึงความสำคัญของการคบเพื่อนไว้ดังนี้

1. การแบ่งกลุ่มเพื่อน

2. การพัฒนาพื้นฐานทางอารมณ์ โดยวัยรุ่นเริ่มที่จะสนใจบุคคลอื่น และทำการพัฒนาอารมณ์ให้เข้ากับกลุ่มเพื่อน

3. การหาภาพพจน์ตนเอง โดยวัยรุ่นจะเข้ากลุ่มที่มีลักษณะเหมือนตนเอง

4. ใช้เป็นที่พักพิง โดยวัยรุ่นมักจะผ่อนคลายความผูกพันกับพ่อแม่ลงไป ทำให้วัยรุ่นยอมรับเอาค่านิยม พฤติกรรมต่าง ๆ ของกลุ่มมาเป็นของตนเองเพื่อให้เป็นไปตามเอกลักษณ์ประจำกลุ่ม

สุชา จันทน์เอม (2542: 153–154) กล่าวถึง ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนไว้ว่า วัยรุ่นพยายามที่จะหาเพื่อนที่อยู่ในรุ่นราวคราวเดียวกัน มีรสนิยมเหมือนกัน เพื่อจะได้เอาไว้อับหาสมาคมพูดคุยสังสรรค์กัน กลุ่มของเด็กวัยรุ่นมีอิทธิพลอย่างมากต่อความประพฤติ การแต่งกาย กิริยาท่าทางมีการพยายามเลียนแบบกัน เพื่อให้เกิดสัญลักษณ์กลุ่มขึ้น แม้ว่าการกระทำบางอย่างนั้น จะทำไปเพื่อความโก้เก๋ และเพื่อให้เกิดเป็นจุดสนใจขึ้น แม้จะขัดต่อสายตาของผู้ใหญ่ก็ตาม

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2544: 28) กล่าวว่า การเลียนแบบ เป็นการนำเอาแบบอย่างของบุคคลอื่นมาเป็นของตน เพื่อที่ตนเองจะได้เป็นที่ยอมรับของสังคม การเลียนแบบจะช่วยให้เกิดความอบอุ่นใจและมีความมั่นใจมากขึ้น เช่น บุคคลที่ชอบแต่งตัว ไว้ทรงผมตามอย่างดาราภาพยนตร์ เป็นต้น

สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2548: 153-154) กล่าวว่าพฤติกรรมตามแนวคิดทฤษฎีพุทธิปัญญานิยมเชื่อว่า กระบวนการคิดมีส่วนให้เกิดพฤติกรรมที่มีเป้าหมายสิ่งเร้า นอกจากนี้ความรู้สึก ความรู้ ความเข้าใจ และพฤติกรรมของบุคคลต่างก็มีความสัมพันธ์กัน

แบนดูรา (นิลบล เจริญพีช. 2550: 11–12 ; อ้างอิงจาก Bandura. 1969) การเรียนรู้จากการเลียนแบบ (Learning Through Modeling) แบนดูรากล่าวว่า การเรียนรู้จากผลกรรมมีข้อจำกัดอยู่มาก ทั้งนี้เพราะสิ่งที่เรียนรู้มีมากกว่าที่เวลาและโอกาสจะอำนวย ดังนั้นการเรียนรู้จากการเลียนแบบจึงเป็นอีกวิธีหนึ่ง ที่ทำให้มนุษย์เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้อย่างกว้างขวางขึ้น พฤติกรรม หลายอย่างของมนุษย์เกิดขึ้นมาโดยที่ มนุษย์ไม่เคยมีประสบการณ์ตรงเลย แต่มนุษย์เห็นตัวแบบหรือผู้อื่นกระทำ เช่นคนส่วนมากงดเว้นจากการเสพยาเฮโรอีน ทั้งๆที่ไม่เคยประสบกับผลกรรม ที่ได้รับการเสพยาเฮโรอีน ทั้งนี้เพราะคนเหล่านี้เรียนรู้ว่า การเสพยาเฮโรอีนจะได้ผลกระทบทางลบ คือ ทำลายสุขภาพและถึงตายในที่สุด การเรียนรู้จากตัวแบบเป็นกระบวนการต่อเนื่อง โดยบุคคลสังเกตพฤติกรรมของบุคคลอื่นแล้วคิดว่าจะสร้างพฤติกรรมใหม่ได้อย่างไรนั้น มี 4 กระบวนการ

1. กระบวนการให้ความสนใจ (Attention Processes) เป็นกระบวนการเลือกและรับรู้ลักษณะพฤติกรรมที่สำคัญของตัวแบบ พฤติกรรมที่ต่างกันของตัวแบบ จะมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของผู้สังเกต ว่าพฤติกรรมใดที่ควรสังเกต จดจำไว้ พฤติกรรมใดไม่ควรสังเกต ไม่ควรจดจำ ปัจจุบันการ เรียนรู้ผ่านตัวแบบทำได้ง่าย เนื่องจากมีสื่อช่วย เช่น โทรทัศน์ อย่างไรก็ตาม การเรียนรู้โดยการสังเกต จะทำได้ดีเพียงใด ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ เช่นความสามารถของผู้

สังเกตในการประมวล ข้อมูลที่ได้จากประสบการณ์การสังเกต ความสามารถในการแปลงการรับรู้จากประสบการณ์ ผ่านมาสู่สถานการณ์ใหม่

2. กระบวนการจำ (Retention Processes) การสังเกตพฤติกรรมของตัวแบบ จะไม่มีอิทธิพลต่อคนเรา ถ้าไม่มีการจำเกิดขึ้น กระบวนการนี้เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ โดยการสังเกต โดยการจำพฤติกรรมที่ตัวแบบแสดงออก แล้วแปลงอยู่ในรูปของสัญลักษณ์ 2 ลักษณะ คือ จินตนาการ (Imaginal) และภาษา (Verbal) ซึ่งจะช่วยให้จำพฤติกรรมได้ เมื่อเราได้เห็นพฤติกรรมของตัวแบบที่ตนสนใจ การรับรู้จะเกิดขึ้น และเมื่อพฤติกรรมดังกล่าวถูกแปลงให้อยู่ในรูปของภาษา เมื่อผู้สังเกต ได้มีโอกาสแสดงพฤติกรรมในสถานการณ์อื่น จึงสามารถสนองตอบได้คล้ายคลึงกับตัวแบบมาก การแสดงออกของผู้สังเกตไม่จำเป็นต้องแสดงออกตามตัวแบบทันที

3. กระบวนการแสดงออกทางพฤติกรรม (Motor Reproduction Processes) เป็นกระบวนการที่ผู้สังเกตเปลี่ยนสัญลักษณ์ให้อยู่ในรูปของพฤติกรรมที่เหมาะสมเป็นการยากที่สัญลักษณ์จะแปลงออกมาเป็นการกระทำได้อย่างถูกต้อง โดยไม่มีข้อผิดพลาดเลย ในครั้งแรกๆ แต่การแสดงพฤติกรรมครั้งต่อไปจะทำได้ถูกต้องมากขึ้น การเลียนแบบพฤติกรรมบางอย่างที่ซับซ้อน บางครั้งไม่สามารถใช้วิธีสังเกตหรือลองผิดลองถูกได้เพียงอย่างเดียว ดังนั้นถ้ามีการให้ข้อมูลป้อนกลับก็จะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น

4. กระบวนการจูงใจ (Motivational Processes) คนเราจะแสดงพฤติกรรมหรือเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบก็ต่อเมื่อผลของพฤติกรรมนั้นก่อให้เกิดผลดีมากกว่าผลเสียจะแสดงพฤติกรรมที่ทำให้เกิดความพึงพอใจและปฏิเสธสิ่งที่ไม่ได้รับการยอมรับ มีบางกรณีที่ผู้สังเกตประสบความล้มเหลวในการเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบ ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากไม่ได้สังเกตพฤติกรรมที่ตรงกับสิ่งที่ต้องการ ไม่สามารถแปลงพฤติกรรมให้อยู่ในระบบความจำได้ ไม่สามารถเก็บรักษาสิ่งที่เรียนไว้ได้ ขาดประสบการณ์หรือร่างกายไม่สมบูรณ์

จากเอกสารดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า การเลียนแบบเป็นกระบวนการคิดที่มีเป้าหมาย โดยผลของการเลียนแบบอาจแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมทั้งเหมาะสมและไม่เหมาะสม การเลียนแบบส่งผลให้เกิดแรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ รวมถึงพฤติกรรมด้านการเรียนรู้ หากใช้อย่างเหมาะสมจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี

2.3.4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านการเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน

2.3.4.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

คัมมิงส์ (Cummings. 1988: 176) ได้ทำการศึกษา สาเหตุของการเกิดค่านิยม ผลการศึกษาพบว่า เพื่อนและสังคมของวัยรุ่นเป็นสาเหตุของการเกิดค่านิยมทั้งส่วนตัววัยรุ่นและค่านิยมของสังคม

2.3.4.2.2 งานวิจัยในประเทศ

เรณูรัชต์ ประสิทธิเกตุ (2542: 50) ได้ทำการศึกษา ผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการประหยัดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) กลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร หลังจากการทดลอง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีการประหยัดมากขึ้น หลังจากได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กิจวัฒน์ ธนวิศาล (2547: 70) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกเรียนภาษาจีนกลางของผู้เรียนในสถาบันวิทยสถานแห่งวัฒนธรรมตะวันออก เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่าผู้เรียนภาษาจีนกลางที่เลือกเรียนในหลักสูตรสนทนาเร่งรัด บางคนมีการเลือกเรียนภาษาจีนกลางน้อย เพราะผู้เรียนยังไม่ได้ประกอบอาชีพ และโดยชีวิตประจำวันไม่ได้ใช้ภาษาจีนกลางจึงเลือกเรียนตามกลุ่มเพื่อน หรือผู้ปกครอง

งานวิจัยดังกล่าว สรุปได้ว่า เพื่อนเป็นอีกบุคคลหนึ่งที่มีความสำคัญทำให้นักเรียนได้มีการพัฒนาบุคลิกภาพในหลายด้าน ได้แก่ ความมีวินัย ความรับผิดชอบ การเลียนแบบ ประพฤติปฏิบัติในเรื่องการเรียน

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

3.1 ประวัติโรงเรียน

โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ ตั้งอยู่เลขที่ 115 หมู่ 2 แขวงบางไผ่ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร สร้างขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2498 โดยพระอธิการสิน ดิสโส อดีตเจ้าอาวาสวัดบุญประดิษฐ์ วันที่ 23 พฤศจิกายน 2510 วัดบุญประดิษฐ์อนุญาตให้ปลูกสร้างในที่ดินของวัด จำนวน 3 ไร่ 69 ตารางวา วันที่ 27 พฤศจิกายน 2510 ราชพัสดุ กรมธนารักษ์อนุญาตให้ใช้พื้นที่ 1 ไร่ 54 ตารางวา ปลูกอาคาร ปี พ.ศ. 2518 นายแหวน ฟองเหม บริจาคที่ดินจำนวน 2 ไร่ 17 ตารางวา ปัจจุบันมีพื้นที่ 6 ไร่ 1 งาน 69 ตารางวา มีอาคารเรียนเป็นอาคารไม้ 2 ชั้น แบบ ป.1 ข ขนาด 4 ห้องเรียน จำนวน 1 หลัง อาคารตึก 3 ชั้น แบบ ร.ร. 800-2518 จำนวน 2 หลัง อาคารตึก 4 ชั้น แบบ สนศ. 364 จำนวน 1 หลัง อาคารตึก 5 ชั้น แบบ สนศ. 385 จำนวน 1 หลัง อาคารเอนกประสงค์ แบบ ศอ. 142 จำนวน 1 หลัง อาคารห้องสมุดสุวรรณภาศรี 1 หลัง และอาคารห้องสมุดเฉลิมพระเกียรติ 1 หลัง

โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ในปัจจุบันมีนักเรียนจำนวน 1645 คน โดยมี นางยุพิน ตรีรส เป็นผู้อำนวยการโรงเรียน

3.2 สภาพแวดล้อมรอบโรงเรียน

โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ ตั้งอยู่ในชุมชนที่ทำการเกษตร สภาพแวดล้อมบริเวณรอบๆ โรงเรียน เป็นพื้นที่ปลูกผัก ทำสวน บ้านเรือนของประชาชนตั้งอยู่กระจัดกระจาย ไม่เป็นชุมชนแออัด โดยมีวัดบุญประดิษฐ์เป็นศูนย์กลางการจัดกิจกรรมทางด้านศาสนา

3.3 การจัดการเรียนการสอน

โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์จัดการเรียนการสอน 3 ระดับ คือ

1. ระดับก่อนประถมศึกษา
2. ระดับประถมศึกษา
3. ระดับมัธยมศึกษา

3.4 แหล่งการเรียนรู้ในชุมชน

1. วัดบุญประดิษฐ์
2. สหกรณ์การเกษตรภาษีเจริญ
3. ฟาร์มนกกระจอกเทศ
4. โรงหล่อพระพุทธรูป

3.5 ปรัชญา โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์

“การศึกษาเพื่อพัฒนาชีวิตและสังคม”

3.6 คำขวัญ โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์

“ความรู้ดี มีจริยา พัฒนาตน”

3.7 คติธรรม โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์

นตถิ ปัญญา สมา อาภา หมายถึง แสงสว่างอื่นเสมอด้วยปัญญาไม่มี

3.8 สีประจำโรงเรียน

เขียว - เหลือง

สีเขียว หมายถึง ความสดใส ความเจริญ ความงาม

สีเหลือง หมายถึง ความดีงาม ความสว่างไสวด้วยแสงแห่งธรรมะ

สีประจำโรงเรียนจึงเป็นสัญลักษณ์แห่งความสดใส ความเจริญ พัฒนาแห่งปัญญา
เคียงคู่กับความดีงาม มีคุณธรรม เป็นคุณสมบัติที่นักเรียนวัดบุญประดิษฐ์ทุกคนพึงมี

3.9 วิสัยทัศน์ และยุทธศาสตร์การพัฒนาคุณภาพการศึกษา

3.9.1 วิสัยทัศน์

ภายในปีการศึกษา 2551 นักเรียนโรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ต้องมีคุณธรรม
จริยธรรม และทักษะในการคิดวิเคราะห์ โดยครูมืออาชีพ ด้วยนวัตกรรมและเทคโนโลยีที่ทันสมัย
และระบบการบริหารจัดการแบบมีส่วนร่วม

3.9.2 พันธกิจ

1. ปลูกฝังให้นักเรียนมีคุณธรรม จริยธรรม และฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์
2. จัดระบบการบริหารจัดการแบบมีส่วนร่วม
3. พัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถในวิชาชีพ
4. พัฒนาหลักสูตร และจัดกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

- การสอน
5. นำนวัตกรรมและเทคโนโลยีที่ทันสมัย มาใช้ในการบริหารจัดการและการเรียน
6. สร้างเสริมความสัมพันธ์ให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมและสนับสนุนในการพัฒนา
- การศึกษา

3.9.3 เป้าหมาย

1. เพื่อให้นักเรียนมีคุณธรรม จริยธรรม และฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์
2. เพื่อจัดโครงสร้างการบริหารจัดการแบบมีส่วนร่วม
3. เพื่อให้ครูเป็นครูมืออาชีพตามมาตรฐานวิชาชีพครู
4. เพื่อให้โรงเรียนมีหลักสูตรสถานศึกษา มีการจัดกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
5. เพื่อพัฒนาการบริหารจัดการและการเรียนการสอน โดยนำนวัตกรรมและเทคโนโลยีมาใช้อย่างเหมาะสม
6. เพื่อให้ชุมชนท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการศึกษา

3.9.4 คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักเรียน

1. นักเรียนมีคุณธรรม จริยธรรม และระเบียบวินัย
2. นักเรียนใฝ่เรียนรู้ และมีทักษะการคิดวิเคราะห์
3. นักเรียนมีสุขภาพสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำนวน 331 คน ได้แก่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 97 คน เป็นนักเรียนชายจำนวน 43 คน นักเรียนหญิงจำนวน 54 คน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 124 คน เป็นนักเรียนชายจำนวน 65 คน นักเรียนหญิงจำนวน 59 คน และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 110 คน เป็นนักเรียนชายจำนวน 74 คน นักเรียนหญิงจำนวน 36 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 จำนวน 167 คน ซึ่งชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 49 คน เป็นนักเรียนชายจำนวน 22 คน เป็นนักเรียนหญิงจำนวน 27 คน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 63 คน เป็นนักเรียนชายจำนวน 33 คน เป็นนักเรียนหญิงจำนวน 30 คน และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 55 คน เป็นนักเรียนชายจำนวน 37 คน เป็นนักเรียนหญิงจำนวน 18 คน ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากประชากรที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ตามตารางของยามาเน่ (Yamane.1967: 886-887) โดยใช้ระดับชั้นและเพศเป็นชั้น (Strata) โดยมีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. ผู้วิจัยจำแนกประชากรออกเป็น 3 ระดับชั้น ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 49 คน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 63 คน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 55 คน

2. ผู้วิจัยจำแนกประชากรในแต่ละระดับชั้นเป็นเพศ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 49 คน เป็นนักเรียนชาย 22 คน และนักเรียนหญิง 27 คน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 63 คน เป็นนักเรียนชาย 33 คน และนักเรียนหญิง 30 คน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 55 คน เป็นนักเรียนชาย 34 คน และนักเรียนหญิง 17 คน

3. ผู้วิจัยประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 จากตารางของยามาเน่ (Yamane. 1967: 886-887) พบว่า ต้องใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 167 คน ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้สัดส่วนประชากร : กลุ่มตัวอย่าง = 2 : 1 ผู้วิจัยจึงสุ่มตัวอย่างได้ดังนี้ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 49 คน เป็นนักเรียนชาย 22 คน และนักเรียนหญิง 27 คน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 63 คน เป็นนักเรียนชาย 33 คน และนักเรียนหญิง 30 คน

และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 55 คน เป็นนักเรียนชาย 37 คน และนักเรียนหญิง 18 คน ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับชั้นและเพศ

ระดับชั้นปีการศึกษา	ชาย		หญิง		รวม	
	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	43	22	54	25	97	49
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	65	33	59	30	124	63
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	74	37	36	18	110	55
รวม	182	92	149	75	331	167

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร ซึ่งแบบสอบถามมีทั้งหมด 7 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 : แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการเรียนที่กำลังศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฐานะเศรษฐกิจของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

ตอนที่ 2 : แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน

ตอนที่ 3 : แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

ตอนที่ 4 : แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง

ตอนที่ 5 : แบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนภาษาจีนของผู้ปกครอง

ตอนที่ 6 : แบบสอบถามลักษณะทางด้านกายภาพของโรงเรียน

ตอนที่ 7 : แบบสอบถามลักษณะสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

ตอนที่ 8 : แบบสอบถามลักษณะสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ตอนที่ 9 : แบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน

ตอนที่ 10 : แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน

2.1 ผู้วิจัยศึกษานิยามศัพท์เฉพาะ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิสัยทางการเรียนเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2.2 ผู้วิจัยได้ศึกษาแบบสอบถามของวิชาม์ กุลเพิ่มทวีรัชต์ (2547: 95- 97)

2.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามนิสัยทางการเรียน ใช้แนวคิดจากข้อ 3.1 และ 3.2

ลักษณะของแบบสอบถามนิสัยทางการเรียนเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert Scale) มี 5 ระดับ ได้แก่ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามนิสัยทางการเรียน

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่ง ใน 5 ช่อง ให้ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
	การแบ่งเวลาในการเรียน					
0	ข้าพเจ้าแบ่งเวลาในการทำการบ้าน					
	การทบทวนบทเรียน					
00	ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนหลังเลิกเรียนแล้ว สม่ำเสมอ					
	การท่องจำคำศัพท์					
0	ข้าพเจ้ามักท่องจำคำศัพท์ใหม่ ๆ เสมอ					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก			ข้อความที่มีความหมายทางลบ		
		คะแนน			คะแนน
จริงที่สุด	ให้	5	ให้		1
จริง	ให้	4	ให้		2
จริงบ้าง	ให้	3	ให้		3
จริงน้อย	ให้	2	ให้		4
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	ให้		5

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การแปลความหมายของสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง มีเกณฑ์พิจารณาคะแนนโดยใช้คะแนนเฉลี่ย ดังนี้ (วิเชียร เกตุสิงห์. 2528: 9)

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.67–5.00 หมายถึง นิสัยทางการเรียนดี

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.34–3.66 หมายถึง นิสัยทางการเรียนดีพอใช้

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00–2.33 หมายถึง นิสัยทางการเรียนไม่ดี

ตอนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

3.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน เพื่อสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

3.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามการลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน ของ อาคม ระดมสุข (2547: 112)

3.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามการลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน ตามแนวคิดที่ได้จาก

ข้อ 3.1 และ 3.2 ลักษณะของแบบสอบถามการลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนเป็นแบบสอบถาม ชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert Scale Type) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย จริงน้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใด

ช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	ข้าพเจ้าตั้งใจศึกษาเล่าเรียนเพื่อจะนำความรู้เป็น พื้นฐานในการประกอบอาชีพ					
00	ข้าพเจ้าจะอดทนต่อการเรียนไม่ว่าจะยากลำบาก เพียงใดเพื่อความสำเร็จในอนาคต					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก			ข้อความที่มีความหมายทางลบ	
	ให้	คะแนน	ให้	คะแนน
จริงที่สุด	ให้	5	ให้	1
จริง	ให้	4	ให้	2
จริงบ้าง	ให้	3	ให้	3
จริงน้อย	ให้	2	ให้	4
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	ให้	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การประเมินค่าความหมายแบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง ตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้
 คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนของผู้ปกครองมาก
 คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนของผู้ปกครองปานกลาง
 คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนของผู้ปกครองน้อย

ตอนที่ 4 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

- 4.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการความคาดหวังของผู้ปกครอง เพื่อสร้างนิยาม ศัพท์เฉพาะ
- 4.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง ของวิรัชาม์ กุลเพิ่มทวีรัชต์ (2547: 99-100)
- 4.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง ตามแนวคิดที่ได้จาก ข้อ 4.1 และ 4.2 ลักษณะแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง เป็นแบบสอบถามชนิด มาตรฐานส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคิร์ต (Likert Scale Type) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย จริงน้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใด

ช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	ผู้ปกครองต้องการให้นักเรียน ตั้งใจเรียน					
00	ผู้ปกครองไม่คาดหวังผลการ เรียนที่ดีจากนักเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก			ข้อความที่มีความหมายทางลบ		
คะแนน			คะแนน		
จริงที่สุด	ให้	5	ให้	1	
จริง	ให้	4	ให้	2	
จริงบ้าง	ให้	3	ให้	3	
จริงน้อย	ให้	2	ให้	4	
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	ให้	5	

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การประเมินค่าความหมายแบบสอบถามการความคาดหวังของผู้ปกครอง
ตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้
คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง ความคาดหวังของผู้ปกครองมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง ความคาดหวังของผู้ปกครองปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง ความคาดหวังของผู้ปกครองน้อย

ตอนที่ 5 แบบสอบถามแบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนภาษาจีนของผู้ปกครอง มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

5.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนทางการเรียนภาษาจีน
ของผู้ปกครองเพื่อสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

5.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนภาษาจีนของผู้ปกครองของ
วิรัชาม์ กุลเพิ่มทวีรัชต์ (2547: 99–100)

5.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ โดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 5.1 และ 5.2 ลักษณะของแบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนภาษาจีนของผู้ปกครองเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับของลิเคอร์ท (Likert scale type) ได้แก่ จริงที่สุด, จริง, จริงบ้าง, จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนภาษาจีนของผู้ปกครอง

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือของข้อใดข้อหนึ่งใน 5 ข้อ ที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	ผู้ปกครองคอยเตือนให้ข้าพเจ้า ทบทวนบทเรียนภาษาจีน					
00	ผู้ปกครองไม่อนุญาตให้ข้าพเจ้าไป กวัดวิชาภาษาจีนกับเพื่อน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก			ข้อความที่มีความหมายทางลบ		
		คะแนน			คะแนน
จริงที่สุด	ให้	5	ให้		1
จริง	ให้	4	ให้		2
จริงบ้าง	ให้	3	ให้		3
จริงน้อย	ให้	2	ให้		4
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	ให้		5

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การแปลความหมายแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
ตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง การสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียนมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง การสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียนปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง การสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียนน้อย

ตอนที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางด้านกายภาพของโรงเรียน มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

6.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางด้านกายภาพของโรงเรียน เพื่อสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

6.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของโรงเรียน ของ พระมหาทิตย์ บุญเสริม (2548: 125–126)

6.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของโรงเรียนโดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 6.1 และ 6.2 ลักษณะแบบสอบถาม เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert Scale Type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของโรงเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใด

ช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงกับนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	สถานที่เรียน ขนาดของห้องเรียนมีความเหมาะสม กับจำนวนของนักเรียน					
00	สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน โรงเรียนมีอุปกรณ์การเรียนไม่ เพียงพอกับจำนวนของนักเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก			ข้อความที่มีความหมายทางลบ		
คะแนน			คะแนน		
จริงที่สุด	ให้	5	ให้	1	
จริง	ให้	4	ให้	2	
จริงบ้าง	ให้	3	ให้	3	
จริงน้อย	ให้	2	ให้	4	
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	ให้	5	

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การแปลความหมายแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษ ตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง ลักษณะทางกายภาพของโรงเรียนดี

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง ลักษณะทางกายภาพของโรงเรียนดีพอใช้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง ลักษณะทางกายภาพของโรงเรียนไม่ดี

ตอนที่ 7 แบบสอบถามลักษณะสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

7.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะสัมพันธภาพระหว่างนักเรียน
กับครู เพื่อสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

7.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ของ ปิยพล คำมุงคุณ (2549: 9 5) พัทธรินทร์ สมหมาย (2549: 158–159)

7.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ โดยใช้แนวคิดที่ได้จาก ข้อ 7.1 และ 7.2 ลักษณะของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับของลิเคอร์ท (Likert scale type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และ จริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามลักษณะสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงกับนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครู ข้าพเจ้าซักถามครูทุกครั้งเมื่อเกิดข้อ สงสัยเกี่ยวกับการเรียน					
00	การปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียน เมื่อข้าพเจ้ามีปัญหา ครูให้ คำปรึกษาด้วยความเต็มใจ					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก			ข้อความที่มีความหมายทางลบ		
คะแนน			คะแนน		
จริงที่สุด	ให้	5	ให้		1
จริง	ให้	4	ให้		2

เกณฑ์การให้คะแนน

	ข้อความที่มีความหมายทางบวก			ข้อความที่มีความหมายทางลบ		
จริงบ้าง	ให้	3		ให้	3	
จริงน้อย	ให้	2		ให้	4	
จริงน้อยที่สุด	ให้	1		ให้	5	

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การแปลความหมายแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
ตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00	หมายถึง	มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูดี
คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66	หมายถึง	มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูดีพอใช้
คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33	หมายถึง	มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูไม่ดี

ตอนที่ 8 แบบสอบถามลักษณะสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

8.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะสัมพันธภาพระหว่าง
นักเรียนกับเพื่อนเพื่อสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

8.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ของ อริศรา จารุรัตน์
(2547: 174–175) พระมหาทิตย์ บุญเสริม (2548: 128–129)

8.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามลักษณะสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนใช้แนวคิดที่
ได้จากข้อ 8.1 และ 8.2 ลักษณะแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนเป็นมาตราส่วน
ประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert Scale Type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง
จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามลักษณะสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใด
ช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงกับนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	ข้าพเจ้าทำงานร่วมกับเพื่อนไม่ได้					
00	เมื่อเพื่อนไม่เข้าใจบทเรียน ข้าพเจ้าจะช่วยอธิบายให้ฟัง					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก

ข้อความที่มีความหมายทางลบ

คะแนน			คะแนน		
จริงที่สุด	ให้	5	ให้	1	
จริง	ให้	4	ให้	2	
จริงบ้าง	ให้	3	ให้	3	
จริงน้อย	ให้	2	ให้	4	
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	ให้	5	

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การแปลความหมายแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดี

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดีพอใช้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนไม่ดี

ตอนที่ 9 แบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

9.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลียนแบบเพื่อนเพื่อสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

9.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อนของ เอริสา มโนธรรม (2550: 143)

9.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อนโดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 9.1 และ 9.2 ลักษณะแบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อน เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert Scale Type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงกับนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	ข้าพเจ้าเลียนแบบเพื่อนในการเข้าเรียนในวิชาภาษาจีน					
00	ข้าพเจ้าเลียนแบบเพื่อนในการวางแผนการเรียนวิชาภาษาจีน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก			ข้อความที่มีความหมายทางลบ		
		คะแนน			คะแนน
จริงที่สุด	ให้	5	ให้		1
จริง	ให้	4	ให้		2
จริงบ้าง	ให้	3	ให้		3
จริงน้อย	ให้	2	ให้		4
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	ให้		5

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การแปลความหมายแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
ตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง มีการเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน
มาก

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง มีการเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน
ปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง มีการเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน
น้อย

ตอนที่10 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

10.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน เพื่อสร้าง
นิยามศัพท์เฉพาะ

10.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนของ สมพร พรหมจรรย์ (2540)

10.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนโดยใช้ แนวคิดที่ได้จากข้อ

10.1 และ 10.2 ลักษณะแบบสอบถาม เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของ
ลิเคอร์ท (Likert Scale Type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใด
ช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงกับนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อย ที่สุด
	ด้านการพึ่งพาตนเอง					
0	เมื่อมีปัญหาหรือข้อสงสัยในบทเรียน วิชาภาษาจีน ข้าพเจ้าซักถามครูด้วย ตนเอง					
00	ข้าพเจ้าทำการบ้านวิชาภาษาจีนด้วย ตนเองโดยไม่ลอกคนอื่น หรือไม่ให้ คนอื่นทำ					
	ด้านความกระตือรือร้นทาง การเรียนรู้					
0	ในวิชาภาษาจีนเมื่อครูให้ทำการบ้าน หรือมอบหมายงานให้ทำ ข้าพเจ้าจะ รีบทำการบ้าน หรือวานที่ได้รับ มอบหมายนั้นทันที					
00	ข้าพเจ้าทำไม่กล้าถามครูเมื่อข้าพเจ้า ไม่เข้าใจหรือมีข้อสงสัยในบทเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก

ข้อความที่มีความหมายทางลบ

คะแนน			คะแนน		
จริงที่สุด	ให้	5	ให้	1	
จริง	ให้	4	ให้	2	
จริงบ้าง	ให้	3	ให้	3	
จริงน้อย	ให้	2	ให้	4	
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	ให้	5	

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายลักษณะทางกายภาพของการเรียนตามแนวคิดของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนน้อย

การหาคุณภาพของเครื่องมือ

ผู้วิจัยจะดำเนินการเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ตามลำดับต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) ของแบบสอบถาม โดยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ได้แก่ รองศาสตราจารย์เวชนี กรีทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง และอาจารย์บังอร ไชยสิทธิ์ ตรวจสอบความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ในข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามซึ่งปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร จำนวน 30 คน ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่าง จากนั้นจึงนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (Item Discrimination) ของแบบสอบถาม โดยใช้เทคนิค 25 % กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t-test โดยเลือกเฉพาะข้อคำถามที่มีค่า t ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาใช้เป็นแบบสอบถามการวิจัย ได้ผลดังนี้

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน จำนวน 27 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อระหว่าง .229 – 6.444

ตอนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุงอนาคตทางการเรียน จำนวน 12 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อระหว่าง 2.244 – 11.885

ตอนที่ 4 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง จำนวน 10 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อระหว่าง 4.229 – 10.800

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนภาษาจีนของผู้ปกครอง จำนวน 15 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อระหว่าง 2.840 – 10.290

ตอนที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางด้านกายภาพของโรงเรียน จำนวน 11 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อระหว่าง 6.401 – 15.038

ตอนที่ 7 แบบสอบถามลักษณะสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู จำนวน 20 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อระหว่าง 2.886 – 9.038

ตอนที่ 8 แบบสอบถามลักษณะสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
จำนวน 15 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อระหว่าง 3.803 – 11.665

ตอนที่ 9 แบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน จำนวน
10 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อระหว่าง 6.796 – 10.998

ตอนที่ 10 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน จำนวน 19 ข้อ มีค่า
อำนาจจำแนกเป็นรายข้อระหว่าง .513 – 9.416

3. การหาความความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม ผู้วิจัยหาความ
เชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้เฉพาะข้อที่คัดเลือกแล้ว 2 ข้อ โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา
(α - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ผลดังนี้

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .732

ตอนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน มีค่าความเชื่อมั่น
เท่ากับ .751

ตอนที่ 4 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง มีค่าความเชื่อมั่น
เท่ากับ .731

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนภาษาจีนของผู้ปกครอง
มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .692

ตอนที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางด้านกายภาพของโรงเรียน มีค่า
ความเชื่อมั่นเท่ากับ .850

ตอนที่ 7 แบบสอบถามลักษณะสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู มีค่า
ความเชื่อมั่นเท่ากับ .722

ตอนที่ 8 แบบสอบถามลักษณะสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีค่า
ความเชื่อมั่นเท่ากับ .783

ตอนที่ 9 แบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน มีค่า
ความเชื่อมั่นเท่ากับ .824

ตอนที่ 10 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน มีค่าความเชื่อมั่น
เท่ากับ .693

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
ไปยังผู้อำนวยการสถานศึกษาโรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร เพื่อขอ
อนุญาต และขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูล ของนักเรียนโรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์
เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ที่ผู้วิจัย

สร้างขึ้นไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองกับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง ในวันที่ 19 – 26 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2552 จำนวน 167 ฉบับ ได้รับคืนครบทุกฉบับ

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร ตอบมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบทดสอบ ผลปรากฏว่าสมบูรณ์ทุกฉบับ จากนั้นจึงนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานโดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค
3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ ได้แก่
 - 2.1 การหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถาม โดยใช้เทคนิค 25% ของกลุ่มสูง - กลุ่มต่ำและทดสอบด้วย t-test
 - 2.2 การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)
3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน
 - 3.1 การวิเคราะห์หาค่าความสัมพันธ์ ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของโรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
 - 3.2 การวิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน ของโรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา (F – distribution)
df	แทน	ระดับชั้นของความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน	ผลรวมกำลังสองของคะแนนแต่ละค่า (Sum of Squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยกำลังสองของคะแนนแต่ละค่า (Mean Square)
r_{xy}	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย
$\hat{Y}$	แทน	ค่าสมการพยากรณ์ที่แทนค่าในรูปคะแนนดิบ
Z	แทน	ค่าสมการพยากรณ์ที่แทนค่าในรูปคะแนนมาตรฐาน
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน	กำลังสองของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
b	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
a	แทน	ค่าคงที่ของการพยากรณ์
SE_b	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ตัวพยากรณ์
SE_{est}	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์
X_1	แทน	เพศ : ชาย
X_2	แทน	เพศ : หญิง
X_3	แทน	อายุ
X_4	แทน	ระดับชั้น : ประถมศึกษาปีที่4
X_5	แทน	ระดับชั้น : ประถมศึกษาปีที่5
X_6	แทน	ระดับชั้น : ประถมศึกษาปีที่6
X_7	แทน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
X_8	แทน	ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง
X_9	แทน	อาชีพของผู้ปกครอง : รับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ
X_{10}	แทน	อาชีพของผู้ปกครอง : รับจ้าง, พนักงานบริษัท, ค้าขาย

X ₁₁	แทน	อาชีพของผู้ปกครอง : เกษตรกร
X ₁₂	แทน	ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง : ต่ำกว่าปริญญาตรี
X ₁₃	แทน	ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง : ปริญญาตรี
X ₁₄	แทน	ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง : สูงกว่าปริญญาตรี
X ₁₅	แทน	นิสัยทางการเรียน
X ₁₆	แทน	ลักษณะมุงอนาคตทางการเรียน
X ₁₇	แทน	ความคาดหวังของผู้ปกครอง
X ₁₈	แทน	การสนับสนุนของผู้ปกครองในการเรียนภาษาจีนของนักเรียน
X ₁₉	แทน	ลักษณะทางกายภาพของโรงเรียน
X ₂₀	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
X ₂₁	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
X ₂₂	แทน	การเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน
Y	แทน	แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานโดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร โดยวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งเป็น 4 ตอน เรียงตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 เสนอผลการวิเคราะห์จำนวน และ ร้อยละ ข้อมูลทั่วไปของนักเรียน โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร จำแนกตาม เพศ ระดับชั้น อาชีพของผู้ปกครอง และระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

ตอนที่ 2 เสนอผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ อายุ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัยทางการเรียน และลักษณะมุงอนาคตทางการ

เรียน ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง ความคาดหวังของผู้ปกครอง และการสนับสนุนทางการเรียนวิชาภาษาจีนของผู้ปกครอง ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพของโรงเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน การเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน และ แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน

ตอนที่ 3 เสนอผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน กับ แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 4 เสนอผลการวิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 เสนอผลการวิเคราะห์จำนวน และร้อยละ ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ ระดับชั้น อาชีพของผู้ปกครอง และระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงจำนวน และ ร้อยละ ข้อมูลทั่วไปของนักเรียน โรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ ระดับชั้น อาชีพของผู้ปกครอง และระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

ปัจจัย	ระดับปัจจัย	จำนวน	ร้อยละ
เพศ	ชาย	92	55.00
	หญิง	75	44.91
	รวม	167	100.00
ระดับชั้น	ประถมศึกษาปีที่ 4	49	29.34
	ประถมศึกษาปีที่ 5	62	37.13
	ประถมศึกษาปีที่ 6	56	33.53
	รวม	167	100.00
อาชีพของผู้ปกครอง	ราชการ	31	18.56
	รับจ้าง	132	79.04
	เกษตรกร	4	2.40
	รวม	167	100.00
ระดับการศึกษา	ต่ำกว่าปริญญาตรี	117	70.06
	ปริญญาตรี	35	20.96
	สูงกว่าปริญญาตรี	15	8.98
	รวม	167	100.00

จากตาราง 2 พบว่า นักเรียนโรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 167 คน เมื่อจำแนกตาม เพศ พบว่ามีเพศชายมากที่สุด จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 55 รองลงมาคือเพศหญิง จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 44.91 จำแนกตามระดับชั้น พบว่าระดับการศึกษาที่มากที่สุดคือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 37.13 รองลงมาคือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 33.53 และ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 29.34 จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครองพบว่าอาชีพรับจ้างมากที่สุด

คือจำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 79.04 รองลงมาคือ อาชีพรับราชการ จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 18.56 และ อาชีพเกษตรกร จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.40 จำแนกตามระดับการศึกษาของผู้ปกครองมากที่สุด คือผู้ปกครองที่มีการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 70.06 รองลงมาคือ การศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 20.96 และ สูงกว่าปริญญาตรีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 8.98

ตอนที่ 2 เสนอผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัยทางการเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง ความคาดหวังของผู้ปกครอง และการสนับสนุนทางการเรียนภาษาจีนของผู้ปกครอง ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพในโรงเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน และ แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียน โรงเรียนวัดบุญญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนเรียน และ แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วง ชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ค่าส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	การแปลผล
อายุ	10.86	.79	วัยเด็กตอนปลาย
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	2.65	.61	ปานกลาง
ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง	18482.34	29271.82	ปานกลาง
นิสัยทางการเรียน	3.06	.46	ดีพอใช้
ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน	3.31	.64	ปานกลาง
ความคาดหวังของผู้ปกครอง	3.53	.69	ปานกลาง
การสนับสนุนทางการเรียนภาษาจีนของผู้ปกครอง	3.41	.58	ปานกลาง
ลักษณะทางกายภาพของโรงเรียน	3.12	.47	ไม่ดี
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู	3.50	.51	พอใช้
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน	3.24	.62	ไม่ดี
การเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน	3.12	.45	น้อย
แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน	3.28	.52	น้อย

จากตาราง 3 พบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร มีอายุเฉลี่ยเป็นวัยเด็กตอนปลาย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับ ปานกลาง มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง มีนิสัยทางการเรียนอยู่ในระดับพอใช้ มีลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนอยู่ในระดับ ปานกลาง มีความคาดหวังของผู้ปกครองอยู่ในระดับ ปานกลาง มีการสนับสนุนทางการเรียนภาษาจีนอยู่ในระดับ ปานกลาง มีลักษณะทางกายภาพของโรงเรียนอยู่ในระดับไม่ดี มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูอยู่ระดับพอใช้ มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนอยู่ในระดับไม่ดี มีการเลียนแบบเพื่อนอยู่ในระดับน้อย มีแรงจูงใจในการเรียนวิชา ภาษาจีน อยู่ในระดับน้อย

ตอนที่ 3 เสนอผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว ด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน กับแรงจูงใจในการเรียนวิชา ภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร ดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับแรงจูงใจในการเรียน
วิชาภาษาจีน

	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	X ₇	X ₈	X ₉	X ₁₀	X ₁₁	X ₁₂	X ₁₃	X ₁₄	X ₁₅	X ₁₆	X ₁₇	X ₁₈	X ₁₉	X ₂₀	X ₂₁	X ₂₂	Y
X ₁	1.000	-1.00**	-.06*	-.13**	-.05*	.18**	-.06*	-.06*	.06*	-.08*	.06*	.04*	.08*	-.18**	-.10*	-.21**	-.21**	-.15**	-.06*	-.24**	-.10*	.09*	-.11*
X ₂		1.000	.06*	.13**	.05*	-.18**	.06*	.06*	-.06*	.08*	-.06*	-.04*	-.08*	.18**	.10*	.21**	.21**	.15**	.06*	.24**	.10*	-.09*	.11*
X ₃			1.00	-.23**	.27**	-.05*	-.13**	.09*	-.07*	.09*	-.07*	.15**	-.04*	-.18**	-.26**	-.24**	-.14**	-.18**	-.07*	-.05*	-.13**	-.17**	-.16**
X ₄				1.00	-.50**	-.46**	-.09*	-.04*	.03*	-.02*	-.01*	-.12*	.06*	.12*	.04*	.02*	.03*	-.04*	.02*	.02*	-.03*	-.06*	-.06*
X ₅					1.00	-.55**	-.10*	.13**	-.05*	.09*	-.12*	.10*	-.09*	-.02*	.06*	.10*	.10*	-.02*	.12*	.18**	.00*	.04*	.00*
X ₆						1.00	0.18**	-.10*	.02*	-.07*	.14**	.02*	.04*	-.09*	-.10*	-.12*	-.13*	.06*	-.15**	-.20**	.03*	.02*	.06*
X ₇							1.00	.04*	.00*	-.05*	.14**	-.04*	-.03*	.12*	.03*	.10*	.20**	0.08*	-.08*	.04*	-.08*	.19**	.11*
X ₈								1.00	-.08*	.08*	-.01*	-.07*	.04*	.05*	.07*	.18**	.20*	.21**	-.09*	.08*	.05*	.08*	.18**
X ₉									1.00	-.93**	-.07*	-.29**	.09*	.33**	-.10*	-.02*	-.09*	-.07*	-.04*	-.02*	.02*	.07*	-.07*
X ₁₀										1.00	-.30**	.27**	-.10*	-.30**	.12*	.03*	.10*	.03*	.04*	.00*	-.07*	-.10*	.06*
X ₁₁											1.00	.02*	.02*	-.05*	-.06*	-.02*	-.04*	.10*	-.01*	.06*	.13**	.09*	.01*
X ₁₂												1.00	-.79**	-.48**	-.05*	-.11*	-.16*	-.11*	.25**	.01*	.00*	-.04*	-.15**
X ₁₃													1.00	-.16**	.06*	.06*	.12*	.08*	-.19**	-.01*	-.06*	.05*	.09*
X ₁₄														1.00	-.01	.09*	.08**	.06*	-.13**	-.01*	.09*	-.01*	.11*
X ₁₅															1.00	.54**	.43**	.33**	-.03*	.43**	.20**	.31**	.38**
X ₁₆																1.00	.57**	.60**	.00*	.38**	.28**	.40**	.59**
X ₁₇																	1.00	.59**	.00*	.37**	.16**	.27**	.42**
X ₁₈																		1.00	-.08*	.33**	.37**	.38**	.51**
X ₁₉																			1.00	.14**	.17**	.04**	.03*
X ₂₀																				1.00	.52**	.29**	.38**
X ₂₁																					1.00	.28**	.43**
X ₂₂																						1.00	.44**
Y																							1.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 4 พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 8 ปัจจัย ได้แก่ รายได้ของผู้ปกครอง (X_8) นิสัยทางการเรียน (X_{15}) ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน (X_{16}) ความคาดหวังของผู้ปกครอง (X_{17}) การสนับสนุนของผู้ปกครองในการเรียนภาษาจีนของนักเรียน (X_{18}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{20}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{21}) และการเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน (X_{22})

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 9 ปัจจัย ได้แก่ เพศหญิง (X_2) ระดับชั้น: ประถมศึกษาปีที่ 5 (X_5) ระดับชั้น: ประถมศึกษาปีที่ 6 (X_6) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_7) อาชีพรับจ้าง (X_{10}) อาชีพเกษตรกร (X_{11}) ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง: ปริญญาตรี (X_{13}) ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง: สูงกว่าปริญญาตรี (X_{14}) และลักษณะด้านกายภาพของโรงเรียน (X_{19})

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 2 ปัจจัย ได้แก่ อายุ (X_3) และระดับการศึกษาของผู้ปกครอง: ระดับต่ำกว่าปริญญาตรี (X_{12})

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ปัจจัย ได้แก่ เพศชาย (X_1) ระดับชั้น: ประถมศึกษาปีที่ 4 (X_4) และอาชีพ รับราชการ (X_9)

ตอนที่ 4 เสนอผลการวิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และ ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร กล่าวคือการเสนอผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อค้นหาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร ดังแสดงในตาราง 5

ตาราง 5 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อค้นหาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F
Regression	3	20.649	6.883	45.250**
Residual	163	24.794	.152	
Total	166	45.443		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน พบว่า มีปัจจัยจำนวน 3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานครโดยใช้วิธีวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) ดังแสดงในตาราง 6

ตาราง 6 แสดงผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

ปัจจัย	b	SE _b	β	R	R ²	F
X ₁₆	.360	.052	.443	.590	.349	88.273**
X ₁₆ X ₂₁	.217	.051	.255	.652	.425	60.651**
X ₁₆ X ₂₁ X ₂₂	.214	.073	.073	.674	.454	45.250**
a	=		.718			
R	=		.674			
R ²	=		.454			
SE _{est}	=		.390			

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 6 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชา ภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร มี 3 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน(X₁₆)

สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{21}) และการเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน(x_{22}) ซึ่งปัจจัยทั้ง 3 ปัจจัยนี้ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 45.40 ผู้วิจัยจึงนำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์มาเขียนสมการพยากรณ์ได้ดังนี้

สมการพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานครในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = .718 + .360x_{16} + .217x_{21} + .214x_{22}$$

สมการพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานครในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = .443x_{16} + .255x_{21} + .073x_{22}$$

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร
2. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำนวน 331 คน ได้แก่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 97 คน เป็นนักเรียนชายจำนวน 43 คน นักเรียนหญิงจำนวน 54 คน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 124 คน เป็นนักเรียนชายจำนวน 65 คน นักเรียนหญิงจำนวน 59 คน และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 110 คน เป็นนักเรียนชายจำนวน 74 คน นักเรียนหญิงจำนวน 36 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 จำนวน 167 คน ซึ่งชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 49 คน เป็นนักเรียนชายจำนวน 22 คน เป็นนักเรียนหญิงจำนวน 27 คน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 63 คน เป็นนักเรียนชายจำนวน 33 คน เป็นนักเรียนหญิงจำนวน 30 คน และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 55 คน เป็นนักเรียนชายจำนวน 37 คน เป็นนักเรียนหญิงจำนวน 18 คน ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากประชากรที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ตามตารางของยามาเน่ (Yamane.1967: 886-887) โดยใช้ระดับชั้นและเพศเป็นชั้น (Strata)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร ซึ่งแบบสอบถามมีทั้งหมด 9 ตอน ดังนี้

แบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการเรียนรู้ที่กำลังศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฐานะเศรษฐกิจของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท์ (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 27 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อระหว่าง .229 – 6.444 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .732

ตอนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท์ (Likert) มี 5 ระดับ มีจำนวน 12 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อระหว่าง 2.244 – 11.885 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .751

ตอนที่ 4 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท์ (Likert) มี 5 ระดับ มีจำนวนข้อ 10 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อระหว่าง 4.229 – 10.800 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .731

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนวิชาภาษาจีนของผู้ปกครอง เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท์ (Likert) มี 5 ระดับ มีจำนวน 15 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อระหว่าง 2.840 – 10.290 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .692

ตอนที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางด้านกายภาพของโรงเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท์ (Likert) มี 5 ระดับ มีจำนวน

11 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อระหว่าง 6.401 – 15.038 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .850

ตอนที่ 7 แบบสอบถามลักษณะสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ มีจำนวน 20 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อระหว่าง 2.886 – 9.038 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .722

ตอนที่ 8 แบบสอบถามลักษณะสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ มีจำนวน 15 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อระหว่าง 3.803 – 11.665 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .783

ตอนที่ 9 แบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ มีจำนวน 10 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อระหว่าง 6.796 – 10.998 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .824

ตอนที่ 10 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ มีจำนวน 19 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อระหว่าง .513 – 9.416 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .693

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ไปยังผู้อำนวยการสถานศึกษาโรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร เพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลของนักเรียนโรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองกับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง ในวันที่ 19 – 26 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2552 จำนวน 167 ฉบับ ได้รับคืนครบทุกฉบับ

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร ตอบมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม ผลปรากฏว่าสมบูรณ์ทุกฉบับ จากนั้นจึงนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานโดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค

3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ ได้แก่ การหาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม โดยใช้เทคนิค 25% ของกลุ่มสูง - กลุ่มต่ำและทดสอบด้วย t-test การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)
3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน
 - 3.1 การวิเคราะห์หาค่าความสัมพันธ์ ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของโรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
 - 3.2 การวิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน ของโรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของโรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร มีดังนี้
 - 1.1 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 8 ปัจจัย ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง(X_9) นิัยทางการเรียน(X_{15}) ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน(X_{16}) ความคาดหวังของผู้ปกครอง(X_{17}) การสนับสนุนของผู้ปกครองในการเรียนภาษาจีนของนักเรียน(X_{18}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู(X_{20}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน(X_{21}) และ การเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน(X_{22})

1.2 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 9 ปัจจัย ได้แก่ เพศหญิง(X_2) ระดับชั้น : ประถมศึกษาปีที่ 5(X_5) ระดับชั้น : ประถมศึกษาปีที่ 6(X_6) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(X_7) อาชีพรับจ้าง(X_{10}) อาชีพเกษตรกร(X_{11}) ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง : ปริญญาตรี(X_{13}) ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง : สูงกว่าปริญญาตรี(X_{14}) และลักษณะทางกายภาพของโรงเรียน(X_{19})

2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของโรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร มีดังนี้

2.1 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 2 ปัจจัย ได้แก่ อายุ(X_3) และระดับการศึกษาของผู้ปกครอง: ระดับต่ำกว่าปริญญาตรี (X_{12})

2.2 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ปัจจัย ได้แก่ เพศชาย(X_1) ระดับชั้น: ประถมศึกษาปีที่ 4(X_4) และอาชีพรับราชการ (X_9)

3. ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 3 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน(X_{16}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน(X_{21}) และ การเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน(x_{22}) ซึ่งปัจจัยทั้ง 3 ปัจจัยนี้ สามารถรวมกันอธิบายความแปรปรวนแรงจูงใจในการเรียนวิชา ภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 45.40

4. สมการพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร มีดังนี้

4.1 สมการพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานครในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = .718 + .360x_{16} + .217x_{21} + .214x_{22}$$

4.2 สมการพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = .443x_{16} + .255x_{21} + .073x_{22}$$

อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชา ภาษาจีนของนักเรียน ช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร มีดังนี้

1.1 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชา ภาษาจีนของ นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .01 มี 8 ปัจจัย ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง(X_8) นิสัยทางการเรียน(X_{15}) ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน(X_{16}) ความคาดหวังของผู้ปกครอง(X_{17}) การสนับสนุนของผู้ปกครองในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียน(X_{18}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู(X_{20}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน(X_{21}) และ การเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน(X_{22}) อภิปรายผลได้ดังนี้

1.1.1 ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจ ในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่ผู้ปกครองมีฐานะทาง เศรษฐกิจของครอบครัวดี มีแรงจูงใจในการเรียนมาก ทั้งนี้เพราะนักเรียนมีความพร้อมด้าน ค่าใช้จ่ายในการศึกษาเล่าเรียน นักเรียนไม่มีความวิตกกังวลเรื่องฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวที่ จะมากระทบต่อการเรียนของนักเรียน อีกทั้งผู้ปกครองสามารถสนับสนุนการศึกษาของบุตรได้อย่าง เต็มที่ เช่น ด้านอุปกรณ์การเรียน สื่อการเรียนรู้ที่กระตุ้นการเรียนรู้ของนักเรียน การส่งเสริมให้ นักเรียนได้รับการเรียนพิเศษวิชาภาษาจีนเพิ่มเติม เป็นต้น รวมถึงการที่เศรษฐกิจของครอบครัวดี ผู้ปกครองจึงไม่ต้องกังวลเรื่องความเป็นอยู่มาก ผู้ปกครองสามารถมีเวลาในการดูแลสอดส่องการ เรียนของนักเรียนอย่างใกล้ชิด ให้ความรักความอบอุ่นแก่บุตรได้อย่างเต็มที่ ส่งผลให้นักเรียนเกิด ความกระตือรือร้นมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรเพชร โสติถิมา นนท์ (2548: 93) ที่ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการเรียนกวดวิชาของนักเรียนช่วง ชั้นที่ 4 โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่าฐานะทางเศรษฐกิจ ของครอบครัวมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเรียนกวดวิชา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อุดมลักษณ์ อุปจันทร์ (2547: 72) ที่ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับ ทศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดธาตุทอง เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจดี มี ความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้นฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวจึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับ แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

1.1.2 นิสัยทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนดีมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนมาก ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนดี มีความตั้งใจ สนใจในการเรียน มีการวางแผนในการเรียน มีการทบทวนบทเรียน รู้จักแบ่งเวลาในการเรียน เข้าเรียนตรงต่อเวลา มาเรียนอย่างสม่ำเสมอ มีความรับผิดชอบในการทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จลุล่วง ท่องคำศัพท์ ค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเองจากหนังสือ หรือพจนานุกรม และรู้จักซักถามครูเมื่อมีข้อสงสัย ซึ่งสอดคล้องกับ จาโคโบวิทซ์ (วิชาม์ กุลเพิ่มทวีรัชต์. 2547: 76; อ้างอิงจาก. Jakobovit. 1971) กล่าวว่า นิสัยทางการเรียนจัดเป็นองค์ประกอบหนึ่งทางด้านความมานะบากบั่น ซึ่งแรงจูงใจ และนิสัยทางการเรียนมีบทบาทต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนร้อยละ 33 แรงจูงใจมีบทบาทต่อความพยายาม ความมานะพยายามก่อให้เกิดนิสัยทางการเรียนที่ดี นิสัยทางการเรียนที่ดีก่อให้เกิดความสำเร็จด้านการเรียน ความสำเร็จด้านการเรียนก่อให้เกิดการยอมรับจากสังคม ซึ่งสอดคล้องกับ วิชาม์ กุลเพิ่มทวีรัชต์ (2547: 76) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนวัดราชโอรส เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า นิสัยทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นิสัยทางการเรียนเป็นส่วนประกอบหนึ่งที่ส่งเสริมให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน

ดังนั้นนิสัยทางการเรียนจึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

1.1.3 ลักษณะมุ่งอนาคต มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตมาก มีแรงจูงใจในการเรียนมาก ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตจะสามารถคาดเดาว่าเมื่อเรียนวิชาภาษาจีน จนสำเร็จในช่วงชั้นที่ 2 แล้วนักเรียนสามารถสอบเข้าเรียนระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียน ที่สอนวิชาภาษาจีนให้ได้เรียนอย่างต่อเนื่อง และมีโอกาสทางการศึกษามากกว่านักเรียนที่เรียนรู้เพียง 2 ภาษาคือ ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ รวมถึงโอกาสในการประกอบอาชีพที่มั่นคงในอนาคต ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรเพชร โสติถิมานนท์ (2548: 100) ที่ได้ศึกษา องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการเรียนกวดวิชาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่สัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเรียนกวดวิชา เป็นอันดับแรกคือ ลักษณะมุ่งอนาคต โดยลักษณะมุ่งอนาคต มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนกวดวิชาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้นการที่นักเรียนมีลักษณะมุ่งอนาคตนั้นถือได้ว่าเป็นแรงผลักดัน หรือ เป็นแรงจูงใจที่จะทำให้นักเรียนตั้งใจศึกษาเล่าเรียนให้บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายที่ได้ตั้งไว้เพื่อที่จะประสบความสำเร็จทางการเรียน ดังที่ เบอร์ตัน (สุพิตร สมานิต. 2541: 1; อ้างอิงจาก

Burton. 1992) ได้ให้ความหมายของเป้าหมายว่า หมายถึงอะไรก็ตามที่บุคคลพยายามจะทำให้สำเร็จตามเป้าหมายสามารถกำหนดมาตรฐานเฉพาะซึ่งอาจจะเป็นสมมติฐานได้ว่า เป้าหมายจะเป็นสิ่งจูงใจให้บุคคลกระทำการสิ่งต่างๆ ด้วยความ มุ่งมั่น และพยายามอย่างหนักพร้อมจะพัฒนาวิถีใหม่ ๆ ในการแก้ปัญหา และพร้อมจะเผชิญกับความผิดหวัง ความล้มเหลวที่อาจเกิดขึ้นทุกประการ

ดังนั้นลักษณะมุ่งอนาคตจึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

1.1.4 ความคาดหวังของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองมีความคาดหวังในตัวนักเรียนมาก มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนมาก ทั้งนี้เพราะครอบครัวมีอิทธิพลต่อความคิดของนักเรียน และนักเรียนที่ได้รับการคาดหวังจากผู้ปกครองนั้นจะสามารถรับรู้ได้ว่าผู้ปกครองอยากให้นักเรียนได้รับการศึกษาในระดับสูง มีอนาคตที่ดี มีอาชีพที่ดี มีความมั่นคงในชีวิต โดยเฉพาะ การที่นักเรียนได้รับความเอาใจใส่ ความสนใจ ช่วยในการวางแผนการเรียนภาษาจีน รวมถึงการให้ความรัก ความเข้าใจ เป็นที่ปรึกษาปัญหาทางด้านการเรียน อบรมสั่งสอน ฝึกวินัยในการเรียน ซึ่งผู้ปกครองจะพยายามปลูกฝังให้นักเรียนมีความมานะพยายามในการเรียนภาษาจีนเพื่อให้ประสบความสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียนตามที่คุณปกครองได้คาดหวังไว้ เพราะเนื่องจากสังคมและภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบันมีการแข่งขันสูง ดังนั้นนักเรียนที่มีความสามารถทางด้านภาษาจีนหรือภาษาต่างประเทศย่อมมีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จสูง ดังที่ รอเจอร์ส (Rogers. 1995: 84-256) กล่าวว่า ผู้ปกครองเป็นบุคคลสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการถ่ายทอดความเชื่อ และค่านิยมเกี่ยวกับการศึกษาไปยังบุตร และดุษเชค (Dusek. 1980: 87-110) กล่าวว่าผู้ปกครองที่คาดหวังในตัวนักเรียนให้เหมาะสมกับความสามารถจะกระตุ้นให้นักเรียนใช้ความพยายามในการเรียนมากขึ้น เกิดความมั่นใจว่าจะประสบความสำเร็จในการเรียน และสอดคล้องกับแนวคิดของ แอนเดอร์สัน (Anderson. 1995: 15 - 33) กล่าวว่า การรับรู้ความคาดหวังของผู้ปกครอง (Perceived Parent's Expectation) มีบทบาทต่อการปลูกฝังการรับรู้ และการอบรมเลี้ยงดู โดยจะมีผลทำให้นักเรียนเกิดความมานะพยายามที่จะทำให้ตนเองประสบความสำเร็จตามที่ผู้ปกครองคาดหวัง และยังกระตุ้นให้นักเรียนใช้ความพยายามในการเรียนมากยิ่งขึ้น เช่นกระตุ้นให้นักเรียนทบทวนบทเรียนเพื่อให้มีผลการเรียนดีเป็นต้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ แอนเดอร์สัน (Anderson. 1995: 15-33) ที่ศึกษาผลกระทบของบรรยากาศทางสังคมในห้องเรียนต่อการเรียนรายบุคคล ผลการวิจัยพบว่า ความคาดหวังของบิดามารดา มีอิทธิพลต่อการปลูกฝัง และการอบรมเลี้ยงดู โดยจะทำให้บุตรเกิดความพยายามที่จะประสบความสำเร็จตามที่บิดามารดา คาดหวัง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของ สุภาภรณ์ ศัตติถกธรรม (2543: 90) ที่ศึกษาความสัมพันธ์กับความอดุสาหะในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่าบรรยากาศในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับความอดุสาหะในการเรียนของนักเรียน

ดังนั้นความคาดหวังของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

1.1.5 การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครองจึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครองมาก มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนมาก ทั้งนี้เพราะการที่ผู้ปกครองให้การสนับสนุนด้านการเรียนเป็นอย่างดี โดยการจัดหาอุปกรณ์การเรียน จัดหาสื่อการเรียนการสอนที่มีความน่าสนใจ การเรียนเสริมจากบทเรียน ส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนพิเศษเพิ่มเติม ดูแลค่าใช้จ่ายของนักเรียนให้เหมาะสมเพียงพอ คอยซักถามเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ ช่วยให้คำปรึกษาแก้ปัญหาในด้านการเรียน และด้านส่วนตัว คอยให้กำลังใจแก่นักเรียน การที่ผู้ปกครองปฏิบัติเช่นนี้จะทำให้นักเรียนรู้สึกได้รับการสนับสนุนทางการเรียน การได้รับความรักความเอาใจใส่จากผู้ปกครองเป็นอย่างดี จึงไม่ยากทำให้ผู้ปกครองผิดหวัง หรือวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียนของตน ทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิรัชาม์ กุลเพิ่มทวีรัชต์ (2549: 77) ที่ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนวัดราชโอรส เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่าการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และงานวิจัยของ พรเพชร โสติธิมา นนท์ (2548: 101) ที่ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการเรียนกวดวิชาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร พบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนกวดวิชาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพกับผู้ปกครองดีมีแรงจูงใจในการเรียนกวดวิชา มาก ทั้งนี้เพราะการปฏิบัติตนของผู้ปกครองต่อนักเรียนที่ให้ความรักความเข้าใจ เอาใจใส่ดูแลอบรมสั่งสอน รวมถึงให้คำปรึกษาแนะนำในการเรียน และการปฏิบัติตนของนักเรียนต่อผู้ปกครองด้วยความเคารพเชื่อฟังคำสั่งสอน คำแนะนำ ทั้งด้านส่วนตัวและการเรียน ทำให้นักเรียนไม่เกิดความเกรงกลัว พร้อมที่จะเรียนรู้ ตั้งใจและไม่ท้อถอยเมื่อพบกับอุปสรรคในการเรียน

ดังนั้นการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครองจึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

1.1.6 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพกับครูดี มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนมาก ทั้งนี้เพราะสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูนั้น คือ การปฏิบัติของครูต่อนักเรียน และนักเรียนต่อครู ทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน เพื่อให้เกิด

ความสัมพันธ์ที่ดี ดังนั้น ด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู นักเรียนที่มีสัมพันธภาพที่ดีกับครู ย่อมได้รับการยอมรับจากครู นักเรียนจะตั้งใจเรียน เชื่อฟังคำสั่งสอนของครู ชักถามเมื่อมีข้อสงสัย ทั้งด้านการเรียนและด้านส่วนตัว ด้านสัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน ในทางกลับกันด้าน สัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน การที่ครูตั้งใจในการอบรมสั่งสอน ให้ความรัก ให้คำปรึกษา ชี้แนะแนวทางในการเรียน การดำเนินชีวิต มีความเมตตากรุณา ไม่เลือกที่รักมักที่ชัง การปฏิบัติ เช่นนี้ จะทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียน และสามารถพัฒนาตนเองให้ประสบผลสำเร็จ ใน การเรียนได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิรัชาม์ กุลเพิ่มทวีรัชต์ (2547: 77) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผล ต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียน ช่วงชั้นที่4 โรงเรียนวัดราชโอรส เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูมี ความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับงานวิจัยของ บุร (ปิยะรัตน์ ดิกลอง. 2550: 86; อ้างอิงจาก Buth. 1942) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ผลการวิจัยพบว่าครูที่พยายามทำความรู้จักเด็กให้ ความเห็นอกเห็นใจเด็ก รู้จักส่งเสริมการเรียนตามความต้องการ และความสนใจของเด็ก เด็กจะมีการ เรียนรู้ได้ดี และปรับตัวได้สูง ต่างกับครูที่มุ่งสอนโดยวิธีกดดันให้เด็กยอมรับความต้องการของ ตน ผลที่สุดเด็กจะไม่พอใจในตัวครู และเรียนไม่ดีเท่าที่ควร

ดังนั้นสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับ แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

1.1.7 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพกับเพื่อนดี มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนมาก ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่มีเพื่อนดีจะเอาใจใส่ดูแลซึ่งกันและกัน คอยแนะนำ และช่วยเหลือเมื่อเกิดปัญหาทางด้านการเรียน หรือด้านส่วนตัว จะทำให้นักเรียนเกิด ความใกล้ชิดสนิทสนม การได้ปฏิบัติกิจกรรมทางการเรียนร่วมกันของนักเรียนก็จะทำให้มีความ มั่นใจ ต้องการที่จะปฏิบัติทำกิจกรรม และให้ความร่วมมือในการเรียนภายในห้องเรียน พฤติกรรม เหล่านี้ เป็นลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจในการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิรัชาม์ กุลเพิ่มทวี รัชต์ (2547: 77) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของ นักเรียนช่วงชั้นที่4 โรงเรียนวัดราชโอรส เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และงานวิจัยของ สมลักษณ์ ขาวเจริญ (2548: 79) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า สัมพันธภาพ ระหว่างนักเรียนกับเพื่อนเป็นตัวแปรที่มีค่าน้ำหนักความสำคัญที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียน โดย มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ระดับ .01 ดังที่ เฟลล์แมน และ นิวคอมป์ (อุดมลักษณ์ อุปจันทร์. 2547: 75; อ้างอิงจาก Faldman and Newcomb. 1973) กล่าวว่า เพื่อนสามารถช่วยเหลือในด้านการเรียน เพื่อนทำให้นักเรียนมีความมั่นใจยิ่งขึ้น สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ทำให้นักเรียนมีความรับผิดชอบ ทำงานร่วมกันด้วยความสามัคคี มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ทำให้นักเรียนมีความสุขในการเรียน ตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน

ดังนั้นสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

1.1.8 การเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่มีการเลียนแบบเพื่อนในการเรียนภาษาจีนมาก มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนมาก ทั้งนี้เพราะ การที่นักเรียนเลียนแบบเพื่อนในด้านดี โดยนำเอาพฤติกรรมของเพื่อนมาเป็นแบบอย่าง เพื่อที่ตนเองจะได้เป็นที่ยอมรับของสังคม เมื่อสังคมยอมรับ ส่งผลให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียน การเลียนแบบจะช่วยให้ นักเรียนเกิดความอบอุ่นใจและมีความมั่นใจในการเรียนมากขึ้น โดยเฉพาะในการเรียนวิชาภาษาจีนที่ต้องออกเสียง แสดงท่าทาง การเลียนแบบเพื่อนจึงช่วยทำให้นักเรียนเรียนรู้ในการออกเสียงได้ดีขึ้น การเลียนแบบเพื่อนที่สนิทช่วยให้นักเรียนลดความเขินอาย สามารถฝึกซ้อมการอ่านออกเสียงได้บ่อยครั้งขึ้น การเลียนแบบเพื่อนในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ในการเรียนเพื่อให้เพื่อนยอมรับก็เป็นส่วนช่วยให้นักเรียนมีความพยายามในการเรียน มีความกระตือรือร้นในการเรียน ทำให้นักเรียนมีผลการเรียนที่ดี ดังที่ พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2544: 28) กล่าวว่า การเลียนแบบ เป็นการนำเอาแบบอย่างของบุคคลอื่นมาเป็นของตน เพื่อที่ตนเองจะได้เป็นที่ยอมรับของสังคม การเลียนแบบจะช่วยให้เกิดความอบอุ่นใจและมีความมั่นใจมากขึ้น และดังที่ แพ็ตเทอร์สัน (ณัฐธิดา แตนต่อ. 2551: 47; อ้างอิงจาก Patterson. 1974: 38-139) กล่าวถึงเทคนิคแม่แบบว่า การเรียนรู้ส่วนใหญ่ของเด็กเกิดจากการทำตามผู้อื่น เด็กจะเลียนรู้จากแม่แบบ โดยแม่แบบจะทำหน้าที่เป็นสิ่งที่เร้า ให้ผู้เรียนสังเกตและเลียนแบบพฤติกรรมที่เป็นเป้าหมาย ซึ่งกระบวนการเรียนรู้โดยการสังเกตเป็นวิธีการเรียนรู้แบบพื้นฐานที่เป็นประโยชน์กว้างขวาง และมีข้อดีตรงที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจในทัศนที่ซับซ้อนหรือ ยาก ได้ดีและรวดเร็ว

ดังนั้นการเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

1.2 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชา ภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 9 ปัจจัย ได้แก่ เพศหญิง (X_2) ระดับชั้น: ประถมศึกษาปีที่ 5 (X_5) ระดับชั้น:

ประถมศึกษาปีที่ 6 (X_6) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_7) อาชีพรับจ้าง (X_{10}) อาชีพเกษตรกร (X_{11}) ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง: ปริญญาตรี (X_{13}) ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง: สูงกว่าปริญญาตรี (X_{14}) และลักษณะด้านกายภาพของโรงเรียน (X_{19})

1.2.1 เพศหญิง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนหญิงมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนมาก ทั้งนี้เพราะนักเรียนหญิงที่อยู่ในช่วงเข้าสู่วัยรุ่นตอนต้น จะมีการพัฒนาการเร็วกว่าเด็กชาย และมีความถนัดทางภาษามากกว่า รวมถึง เพศหญิงเป็นเพศที่มีความละเอียดอ่อน มีความอดทน ชอบการแสดงออก ชอบการจดจำ และการสื่อสาร ในวิชาภาษาจีนนั้นเป็นวิชาที่เกี่ยวข้องกับการพูดคุย การสื่อสาร รวมถึงต้องใช้การท่องจำ ในการเรียนวิชาภาษาจีนนั้นต้องใช้การฝึกฝน และการกล้าแสดงออกในการปฏิบัติกิจกรรม ซึ่งเป็นสิ่งที่เพศหญิงทำได้ดีทำให้นักเรียนหญิงมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนมากกว่านักเรียนชาย ดังที่ เอนกกุล กริแสง (สมพร พรหมจรรย์. 2540: 78; อ้างอิงจาก เอนกกุล กริแสง. 2528) กล่าวว่า ความแตกต่างระหว่างเพศ เป็นสาเหตุสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้คนเรามีความแตกต่างกันในเรื่องการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อรพินทร์ ชุชม และคนอื่นๆ (2542: ก) ได้ศึกษาการพัฒนาแบบวัดแรงจูงใจภายในเพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจภายในของบุคคลจำแนกตามเพศ และอายุ ผลการวิจัยพบว่า แบบวัดแรงจูงใจภายในสามารถจำแนกคนที่มีแรงจูงใจภายในสูงและต่ำได้ นักเรียนที่มีเพศและการศึกษาต่างกัน มีแรงจูงใจภายในแตกต่างกัน โดยนักเรียนหญิงมีแรงจูงใจภายใน แรงจูงใจด้านความต้องการมีความสามารถ และด้านความมุ่งมั่นมากกว่าเด็กชาย แรงจูงใจภายในของนักเรียนจึงเพิ่มขึ้นตามระดับอายุ หรือระดับการศึกษา

ดังนั้นเพศหญิง จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

1.2.2 ระดับชั้น: ประถมศึกษาปีที่ 5 มีความสัมพันธ์ทางบวกกับปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนมาก ทั้งนี้เพราะ นักเรียนได้เรียนรู้วิชาการเกี่ยวกับวิชาภาษาจีนมาพอสมควรแล้วทำให้นักเรียนสามารถเข้าใจบทเรียน ค้นคว้ากับครูผู้สอน รวมถึงปรับตัวเข้ากับแนวทางการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี ทำให้นักเรียนสามารถสื่อสาร เกิดการเรียนรู้ และเข้าใจหลักภาษาจีนมากยิ่งขึ้น ส่งผลให้มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ดังที่ ไพ (Pai. 1973: 165) ได้กล่าวไว้ถึงทฤษฎีการสอนที่เน้นประสบการณ์เดิม (Apperception Theory of Teaching) ว่าการสอนแบบคำนึงถึงประสบการณ์เดิมของผู้เรียน โดยเมื่อผู้เรียน เรียนความรู้ใหม่ย่อมจะต้องนำความรู้เดิมมาเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ ซึ่งครูจะช่วยเชื่อมโยงนำเสนอในทางที่เกี่ยวข้องกับ

ประสบการณ์ เดิมของผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนตีความและทำความเข้าใจกับประสบการณ์ใหม่ เกิดการเรียนรู้ใหม่ และแรงจูงใจของผู้เรียนเป็นส่วนหนึ่งที่จะเป็นตัวกระตุ้นการเชื่อมโยงการเรียนรู้

ดังนั้นปัจจัยระดับชั้น: ประถมศึกษาปีที่ 5 จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

1.2.3 ระดับชั้น: ประถมศึกษาปีที่ 6 มีความสัมพันธ์ทางบวกกับปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนมาก ทั้งนี้เพราะ นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับวิชาภาษาจีนมาเป็นเวลา 2 ปี และผ่านการเรียนรู้เบื้องต้นมาแล้ว ซึ่งกำลังจะสอบเข้าเรียนในระดับมัธยมศึกษา ทำให้นักเรียนบางคนมีความต้องการที่จะเรียนในโรงเรียนที่มีสาขาวิชาภาษาจีน หรือให้วิชาภาษาจีนเป็นความสามารถพิเศษในการใช้สอบคัดเลือก ทำให้นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความตั้งใจและมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนมาก

ดังนั้นปัจจัยนักเรียนระดับชั้น: ประถมศึกษาปีที่ 6 จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

1.2.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนมาก ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีพฤติกรรมทางการเรียนที่ดี คือ มีความขยันหมั่นเพียร มีความเอาใจใส่ตั้งใจเรียน ตั้งใจฟังครูในขณะทำการสอน รับผิดชอบในการทำงานด้วยตนเอง มีความสนใจในการเรียน พอใจในการเรียนรู้ มีความพยายามที่จะซักถามในบทเรียน หรือในเรื่องที่ตนเองยังไม่เข้าใจ เมื่อเข้าเรียนจะมีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ มีแรงจูงใจในการเรียนทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นด้วย ดังที่อนาสตาซี (สุพิศ ตระกูลศุภชัย. 2547: 9; อ้างอิงจาก Anastasi. 1970: 107) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบด้านสติปัญญา และองค์ประกอบด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา อันได้แก่ องค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ สังคม แรงจูงใจ และองค์ประกอบด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา ด้านอื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมพร พรหมจรรย์ (2540: 78) ศึกษาแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงเป็นเด็กที่มีความรับผิดชอบ ทะเยอทะยาน กระตือรือร้น รู้จักฟังตนเอง และรู้วิธีการวางแผนทางการเรียนที่ดี ซึ่งเป็นลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจในการเรียนสูง

ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

1.2.5 อาชีพรับจ้าง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับจ้างมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนมาก ทั้งนี้เพราะผู้ปกครองที่มีอาชีพรับจ้างสามารถหารายได้ ได้อย่างเพียงพอสามารถดูแลค่าใช้จ่ายของนักเรียนได้อย่างเหมาะสม สามารถส่งเสริมเรื่องการเรียนในด้าน ต่างๆ แก่นักเรียนได้ ทำให้นักเรียนไม่ต้องกังวลเรื่องเศรษฐกิจของครอบครัว หรือในการทำอาชีพรับจ้างของผู้ปกครองที่เกี่ยวข้องกับการติดต่อสื่อสารโดยการใช้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งเป็นการปลูกฝังการใช้ภาษา ผู้ปกครองเป็นตัวอย่าง ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ และต้องการที่จะมีความสามารถในการใช้ภาษาจีน

ดังนั้นผู้ปกครองที่มีอาชีพรับจ้าง จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

1.2.6 อาชีพเกษตรกร มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพเกษตรกร มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนมาก ทั้งนี้เพราะ อาชีพเกษตรกรนั้นมีรายได้ไม่แน่นอน รายได้ขึ้นอยู่กับราคากำหนดราคาในท้องตลาด รวมถึงเรื่องของดินฟ้าอากาศ และฤดูกาล ผู้ปกครองต้องพยายามดิ้นรนหารายได้ ผู้ปกครองจึงเล็งเห็นความสำคัญของการเรียน และการใช้ภาษา ดังนั้นการที่นักเรียนได้เรียนภาษาจีนจึงเป็นโอกาสที่จะมีทางเลือกในการประกอบอาชีพมากขึ้น ผู้ปกครองจึงส่งเสริมและปลูกฝังให้นักเรียนเรียนวิชาภาษาจีนเพื่อใช้ประโยชน์ในอนาคต ส่งผลให้นักเรียนจึงมีความกระตือรือร้นในการเรียน มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน

ดังนั้นผู้ปกครองที่มีอาชีพเกษตรกร จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

1.2.7 ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง: ระดับปริญญาตรี มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองมีการศึกษาระดับปริญญาตรีมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนมาก ทั้งนี้เพราะ ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรีเล็งเห็นความสำคัญของการเรียนภาษาจีนของนักเรียน และให้โอกาสทางการศึกษาของบุตร เนื่องจากโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่จะสอนเพียง 2 ภาษา คือวิชาภาษาไทย และ วิชาภาษาอังกฤษ แต่ในโรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์มีการเรียนการสอน 3 ภาษา โดยเพิ่มวิชาภาษาจีน ในหลักสูตร ผู้ปกครองจึงอยากให้นักเรียนมีโอกาสทางการศึกษา โดยเฉพาะผู้ปกครองมีความต้องการให้นักเรียนได้รับการศึกษาที่สูงกว่าผู้ปกครอง ดังนั้นผู้ปกครองจึงให้การสนับสนุน ให้กำลังใจ เอา

ใจใส่ในการเรียนของนักเรียน ทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (กฤษฎา ทรงเจียรพานิช. 2549: 68; อ้างอิงจาก สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. 2526) ทำการวิจัย ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคุณภาพการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า การศึกษาของบิดามารดา ระดับการศึกษาที่สูงเท่าไร จะตั้งความหวังให้เด็กได้รับการศึกษาสูงเท่านั้น

ดังนั้นระดับการศึกษาของผู้ปกครอง: ระดับปริญญาตรี จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

1.2.8 ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง: ระดับสูงกว่าปริญญาตรีมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียน ช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนมาก ทั้งนี้เพราะ ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรี ให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาต่างประเทศทั้งภาษาอังกฤษและภาษาจีนในโอกาส และเอาใจใส่ในการเรียนของนักเรียนมาก ซึ่งระดับการศึกษาของผู้ปกครองที่สูงกว่าปริญญาตรี มักจะมีฐานะทางครอบครัวดี นักเรียนจึงได้รับการส่งเสริมทางการเรียนอย่างดี อีกทั้งผู้ปกครองมีความรู้ความสามารถทางการศึกษาสามารถช่วยเหลือบุตรในด้านการเรียน ด้วยการแก้ปัญหาทางการเรียนให้แก่บุตร รวมถึงผู้ปกครองยังปลูกฝังให้นักเรียนตั้งใจเรียน ให้การอบรมสั่งสอนให้เห็นความสำคัญของภาษาจีน เพื่อจะได้ใช้ประโยชน์จากการเรียนรู้ภาษาจีนในการประกอบอาชีพที่มั่นคงในอนาคต เพื่อเป็นโอกาส และเป็นทางเลือกสำหรับการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นในอนาคต นักเรียนจึงเกิดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน

ดังนั้นระดับการศึกษาของผู้ปกครอง: ระดับสูงกว่าปริญญาตรี จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

1.2.9 ลักษณะทางกายภาพของโรงเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับลักษณะทางกายภาพของโรงเรียนดี มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนมาก ทั้งนี้เพราะสถานที่เรียนที่มีความสะอาดอากาศถ่ายเท ปราศจากสิ่งรบกวน สื่อและอุปกรณ์การสอนที่ทันสมัย รวมถึงการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสม บทบาทในการสอนของครูน่าสนใจ ไม่น่าเบื่อ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วม นักเรียนสามารถจดจำเนื้อหาวิชาภาษาจีนได้แม่นยำ ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจที่จะเรียนวิชาภาษาจีน ลักษณะทางกายภาพของโรงเรียนที่ดี เป็นการสร้างบรรยากาศในการเรียน ยังเป็นการสร้างความกระตือรือร้น ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจในบทเรียน ทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน และส่งผลให้นักเรียนมีผลการเรียนที่ดี ดังที่ บรูม และ บัวดอน (Bloom and Bourdon. 1980:

13) กล่าวว่า บทเรียนที่ปรากฏบนคอมพิวเตอร์ซึ่งใช้เป็นการสอนอย่างหนึ่ง เริ่มตั้งแต่การแนะนำการเรียน บทเรียนจะเริ่มจากง่าย ๆ แล้วเพิ่มความยากขึ้น มีคำถามที่เน้นความเข้าใจ ทั้งคำอธิบาย ในลักษณะของเสียงพูด เมื่อจบบทเรียนแต่ละบทก็จะมีการสรุปความคิดรวบยอด และการประเมินผล ให้ผู้เรียนทราบถึงความก้าวหน้าของตนเอง ซึ่งเป็นการเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนเป็นอย่างดี ทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะเรียนและไม่เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิรัชาม์ กุลเพิ่มทวีรัชต์ (2549: 77) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนวัดราชโอรส เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะทางกายภาพของโรงเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ดังนั้นลักษณะทางกายภาพของโรงเรียน จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร มีดังนี้

2.1 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจในการเรียนวิชา ภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 2 ปัจจัย ได้แก่ อายุ(X_3) และระดับการศึกษาของผู้ปกครอง: ระดับต่ำกว่าปริญญาตรี (X_{12})

2.1.1 อายุ มีความสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีอายุน้อยมีแรงจูงใจในการเรียนมาก ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่มีอายุน้อยมีความสนใจในเรื่องที่แปลกใหม่ มีความอยากรู้อยากเห็น ต้องการทดลองทำสิ่งแปลกใหม่ รวมถึงที่นักเรียนที่มีอายุน้อย จะมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมกลุ่ม ในการเรียนวิชาภาษาจีนนักเรียนต้องใช้การแสดงออกทางร่างกายในการสื่อสาร การทำกิจกรรมกลุ่ม ดังนั้นนักเรียนที่มีอายุน้อย จึงมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปิยะรัตน์ ดีกลาง (2550: 88) ที่ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการมาเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 โรงเรียนธนากรสงเคราะห์ จังหวัดหนองคาย ผลการวิจัยพบว่า อายุ มีความสัมพันธ์ทางลบกับปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการมาเรียน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 โรงเรียนธนากรสงเคราะห์ จังหวัดหนองคาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้นอายุ จึงมีความสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

2.1.2 ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง: ต่ำกว่าระดับปริญญาตรี มีความสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญ

ประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า ผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าระดับปริญญาตรี มีแรงจูงใจในการเรียนน้อยทั้งนี้เพราะ ผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี ไม่มีความรู้ ไม่ได้เล็งเห็นถึงประโยชน์ และความสำคัญในการเรียนภาษาจีน ทำให้ผู้ปกครองไม่ให้การส่งเสริม หรือกระตุ้นแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนของนักเรียน ผู้ปกครองไม่สามารถช่วยแก้ไขปัญหาทางการเรียนให้กับนักเรียนได้อย่างเต็มที่ นักเรียนต้องแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง รวมถึง ผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มักมีปัญหาด้านฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวด้วย ซึ่งเวลาส่วนใหญ่ถูกใช้ในการทำงานเพื่อหารายได้ จึงไม่มีเวลาในการสอบถามเกี่ยวกับการเรียนของนักเรียน นักเรียนจึงไม่ได้รับคำติชม และการที่นักเรียนไม่ได้รับความเอาใจใส่อย่างเพียงพอทำให้นักเรียนขาดความกระตือรือร้น ขาดแรงจูงใจในการเรียน

ดังนั้นระดับการศึกษาของผู้ปกครอง : ต่ำกว่าระดับปริญญาตรี จึงมีความสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

2.2 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ปัจจัย ได้แก่ เพศชาย(X_1)ระดับชั้น: ประถมศึกษาปีที่ 4(X_4) และอาชีพของผู้ปกครอง : รับราชการ (X_9)

2.2.1 เพศชาย มีความสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนชายมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนน้อย ทั้งนี้เพราะธรรมชาติของนักเรียนชายในวัยนี้จะมีความซุกซน ต้องการการแสดงออกทางด้านร่างกายสูง ต้องการเล่นกับเพื่อน มีความสนใจในเรื่องอื่นๆ รอบตัวมากกว่าความรู้สึกรักอยากรู้อยากเรียน นักเรียนชายจึงขาดความพร้อมที่จะเรียน ขาดความกระตือรือร้นพฤติกรรมที่แสดงออกเป็นการสะท้อนถึงพัฒนาการ และวุฒิภาวะของเด็กในวัยนี้ เด็กนักเรียนชายจึงขาดแรงจูงใจในการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิษาม์ กุลเพิ่มทวีรัชต์ (2547: 76) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนวัดราชโอรส เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า เพศชายมีสัมพันธภาพทางลบกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ สอดคล้องกับงานวิจัยของ พระมหาภักดี เกตุเรน (2547: 115) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาพระพุทธศาสนาของนักเรียนศูนย์ศึกษาพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์วัดช้างให้ อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี ผลการวิจัยพบว่า เพศชาย มีความสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาพระพุทธศาสนาของนักเรียนศูนย์ศึกษาพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

ดังนั้นเพศชาย จึงมีความสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

2.2.2 ระดับชั้น: ประถมศึกษาปีที่ 4 มีความสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนน้อย ทั้งนี้เพราะ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งระดับอายุ ร่างกาย และจิตใจ อารมณ์ สังคม ซึ่งเปลี่ยนจากชั้นประถมศึกษาตอนต้นมาเป็นชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ซึ่งมีเนื้อหาวิชาในระดับที่ยากขึ้น แต่นักเรียนยังติดอยู่กับการเล่นสนุกสนานกับเพื่อน อีกประการหนึ่งนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จะต้องเริ่มเรียนวิชาภาษาจีนเพิ่มเป็นวิชาใหม่ นักเรียนยังไม่มีพื้นฐานในวิชาภาษาจีน ซึ่งวิชาภาษาจีนนั้นต้องใช้ความจำ และความตั้งใจอย่างมาก ทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ขาดความมั่นใจในการเรียนวิชาภาษาจีน คิดว่าวิชาภาษาจีนเป็นเรื่องยาก ขาดความกระตือรือร้นในการเรียน ไม่ตั้งใจเรียน จึงมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนน้อย

ดังนั้นชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีความสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

2.2.3 อาชีพของผู้ปกครอง: อาชีพรับราชการ มีความสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพรับราชการมีแรงจูงใจในการเรียนน้อย ทั้งนี้เพราะ อาชีพรับราชการ เป็นอาชีพที่ผู้ปกครองมีความรู้สามารถช่วยเหลือด้านการเรียน และให้คำแนะนำแก่นักเรียนได้เมื่อนักเรียนมีปัญหาในการเรียน ทำให้นักเรียนขาดความกระตือรือร้นในการแก้ไขปัญหาทางการเรียนด้วยตนเอง และลักษณะงานของผู้ปกครองที่มีอาชีพรับราชการต้องออกไปทำงานนอกบ้านตั้งแต่เช้าจนเย็น การทำงานไม่มีการแข่งขันสูง รายได้แน่นอน ทำงานตามระบบงานไม่ต้องเร่งรีบ เมื่อนักเรียนเห็นตัวอย่างเช่นนี้เป็นตัวอย่าง ทำให้นักเรียนนักเรียนเลียนแบบความไม่เร่งรีบ ไม่ชอบการแข่งขัน ไม่มีความกระตือรือร้นในการเรียน รวมถึงผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพรับราชการ มักคิดว่าอาชีพรับราชการเป็นอาชีพที่มั่นคง และมีเกียรติจึงปลูกฝังให้นักเรียนมุ่งอนาคตที่จะรับราชการเช่นเดียวกับผู้ปกครอง นักเรียนจึงไม่เห็นความสำคัญของการเรียนวิชาภาษาจีนเพราะคิดว่าตนเองไม่ได้ประโยชน์จากการเรียนภาษาจีน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิตติมา เลิศจินดา (2547: 70) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ โรงเรียนวัดตะกั่ว เขตประเวศ กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า อาชีพรับราชการ มีความสัมพันธ์ทางลบกับปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้นอาชีพของผู้ปกครอง: อาชีพรับราชการ จึงมีความสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

3. ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร มี 3 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน (X_{16}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{21}) และ การเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน (x_{22}) อภิปรายผลได้ดังนี้

3.1 ลักษณะมุ่งอนาคต ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นอันดับแรก แสดงว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตมาก ทำให้มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนมาก ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตจะมีเป้าหมายในการสอบเข้าเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา และต้องการมีโอกาสด้านการศึกษา มากกว่านักเรียนที่เรียนรู้เพียง 2 ภาษาคือ ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ รวมถึงโอกาสในการประกอบอาชีพที่มั่นคงในอนาคต ดังที่ สุรพงษ์ ชูเดช (พรเพชร โสติติมานนท์. 2548: 42; อ้างอิงจาก สุรพงษ์ ชูเดช. 2534) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตจะเกิดได้ต้องอาศัยพื้นฐานด้านความคิด และสติปัญญา เนื่องจากบุคคลที่มุ่งอนาคตจะต้องเป็นผู้ที่คาดการณ์ได้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นในอนาคต เห็นคุณค่าของสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตมากกว่าสิ่งเล็กน้อยที่จะเกิดขึ้นในปัจจุบันและจะต้องเป็นผู้ที่เชื่อว่าสิ่งที่คาดการณ์จะเกิดขึ้นในอนาคตจะเกิดขึ้นกับตนได้ ซึ่งสอดคล้องกับ จำรูญ เทียมธรรม (2546: 79) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิต สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่าสหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยด้านเจตคติการเรียน ความเชื่ออำนาจภายในตน ความคาดหวังของนักเรียนต่ออนาคต ความคาดหวังของผู้ปกครอง และการรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนของครู กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คำนี้นักเรียนให้ความสำคัญปัจจัยด้านเจตคติต่อการเรียน และความคาดหวังของนักเรียนต่ออนาคต ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้น ลักษณะมุ่งอนาคต จึงเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

3.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นอันดับที่สอง แสดงว่านักเรียนที่มีสัมพันธภาพกับเพื่อนดี ทำให้มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนมาก ทั้งนี้เพราะการมีสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อน เป็นองค์ประกอบสำคัญในการทำงานร่วมกัน และการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในห้องเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่ดี จะทำให้เกิดบรรยากาศของสังคมที่เป็นกันเองระหว่างนักเรียน นักเรียนมี

สัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อน จะทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกอบอุ่น มีความเชื่อมั่นในตนเอง สนุกสนาน กับบทเรียน นักเรียน กระตือรือร้น และสามารถอยู่ในกลุ่มเพื่อนได้อย่างมีความสุข จะทำให้มีความรู้สึกที่ดีต่อการเรียน อยากเรียน อยากรู้ และตั้งใจเรียน มีพฤติกรรมใฝ่รู้ ใฝ่เรียน และมีแรงจูงใจในการ ดังที่ พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2542: 140) กล่าวว่า แรงจูงใจทางสังคม (Social Motivation) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ในสังคม อาจได้รับอิทธิพลโดยตรงจากสิ่งเร้าที่เป็นบุคคล หรือจากวัตถุที่มองเห็นได้จับต้องได้ หรือ มาจากภาวะทางสังคมที่มองไม่เห็นก็ได้ เช่น การมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น การเป็นผู้นำ การสร้างมิตร เป็นต้น และมาลี จุฑา (2542: 138-139) กล่าวว่า แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากภายนอกตัวบุคคล ซึ่งมีผลต่อการกระตุ้นให้บุคคล แสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ตามความต้องการ หรือตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ แรงจูงใจภายนอกที่สำคัญ เช่น ใช้การแข่งขัน อาจเป็นการแข่งขันกับตัวเอง การแข่งขันระหว่างบุคคลและการแข่งขันในระหว่างกลุ่ม เมื่อมีการแข่งขันทำให้นักเรียนมีความพยายามที่จะได้รับชัยชนะ การแข่งขันทำให้เกิดการกระตุ้นและการแสดงพฤติกรรม หรือ ใช้การร่วมมือ ทำให้นักเรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และเป็นการสร้างทีมงาน สร้างความสามัคคีในกลุ่มขึ้นได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ทศพร อันสงคราม (2545: 74) ที่ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ทำให้มีความเข้าใจกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนเพิ่มขึ้น และสมพร หอมจรรย์ (2540: 79-80) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา ผลการศึกษาพบว่าตัวแปรที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียน คือสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ที่จะช่วยเหลือและเป็นกำลังใจให้แกกันและกันในการเรียน

ดังนั้นสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน จึงเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับที่สอง

3.3 การเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับแรก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นอันดับสาม ซึ่งเป็นอันดับสุดท้าย แสดงว่านักเรียนที่มีการเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน ทำให้มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนมาก ทั้งนี้เพราะในการเรียนวิชาภาษาจีน เป็นการเรียนรู้ที่ต้องใช้ทักษะหลายด้าน เช่น ด้านความจำ ด้านความเข้าใจในการใช้หลักภาษา และด้านการแสดงออกเพื่อการสื่อสาร ดังนั้นการเลียนแบบจึงมีความสำคัญในการเรียนวิชาภาษาจีนอย่างยิ่ง การเลียนแบบเพื่อนจะช่วยให้เด็กเกิดความรู้สึกอบอุ่นใจสามารถเลียนแบบโดยไม่ต้องกังวลว่าจะทำผิด นักเรียนมีความมั่นใจในการเรียนมากขึ้น โดยเฉพาะในการเรียนวิชาภาษาจีนที่ต้องออกเสียง แสดงท่าทาง การเลียนแบบเพื่อนจึงช่วยให้

นักเรียนเรียนรู้ในการออกเสียงได้ดีขึ้น การเลียนแบบเพื่อนที่สนิทช่วยให้นักเรียนลดความเขินอาย สามารถฝึกซ้อมการอ่านออกเสียงได้บ่อยครั้งขึ้น นักเรียนมีความกระตือรือร้น มีความสุขในการเรียน การเลียนแบบเพื่อนจึงส่งผลให้ทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้นด้วย สอดคล้องกับ พวงพันธ์ ยศสระ (2542: 53-57) ได้เปรียบเทียบผลของการใช้เทคนิคแม่แบบกับการใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ กรุงเทพมหานคร แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คน กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ กลุ่มที่ 2 ใช้สถานการณ์จำลอง ผลการทดลองพบว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้น การเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับสุดท้าย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ผลจากการวิจัยครั้งนี้ สามารถใช้เป็นแนวทางให้ผู้บริหาร ครูผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ประจำวิชาภาษาจีน และผู้ปกครองได้ทราบข้อมูลเพื่อพิจารณา สามารถนำไปเป็นข้อมูลประกอบวางแผนพัฒนา หรือหาวิธีการในการส่งเสริมให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน โดยนำปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และการเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ดังนั้นผลจากการวิจัยครั้งนี้ ผู้ที่มีความเกี่ยวข้อง สามารถนำไปเป็นข้อมูลประกอบการวางแผนพัฒนา หรือหาวิธีการในการส่งเสริมให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ดังนี้

1.1 ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน เป็นตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุด ของแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร ดังนั้นผู้บริหารโรงเรียน ครูผู้สอนประจำวิชาภาษาจีน และครูประจำชั้น ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน ต้องปลูกฝัง ให้คำแนะนำ และสนับสนุน ลักษณะการมุ่งอนาคตของนักเรียน โดยโรงเรียนจัดกิจกรรมเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้ภาษาจีน จัดนิทรรศการอาชีพที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาจีน มีวิทยากรมาร่วมให้ความรู้ความเข้าใจในการใช้ประโยชน์จากการเรียนภาษาจีนแก่ผู้ปกครอง เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนเกิดลักษณะมุ่งอนาคต เป็นต้น

1.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนเป็นตัวพยากรณ์ที่ดีอันดับที่สองของแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร ครูผู้สอนวิชาภาษาจีนควรสร้างความสัมพันธ์ และสนับสนุนให้มีกิจกรรมกลุ่มร่วมกันของนักเรียนเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การสร้างความสนิทสนมระหว่างกลุ่ม

เพื่อน การให้นักเรียนปรึกษาปัญหาทางการเรียนซึ่งกันและกัน และการฟังพากันในด้านการเรียนอย่างถูกวิธี เพื่อช่วยในการสร้างแรงจูงใจในการเรียนเป็นต้น

1.3 การเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน เป็นตัวพยากรณ์ที่ดีอันดับที่สาม ซึ่งเป็นอันดับสุดท้ายของแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร ควรมีการส่งเสริมการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนแบบกลุ่มสัมพันธ์ หรือใช้การเรียนการสอนโดยใช้ตัวแบบเป็นนักเรียนที่มีการแสดงออกในการอ่านออกเสียง การเขียน และการออกเสียงสำเนียงภาษาจีน ได้อย่างดีและถูกต้อง เนื่องจากการเรียนวิชาภาษาจีนมีการออกเสียงคำศัพท์ที่ยาก การที่ให้นักเรียนได้ช่วยกันฝึกพูดออกเสียง หรือผลัดกันสอนการอ่าน จะช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ได้รวดเร็วขึ้น ลดอาการเขินอาย รวมถึงช่วยในเรื่องการฝึกการสื่อสารด้วยการใช้ภาษาจีน เป็นต้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาปัจจัยอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน เช่น ความฉลาดทางอารมณ์ (EQ) อัตมโนทัศน์ และบุคลิกภาพ เป็นต้น

2.2 ควรมีการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนในช่วงชั้นอื่นๆ เช่น ช่วงชั้นที่ 1 ช่วงชั้นที่ 3 และช่วงชั้นที่ 4 เป็นต้น

2.3 ควรนำปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียน ทั้ง 3 ปัจจัย คือ ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และการเลียนแบบเพื่อน ไปทำการวิจัยเชิงทดลอง โดยใช้เทคนิคทางจิตวิทยา เพื่อพัฒนาให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียน เช่น การใช้กิจกรรมกลุ่ม และการปรับพฤติกรรม เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กฤษฎ์ ทรงเจียรพานิช. (2547). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนออเงิน (อ๋อนเหมอนุสรณ์) เขตสายไหม. กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จันทิมา จันทรศักดิ์. (2547). ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตบพิตรพิมุข มหาเมฆ กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จิตติมา เลิศจินดา. (2547). ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ โรงเรียนวัดตะกล้า เขตประเวศกรุงเทพมหานคร. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จิราภรณ์ กุณสิทธิ์. (2541). การทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ด้วยตัวแปรด้านการกำกับตนเองในการเรียน การรับรู้ความสามารถของตนเองทางคณิตศาสตร์ ทักษะคิดต่อวิชาคณิตศาสตร์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ใน กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ชนนุช บุญสิทธิ์. (2541). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพกับเพื่อนนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนกุหลาบวิทยาลัย รามวิทยาเขต กรุงเทพมหานคร. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชาติชาย พิทักษ์ธนาคม .(2544). จิตวิทยาการเรียนการสอน . กรุงเทพฯ: มหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย.
- ถมรัตน์ บุญญานิตย์. (2541). รายงานการวิจัยการศึกษาสถานการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาเขตการศึกษา 2. สำนักงานพัฒนาการศึกษาศาสนาและวัฒนธรรม เขตการศึกษา 6. ถ่ายเอกสาร.

- ปิยดา ยะวงศา. (2546). การศึกษาแรงจูงใจในการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากการร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปิยรัตน์ ดิกกลาง. (2550). ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการมาเรียนของนักเรียนในช่วงชั้นที่ 1 โรงเรียนธนากรสงเคราะห์ จังหวัดหนองคาย. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2542). พฤติกรรมกลุ่ม.กรุงเทพมหานคร: พัฒนาศึกษา
- พวงพันธ์ ยศสระ. (2542). การเปรียบเทียบผลของการใช้เทคนิคแม่แบบกับการใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 2 โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ กรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พรเพชร โสติมานนท์. (2548). องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจในการเรียนกวดวิชาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- พระมหาภคคี เกตุเรน. (2547). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาพระพุทธศาสนาของนักเรียนศูนย์ศึกษาพุทธศาสนวันอาทิตย์ วัดช้างให้ อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พระราชบัญญัติแห่งชาติ 2542 และแก้ไขเพิ่มเติม (ครั้งที่ 2) พร้อมกฎกระทรวงที่เกี่ยวข้อง และพระราชบัญญัติการศึกษาภาคบังคับ พศ. 2545. (2545). องค์การขนส่งสินค้า และพัสดุ. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- พิทักษ์ วงศ์แหวน. (2546). การศึกษาปัจจัยพหุระดับที่ส่งผลต่อพฤติกรรมใฝ่เรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดศรีสะเกษ. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พิมพันธ์ เดชะคุปต์. (2544,ตุลาคม). บรรยาภาศการเรียนการสอน: ปัจจัยสำคัญต่อประสิทธิภาพการสอน. วารสารมิตรครู. 32(12): 10–14.
- วรรณิ ลิ้มอักษร. (2542). จิตวิทยาการศึกษา. เอกสารและตำรา มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- วัฒนาพร ระบุทุกข์ และสมพิศ ป.สัตยารักษ์. (2539). *Concentrate of critical Reading 4A*. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.

- วิเชียร เกตุสิงห์. (2538). *หลักการสร้าง และวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช
- รังรอง งามศิริ. *การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กรุงเทพมหานคร. ปรินุณยานิพนธ์ กศ.ด.*
กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2540. ถ่ายเอกสาร.
- สมลักษณ์ ขาวเจริญ. (2548). *การศึกษาแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4. ปรินุณยานิพนธ์กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- สมพร สุทัศน์ย์ .(2544). *จิตวิทยาการปกครองชั้นเรียน .*กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมพร พรหมจรรย์. (2540). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานประถมศึกษาจังหวัด นครศรีธรรมราช. ปรินุณยานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2541). *ทฤษฎีการปรับพฤติกรรม.พิมพ์ครั้งที่3.* กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุพัตรา ผลรัตนไพบูลย์. (2550). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสุราษฎร์พิทยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี. ปรินุณยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2548). *จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*
- สุปราณี สนธิรัตน์. (ม.ป.ป.). *วิธีเพิ่มสมรรถภาพในการเรียน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.*
- สุภาภรณ์ ศศิดิลภรณ์ .(2543). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความอดสาหะในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสระบุรี. ปรินุณยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- สำนักงานการศึกษาแห่งชาติ. (2541). *แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พศ. 2540 - 2544).*
กรุงเทพฯ: สำนักงานฯ.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, *มาตรฐานโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2541. กรุงเทพฯ: อรุณกลาตพรวัว, 2541.*
- อัจฉรา สุขารมณ (2542, สิงหาคม) “EQ กับการอบรมเลี้ยงดูเด็ก” *วารสารพฤติกรรมศาสตร์* 5 (1): 1-6.

- อุดมลักษณ์ อุปจันทร์. (2547). ตัวแปรเกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดธาตุทอง เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อุษณีย์ อนุรุทธวงศ์. (2546, ตุลาคม). “ปริทัศน์แห่งการเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้ของมนุษย์” สารปฎิรูป 6 (66): 9 -10.
- เอริสา มโนธรรม. (2550). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการประหยัด ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- Atkinson , John W. (1964). *Motive in Fantasy Action and Society*. New Delhi : Affilafed, Pvt, Ltd.
- Bruner, Jeromour. (1961). *The Percess of Education International*. Cambridge : Harvard University Press.
- Brown, Douglas. (1981). “*Affective Factors in second Language Learning*.” In *The Second Language Classroom : Direction for the 1980's*. p. 113 – 129. New YorK : Oxford University Press.
- Cantos Gomez, Pascual. (1997). “*Using Computer – Assister Language Learning Activties in English : Their Impact on Pupils’ Motistion (CAI)*.” “Dissertation Abstracts International. 58(03) : 766
- Duff, Gerald G. and Roehler, Laura R. (1993). *Improving Classroom Reading Instruction : A Decision Making Approach*. 3 ed. New YorK: McGraw – Hill,Inc.
- Gradner , R.C. Focus on the Learner: *Pragmatic Perpectives for the Language Teacher*. Rowley: Newbury House, 1973.
- Graves, Michael F, Juel, Connie and Graves, Bonnie B. (1998). *Teaching Reading In the 21 century*. Needham Heights : Allyn and Bacon.
- Gibb, G. and Jenkins, A. (1992). *Teaching Large Class in Higher Education : How to Maintain Quality with Reduceed Resource*. London : kogan Page.
- Jakobovits, Leon A. (1971). *Foreign Languaming : A Psycholinguistic Analysis of the Issues*. Rowley, massachusettes : New Berry House.
- Kleiwer, Wendy and Weidner Gerdi. (1987, ; March – April). “Type A Behavior and Aspirations : A Study of Parents and Children’s Goal Setting,” *Developmental Psychology*. 23 (2): 204.

McClelland, David C. and others. (1953). *The Achievement Motives*. New York :
 Applentoncentury Groffs Ing.

Morrow, W.R and Willson , R.C. (1961, April) ."Family of Bright Hight Achieving and Under
 – Achieving High – School Boy " Child Development . 32: 508 – 514.

Wiley , Ruth C. The self – Concept. Lincoln : *University of Nebraska Press*, 1961.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถาม

แบบสอบถามสำหรับงานวิจัย
เรื่อง
ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2
โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

แบบสอบถามฉบับนี้ แบ่งออกเป็น 10 ตอน

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการเรียนที่กำลังศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฐานะเศรษฐกิจของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน
- ตอนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน
- ตอนที่ 4 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง
- ตอนที่ 5 แบบสอบถามการสนับสนุนของผู้ปกครองในการเรียนภาษาจีนของนักเรียน
- ตอนที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางด้านกายภาพของโรงเรียน
- ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
- ตอนที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
- ตอนที่ 9 แบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน
- ตอนที่ 10 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้สึก ความคิดเห็น รวมถึงลักษณะนิสัยของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาจีน การตอบแบบสอบถามนี้ไม่มีคำตอบใดถูกหรือผิด เพราะ แต่ละคนย่อมมีความรู้สึก และความคิดเห็นไม่เหมือนกัน คำตอบของนักเรียนจะมีประโยชน์ต่อการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้อย่างมาก ผู้วิจัยจึงใคร่ขอความร่วมมือจากนักเรียนทุกคนโปรดตอบแบบสอบถามทุกข้อให้ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริง เพราะถ้าขาดข้อใดข้อหนึ่งจะทำให้แบบสอบถามฉบับนั้นไม่สมบูรณ์ และไม่สามารถนำผลไปวิเคราะห์ได้ คำตอบที่ได้จะเป็นความลับ และจะไม่ส่งผลกระทบต่อด้านนักเรียนแต่ประการใด

ขอขอบคุณในความร่วมมือมา ณ โอกาสนี้ด้วย
นางสาวพัชชา โตอินทร์
นิสิตปริญญาโท สาขาจิตวิทยาการศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง
ให้ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
	การแบ่งเวลาในการเรียน					
1.	นักเรียนสามารถจัดเวลาในแต่ละวัน สำหรับอ่านหนังสือวิชาภาษาจีน					
2.	เมื่อมีเวลาว่างนักเรียนใช้เวลาในการ อ่านหนังสือวิชาภาษาจีน					
	การทบทวนบทเรียน					
3.	ในแต่ละวันหลังเลิกเรียนนักเรียนจะ ทบทวนบทเรียนวิชาภาษาจีนที่เรียน ผ่านมาแล้ว					
4.	เมื่อมีเวลาว่างนักเรียนจะทบทวน บทเรียนวิชาภาษาจีนที่ยังไม่เข้าใจ					
5.	นักเรียนเบื่อหน่ายที่ต้องทบทวน บทเรียนวิชาภาษาจีน					
	การท่องศัพท์					
6.	นักเรียนรู้สึกเบื่อหน่ายที่ต้องท่อง ศัพท์ภาษาจีน					
7.	นักเรียนมักจดทำศัพท์ใหม่ไว้ท่อง เมื่อมีเวลาว่าง					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
8.	เมื่อพบคำศัพท์ภาษาจีนใหม่ ๆ นักเรียนจะรีบท่องจำทันที					
9.	การท่องศัพท์ภาษาจีนเป็นเรื่องเสียเวลา					
	ความสม่ำเสมอในการเรียน					
10.	นักเรียนเข้าเรียนวิชาภาษาจีนอย่างสม่ำเสมอ					
11.	หากไม่มีเหตุจำเป็นนักเรียนจะไม่ขาดเรียนในวิชาภาษาจีนเด็ดขาด					
12.	นักเรียนขาดเรียนวิชาภาษาจีนบ่อยครั้ง					
	การเข้าชั้นเรียนตรงตามเวลา					
13.	นักเรียนเข้าเรียนวิชาภาษาจีนตรงตามเวลา					
14.	นักเรียนมักมาเข้าเรียนวิชาภาษาจีนไม่ทัน					
	การทำงานที่ได้รับมอบหมาย					
15.	นักเรียนช่วยเพื่อนทำกิจกรรมในวิชาภาษาจีนที่ครูมอบหมาย					
16.	นักเรียนทำการบ้านวิชาภาษาจีนหลังเลิกเรียนแล้วทันที					
17.	หากนักเรียนทำงานที่ได้รับมอบหมายไม่ทัน นักเรียนจะไม่เข้าเรียนในวิชาภาษาจีนครั้งนั้น					
	ความตั้งใจเรียน					
18.	นักเรียนอ่านบทเรียนวิชาภาษาจีนล่วงหน้าก่อนเข้าเรียน					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
19.	นักเรียนจะสรุปเนื้อหาวิชาภาษาจีนเพื่อใช้ในการเตรียมตัวสอบ					
20.	นักเรียนไม่มีสมาธิในการอ่านหนังสือวิชาภาษาจีน					
21.	เวลาเรียนวิชาภาษาจีนในชั่วโมงเรียน นักเรียนตั้งใจฟังครูสอน					
22.	นักเรียนคุยกับเพื่อนขณะเรียนวิชาภาษาจีน					
23.	นักเรียนไม่มีสมาธิขณะเรียนในชั่วโมงวิชาภาษาจีน					
24.	เวลาเรียนวิชาภาษาจีนนักเรียนจดไม่ทันเพราะครูสอนเร็ว					
25.	เมื่อนักเรียนขาดเรียนวิชาภาษาจีนนักเรียนจะติดตามเนื้อหาวิชาเรียนในครั้งที่ขาดโดยสอบถามกับเพื่อนหรือครูประจำวิชาทันทีที่มาโรงเรียน					
	การซักถามข้อสงสัยกับครูทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน					
26.	ในวิชาภาษาจีนเมื่อนักเรียนไม่เข้าใจสิ่งที่ครูสอน นักเรียนจะซักถามภายในชั่วโมงเรียนนั้นทันที					
27.	ถึงแม้นักเรียนจะไม่เข้าใจบทเรียนวิชาภาษาจีนนักเรียนก็จะไม่ถามครู					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ให้ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1.	นักเรียนสนใจที่จะหาความรู้อยู่เสมอเพื่อ ความก้าวหน้าด้านการเรียนภาษาจีน					
2.	นักเรียนตั้งใจศึกษาเล่าเรียนเพื่อจะนำ ความรู้จากวิชาภาษาจีนเป็นพื้นฐานในการ ประกอบอาชีพ					
3.	นักเรียนเรียนวิชาภาษาจีนเพียงเพื่อผ่านไป วัน ๆ เท่านั้น					
4.	ถ้านักเรียนไม่เข้าใจในวิชาภาษาจีนนักเรียน จะไม่เข้าเรียน					
5.	ความตั้งใจในการเรียนจะช่วยให้นักเรียนได้ ในสิ่งที่นักเรียนต้องการ					
6.	นักเรียนตั้งใจเรียนวิชาภาษาจีนเพื่อประสบ ความสำเร็จในการเรียน					
7.	นักเรียนไม่ชอบวางแผนในการทำงานล่วงหน้า - หน้าเพราะเหตุการณ์มักไม่เป็นไปตามแผน					
8.	วิชาภาษาจีนจะทำให้ข้าพเจ้ามีโอกาส ประสบความสำเร็จในอนาคต					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
9.	ถ้านักเรียนต้องทำงานสำคัญจะวางแผนการทำงานเป็นขั้นตอนว่าต้องทำอะไรบ้าง					
10.	นักเรียนจะอดทนต่อการเรียนไม่ว่าจะยากลำบากเพียงใดเพื่อความสำเร็จในอนาคต					
11.	นักเรียนจะขยันหมั่นเพียรในการเรียนวิชาภาษาจีนแม้ว่าผลการเรียนในปัจจุบันยังไม่ดีพอ					
12.	แม้ว่านักเรียนไม่ชอบวิชาภาษาจีนก็ตามแต่นักเรียนก็จะพยายามตั้งใจเรียนเพื่อให้การสอบได้คะแนนดี					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อนักเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ให้ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1.	ผู้ปกครองต้องการให้นักเรียนตั้งใจเรียน					
2.	ผู้ปกครองต้องการให้นักเรียนเรียนวิชาภาษาจีนให้เก่งอนาคตจะได้มีอาชีพการงานที่ดี					
3.	ผู้ปกครองไม่สนใจผลการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียน					
4.	ผู้ปกครองไม่คาดหวังผลการเรียนที่ดีจากนักเรียน					
5.	ผู้ปกครองปรารถนาให้นักเรียน เรียนถึงระดับปริญญาตรีเป็นอย่างน้อย					
6.	ผู้ปกครองต้องการให้นักเรียนฝึกฝนเพิ่มเติมความรู้ความสามารถด้านภาษาจีน					
7.	ผู้ปกครองต้องการให้นักเรียนมีทักษะด้านภาษาจีน					
8.	ผู้ปกครองไม่คาดหวังว่านักเรียนต้องเก่งวิชาภาษาจีน					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
9.	ผู้ปกครองต้องการให้นักเรียนมีความสามารถด้านภาษาจีนเพิ่มเติมเป็นภาษาที่ 2					
10.	ผู้ปกครองต้องการให้นักเรียนสามารถพูดภาษาจีนได้คล่องแคล่ว					

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการสนับสนุนของผู้ปกครองในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ให้ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1.	ผู้ปกครองซื้ออุปกรณ์การเรียนให้นักเรียนอย่างครบครัน					
2.	ผู้ปกครองไม่ค่อยซักถามเกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียน					
3.	หลังเลิกเรียนเมื่อนักเรียนกลับถึงบ้านผู้ปกครองถามเกี่ยวกับการเรียนของนักเรียนเสมอ					
4.	ผู้ปกครองไม่อนุญาตให้นักเรียนไปเรียนพิเศษกับเพื่อน					
5.	ผู้ปกครองแนะนำวิธีการอ่านหนังสือวิชาภาษาจีนให้นักเรียน					
6.	ผู้ปกครองช่วยแก้ไขปัญหเกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาจีนเมื่อนักเรียนแก้ปัญหาเองไม่ได้					
7.	เมื่อนักเรียนทำคะแนนสอบวิชาภาษาจีนไม่ดีผู้ปกครองให้กำลังใจแก่นักเรียน					
8.	ผู้ปกครองชมเชยนักเรียนเมื่อทำคะแนนสอบวิชาภาษาจีนได้ดี					
9.	เมื่อใกล้สอบผู้ปกครองให้กำลังใจแก่นักเรียนในการอ่านหนังสือ					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
10.	ผู้ประกอบการอนุญาตให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมพิเศษต่าง ๆ ที่โรงเรียนจัดขึ้นตามความสนใจของนักเรียน					
11.	เมื่อนักเรียนกลับบ้านผิดเวลาผู้ประกอบการแสดงความห่วงใย					
12.	เมื่อนักเรียนสอบตกผู้ประกอบการลงโทษนักเรียน					
13.	ผู้ประกอบการไม่สนใจว่านักเรียนทำการบ้านหรือไม่					
14.	ผู้ประกอบการคอยเตือนให้นักเรียนอ่านหนังสือวิชาภาษาจีน					
15.	ผู้ประกอบการต้องการให้นักเรียน เรียนวิชาภาษาจีนต่อในระดับชั้นที่สูงขึ้น					

ตอนที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางด้านกายภาพของโรงเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ให้ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
	สถานที่เรียน					
1.	สภาพห้องเรียนไม่มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย					
2.	สภาพห้องเรียนคับแคบ					
3.	โต๊ะเก้าอี้มีเพียงพอกับจำนวนนักเรียน					
4.	สภาพห้องเรียนปราศจากกลิ่นรบกวน เช่น กลิ่นเหม็นจากห้องน้ำ โรงอาหาร ถึงขยะ ฯลฯ					
5.	สภาพห้องเรียนปราศจากเสียงรบกวน เช่น เสียงจากสนามกีฬา เสียงรถยนต์ เสียงจากโรงอาหาร ฯลฯ					
	สื่อและอุปกรณ์การเรียน					
6.	อุปกรณ์การเรียนการสอนที่ครูใช้มีสภาพที่ดีในการใช้งาน					
7.	ในห้องเรียนของนักเรียนมีภาพประกอบบทเรียน แผ่นภาพคำศัพท์ภาษาจีน เพื่อใช้ประกอบการเรียนการสอน					
8.	แต่ละห้องมีอุปกรณ์การเรียนการสอนไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
9.	โรงเรียนมีสื่อการเรียนการสอนภาษาจีนที่ทันสมัย เช่น เกมทักษะภาษาจีน คอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน CD , DVD ที่บันทึกภาพและเสียงโดยเจ้าของภาษา					
10.	สื่อการสอนมีความเหมาะสมกับเนื้อหาที่เรียน					
11.	สื่อการเรียนการสอน ได้รับการปรับปรุงแก้ไขอย่างสม่ำเสมอ					

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ให้ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
	การปฏิบัติของนักเรียนต่อครู					
1.	นักเรียนไม่สนใจสิ่งที่ครูสอนในชั่วโมงเรียน					
2.	นักเรียนรัก และเชื่อฟังคำสั่งสอนของครู					
3.	นักเรียนปรึกษาครูเมื่อมีเรื่องไม่สบายใจ					
4.	นักเรียนไม่สามารถปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับครู					
5.	นักเรียนไม่สนใจคำแนะนำของครู					
6.	นักเรียนส่งการบ้านที่ครูสั่งทุกครั้ง					
7.	นักเรียนทำงานตามที่ครูมอบหมายทุกครั้ง					
8.	นักเรียนไม่กล้าขอคำแนะนำจากครู					
9.	นักเรียนตั้งใจฟังการออกเสียงภาษาจีนของครู					
10.	นักเรียนฝึกการเขียนภาษาจีนตามที่ครูสอน					
	การปฏิบัติของครูต่อนักเรียน					
11.	ครูรับฟังเหตุผลของนักเรียน					
12.	ครูสนใจนักเรียนทุกคนในห้อง					
13.	เมื่อนักเรียนเจ็บป่วยครูดูแลอย่างใกล้ชิด					
14.	ครูแสดงความรักต่อนักเรียนเท่าเทียมกัน					
15.	นักเรียนรู้สึกว่าคุณครูไม่เป็นกันเองกับนักเรียน เมื่อนักเรียนมีข้อสงสัยจึงไม่กล้าถามครู					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
16.	นักเรียนท้อใจในการเรียนเพราะครูสนใจแต่นักเรียนที่เก่ง					
17.	ครูไม่สนใจปัญหาส่วนตัวของนักเรียน					
18.	ครูตั้งใจสอนนักเรียน					
19.	ครูไม่สนใจปัญหาด้านการเรียนของนักเรียน					
20.	เมื่อนักเรียนขอคำปรึกษาจากครู เกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน ครู ยินดีให้คำแนะนำแก่นักเรียน					

ตอนที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ให้ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1.	นักเรียนมีเพื่อนสนิทที่สามารถปรึกษาเกี่ยวกับเรื่องเรียนได้					
2.	นักเรียนสามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนกับเพื่อนได้					
3.	เพื่อนของนักเรียนเห็นแก่ตัว ไม่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ซึ่งกันและกัน					
4.	นักเรียนทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนเสมอ					
5.	นักเรียนไม่ใส่ใจช่วยเหลือเพื่อนเมื่อเพื่อนไม่สบาย					
6.	เมื่อนักเรียนไม่มาโรงเรียน เพื่อนมักถามถึงด้วยความห่วงใย					
7.	เมื่อเพื่อนไม่สบายนักเรียนจะเข้าไปถามอาการ และช่วยเหลืองานของเพื่อนเท่าที่ทำได้					
8.	นักเรียนและเพื่อนมักช่วยกันอธิบายการบ้านเมื่อเพื่อน ๆ ในกลุ่มไม่เข้าใจ					
9.	บ่อยครั้งที่เพื่อนชวนนักเรียนทำกิจกรรมต่าง ๆ					
10.	เพื่อนให้นักเรียนยืมหนังสือเรียน หรือพจนานุกรมคำศัพท์ภาษาจีน					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
11.	เพื่อนคอยเตือนให้นักเรียนดูหนังสือ ก่อนสอบ					
12.	นักเรียนอยากทำกิจกรรมในวิชาภาษาจีน เฉพาะเมื่อมีเพื่อนที่สนิททำด้วยเท่านั้น					
13.	นักเรียนกับเพื่อนมักเอื้อเฟื้อต่อกัน เช่น การ ให้ยืมหนังสือ การเล่นเกมคำศัพท์ การช่วย เพื่อนทบทวนบทเรียน					
14.	นักเรียนกับเพื่อนทำกิจกรรมในชั้นเรียนด้วย ความสามัคคี					
15.	นักเรียนมักมีเรื่องทะเลาะกับเพื่อน					

ตอนที่ 9 แบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาจีน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ให้ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ ที่	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1.	นักเรียนจะกล้าพูดคำศัพท์ ภาษาจีนต่อเมื่อมีเพื่อนทำให้ดูเป็นตัวอย่าง					
2.	เมื่อเพื่อนส่วนใหญ่ในกลุ่มไม่ยอมเข้าเรียนวิชาภาษาจีนนักเรียนจะรู้สึกเช่นเดียวกัน					
3.	นักเรียนรู้สึกกล้าออกเสียงสำเนียงภาษาจีนโดยมีเพื่อนสอนมากกว่าเรียนกับครูในห้องเรียน					
4.	นักเรียนรู้สึกว่าเรียนรู้สำเนียงภาษาจีนได้ดีเมื่อได้ทำกิจกรรมกลุ่ม					
5.	นักเรียนจะหยิบหนังสือวิชาภาษาจีนมาอ่านเมื่อเพื่อนส่วนใหญ่ในห้องเรียนกำลังอ่านอยู่					
6.	ขณะเรียนในชั้นเรียนหากมีคำศัพท์คำใหม่ นักเรียนจะไม่ยอมออกเสียงจนกว่าจะอ่านออกเสียงพร้อมกันทั้งห้อง					
7.	นักเรียนจะมีความพยายามในการหัดอ่านภาษาจีนมากขึ้นเมื่อเห็นเพื่อนส่วนใหญ่อ่าน ได้คล่องแคล่ว					
8.	เมื่อเพื่อนในกลุ่มของนักเรียนได้รับรางวัลในการทำกิจกรรมเกี่ยวกับวิชาภาษาจีน นักเรียนอยากจะเข้าร่วมทำกิจกรรมในครั้งต่อไป					

ข้อ ที่	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
9.	นักเรียนจะไม่มั่นใจเลยถ้าครูให้ออกไปพูด หรือ อ่านภาษาจีนหน้าห้องเป็นคนแรก					
10	นักเรียนอยากเรียนในโรงเรียนมัธยมที่มีการ เรียนการสอนวิชาภาษาจีน ถ้าเพื่อนในกลุ่มส่วนใหญ่ เลือกเรียน					

ตอนที่ 10 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ให้ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1.	นักเรียนจะตั้งใจเรียนมากขึ้นถ้ามีภาพสวย ๆ มาประกอบการสอนคำศัพท์ภาษาจีน					
2.	นักเรียนง่วงนอนในชั่วโมงเรียนภาษาจีน					
3.	เมื่อเรียนกับครูชาวไทย ทำให้นักเรียน เข้าใจวิชาภาษาจีน และสนุกสนาน					
4.	นักเรียนรู้สึกตื่นเต้น และเรียนภาษาจีนสนุกสนานขึ้น เมื่อได้เรียนกับครูชาวต่างชาติ					
5.	นักเรียนรู้สึกกระตือรือร้นที่จะเข้าร่วมทำกิจกรรมเกี่ยวกับวิชาภาษาจีน					
6.	เมื่อพบความยากในการเรียนการสอนภาษาจีน นักเรียนจะรู้สึกเบื่อหน่ายและไม่อยากเรียนทันที					
7.	ถ้าทำได้นักเรียนอยากให้มีชั่วโมงเรียนวิชาภาษาจีนน้อยที่สุด					
8.	นักเรียนต้องการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเองในการเรียนวิชาภาษาจีน					
9.	เมื่อเห็นเพื่อนได้รับคำชมว่าเก่งในการเรียนวิชาภาษาจีน นักเรียนรู้สึกเฉย ๆ					
10.	ในอนาคตนักเรียนหวังที่จะใช้ประโยชน์ของการเรียนภาษาจีนในการประกอบอาชีพ					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
11.	เมื่อนักเรียนพบข้อผิดพลาดในการทำงานวิชาภาษาจีน นักเรียนจะรีบแก้ไขให้ถูกต้อง					
12.	นักเรียนรู้สึกเบื่อหน่ายการเรียนภาษาจีนด้วยเกม					
13.	นักเรียนพยายามอย่างมากในการหัดอ่านเพราะหวังจะได้เกรด 4 ในวิชาภาษาจีน					
14.	นักเรียนรู้สึกฝืนใจเรียนวิชาภาษาจีน					
15.	นักเรียนทำการบ้านวิชาภาษาจีนด้วยตนเองโดยไม่ลอกเพื่อน					
16.	นักเรียนพยายามทำงานเสร็จทันเวลาที่ครูกำหนด					
17.	นักเรียนตั้งใจทุกครั้งเมื่อถึงชั่วโมงวิชาภาษาจีน					
18.	นักเรียนไม่ชอบเล่นเกมที่ต้องใช้ภาษาจีน					
19.	การได้เรียนวิชาภาษาจีนทำให้นักเรียนมีความสุขและสนุกตลอดชั่วโมงเรียน					

ภาคผนวก ข
คุณภาพเครื่องมือ

ตาราง 7 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามนิตยทางการเรียน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	4.782
2	3.979
3	.229
4	2.120
5	5.093
6	4.578
7	3.272
8	4.788
9	5.133
10	3.908
11	3.256
12	3.678
13	6.444
14	4.806
15	5.494
16	3.459
17	3.813

ตาราง 7 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามนัยัยทางการเรียน (ต่อ)

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
18	3.340
19	4.474
20	2.577
21	1.529
22	1.538
23	6.064
24	1.939
25	5.320
26	5.180
27	2.172
28	2.079
29	4.228

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .732

ตาราง 8 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	8.210
2	8.086
3	5.425
4	11.640
5	7.818
6	2.250
7	6.752
8	8.464
9	8.314
10	7.875
11	6.743

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .751

ตาราง 9 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	7.564
2	9.418
3	10.538
4	7.390
5	7.055
6	10.452
7	7.744
8	4.297
9	6.878
10	8.517

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .731

ตาราง 10 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียน
ภาษาจีนของผู้ปกครอง

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	5.661
2	2.825
3	7.687
4	2.839
5	7.421
6	6.972
7	6.832
8	9.822
9	6.600
10	7.582
11	6.036
12	3.801
13	3.339
14	7.491
15	10.282

มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .692

ตาราง 11 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะทางด้านกายภาพของโรงเรียน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	8.502
2	8.981
3	15.038
4	7.607
5	10.832
6	13.499
7	10.959
8	13.059
9	6.401
10	11.768
11	13.615

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .850

ตาราง 12 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับ
ครู

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	4.960
2	2.879
3	4.280
4	5.705
5	4.678
6	4.922
7	3.206
8	5.180
9	4.083
10	3.537
11	8.859
12	8.439
13	5.260
14	8.113
15	3.591
16	3.477
18	4.169
19	9.038
20	5.279

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .722

ตาราง 13 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพนักเรียนกับเพื่อน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	7.224
2	6.737
3	4.196
4	8.123
5	4.462
6	7.271
7	5.494
8	11.711
9	8.266
10	5.975
11	6.954
12	3.292
13	7.253
14	6.492
15	3.801

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .783

ตาราง 14 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อนในการเรียนภาษาจีน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	8.055
2	9.332
3	8.918
4	10.998
5	7.601
6	8.975
7	9.754
8	8.997
9	6.796
10	7.555

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8.24

ตาราง 15 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	4.756
2	3.946
3	2.293
4	6.574
5	7.253
6	2.640
7	5.107
8	3.580
9	4.260
10	4.607
11	9.442
12	4.416
13	4.797
14	4.098
15	3.385
16	6.785
18	3.746
19	6.563

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .693

ภาคผนวก ค

หนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

ที่ ศธ 0519.12/ 0822

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

27 มกราคม 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยล้อมแสง

เนื่องด้วย นางสาวพัชชา โตอินทร์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์พาสณา จุลรัตน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ใน การนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวพัชชา โตอินทร์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 085-0992-698

ที่ ศธ 0519.12/ 0821

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

27 มกราคม 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์

เนื่องด้วย นางสาวพัชชา โตอินทร์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์พาสณา จุลรัตน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์บังอร ไชยสิทธิ์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวพัชชา โตอินทร์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 085-0992-698

ที่ ศธ 0519.12/ 0194

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

3 มกราคม 2552

เรื่อง ขออนุมัติโครงการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์

เนื่องด้วย นางสาวพัชชา โตอินทร์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์พาสณา จุลรัตน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ใน การนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 จำนวน 12 ห้องเรียน เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชา ภาษาจีน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร ใน ระหว่างเดือนมกราคม – มีนาคม 2552

จึงเรียนมาเพื่อขออนุมัติ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวพัชชา โตอินทร์ ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 085-0992-698

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศร 0519.12/ 0823

วันที่ 27 มกราคม 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวพัชชา โตอินทร์ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์พาสณา จุลรัตน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ รองศาสตราจารย์เวชณี กรีทอง เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบุญญประดิษฐ์ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวพัชชา โตอินทร์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ สกุล	นางสาวพัชชา โตอินทร์
วันเดือนปีเกิด	30 กรกฎาคม 2525
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	143/17 หมู่ 1 ซอย 11 ถนนพุทธมณฑลสายสอง เขตบางไผ่ แขวงบางแค กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2537	ประถมศึกษา โรงเรียนวัดนิมมานรดี กรุงเทพมหานคร
พ.ศ.2543	มัธยมศึกษา โรงเรียนโพธิสารพิทยากร กรุงเทพมหานคร
พ.ศ.2547	การศึกษาระดับบัณฑิต (ดุริยางคศาสตร์ไทย) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร
พ.ศ.2552	การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร